

Písací stroj

Časť prvá

Kapitola 1

„Samozrejme, že som tú sračku nečítal,” povedal Miller a hodil knihu na stôl, za ktorým sedel. Bol to prvý výtlačok Zlatého pokladu od spisovateľa Martina Bretoina. Knihu vydalo Millerovo vydavateľstvo minulý rok a jej zisk tvoril už niečo vyše štrnásť miliónov euro. Na zadnej strane obalu bola vytlačená malá hviezda, čo značilo ÉTOILE - názov Millerovho vydavateľstva, ktoré pôsobilo vo Francúzsku už vyše desať rokov.

„To som vám chcel vysvetliť pane,” povedal Rick „príbeh Zlatého pokladu skončil, bez zjavnej možnosti na akékoľvek pokračovanie.” Bol v prítomnosti svojho šéfa skutočne nervózny. „Keď som sa s Bretoinom včera zhováral, povedal, že pokračovanie neprichádza do úvahy a chystá sa odpočívať. Inak povedané: S písaním je koniec!” Utrel si pot z čela, aj keď bolo v

Millerovej kancelárii, vďaka klimatizácii vždy príjemne chladno. „Aspoň tak mi to povedal.“

Miller sa postavil a obišiel svoj pracovný stôl. Miestnosť, v ktorej úradoval bola rozľahlá, ale veľmi chudobne zariadená. Okrem stola a niekoľkých stoličiek, lacného obrazu či knižnice, v ktorej vystavoval bestselery jeho nakladateľstva, tam stál len sekretárkou udržiavaný fikus. Bol na podstavci pri okne. Od stola to bolo niekoľko metrov. Jean Miller si bol dobre vedomý ako sa jeho spoločnosti darí a keby chcel, mohol si kanceláriu zariadiť najluxusnejším nábytkom, na stenu zavesiť Monetov obraz a všetkých svojich návštevníkov ohurovať svojim úspechom. Miller sa v kancelárii stretával s autormi a uzatváral kontrakty. Rozhodne nebolo v jeho záujme vzbudiť pozornosť, že vydavateľstvu sa darí nadmieru dobre a môže si dovoliť rozhadzovať peniaze. Ba práve naopak, miestnosť vzbudzovala pocit zúfalstva, akoby sa snažili v Étoile zachrániť každou jednou publikáciou a každé euro z predaja potreboval na chod samotnej spoločnosti. Bola to z Millerovej strany určitá rafinovanosť. Aj keď ho poradcovia nabádali na zmenu taktiky, s možnosťou prilákať známejších autorov, nikdy sa nedal zlomiť. Na prekvapenie všetkých, však jeho stratégia znamenite fungovala a spoločnosť sa stala najziskovejším vydavateľstvom v krajine. „Ako zaobchádzame s autorom, ktorý prinesie do spoločnosti desať miliónov?“ Spýtal sa Miller rečnícky. „Merde! Veď mu zaplatíme zálohu na ďalšiu knihu ešte predtým ako sa dopredá prvé vydanie, aby nám chlapec nezdupkal inam za lepšou zmluvou!“ Miller bol väčšinou pokojný a rozvážny človek. Vždy sa usmieval a pôsobil pozitívne. Dnes však očividne

nemal svoj deň, alebo ho Rick Carter nesplnením úlohy skutočne rozgneval, viac ako očakával. „O čom je ten blaf? Rýchlo!”

„Romantický príbeh na pozadí tragického prepadu akcií na New Yorskej burze. Štyridsiatnik, maklér na prahu svojej mužnosti stretáva ženu, ktorá mu pomáha prekonať najťažšie obdobie života. Príbeh sa končí smrťou hlavných postáv a odkazom...” Začal sypať Rick naučený monológ z rukáva.

„Dost', nechcel som počuť celý rozbor. Takže toto sa naozaj predáva tak dobre?” Spýtal sa Miller.

„Pane, Times ho označili za najväčší román od Veľkého Gatsbyho.”

„Tam je ten kritik, ktorého máme na výplatnej páske?”

„To práveže nie pane.”

„Zaujímavé, no ako vravím sračka!” Miller sa prechádzal po miestnosti. Tváril sa hlbavo, vybral sa k telefónu a objednal jednu kávu. Ricka sa ani nespýtal. „Dobre teda, do týždňa chcem mať zmluvu na prequel, sequel, alebo niečo podobné. Len mi sakra jeho meno ostane vo vydavateľstve a do roka mám ďalšiu knihu. Inak letíš! To ani nemusím hovoriť pravda?”

„Rozumiem pane.” Roztekaný Rick sa radšej ihneď vyprevadil sám. Vo dverách striedal sekretárku s kávou v ruke.

Toto stretnutie sa skončilo horšie ako očakával. V duchu šéfa preklínal a rozmýšľal, ako mladého spisovateľa prehovorí, aby aj naďalej písal pre Étoile.

Aby Rick zbytočne nezhaháľal, dohodol si stretnutie s Martinom Bretoinom na nasledujúci deň. Pozval sa k nemu domov. Breiton býval s manželkou v novopostavenom trojpodlažnom sídle na predmestí Angers, niekoľko hodín cesty autom z Paríža. Dom bol obohnaný vysokým živým plotom a pred hlavným vchodom stálo malé jazierko. Príjazdová cesta bola vysypaná drobným štrkom a auto prejazdom po nej vydávalo praskavý zvuk. Na oboch stranách vchodových dverí bolo priehľadné sklo. Pri vstupe ho privítala Martinova manželka Cristine. Bola to veľmi sympatická žena, asi v piatom mesiaci tehotenstva. Na jej pomalej chôdzi boli badať známky únavy a opatrnosti. Keď jej Rick podal kyticu ruží, srdečne sa usmiala a pozvala ho ďalej. V druhej ruke zvieral fľašu drahej Škótskej Whisky, ako dar pre samotného Martina. Cristine Bretoinová mala dvadsaťštyri rokov, o šesť menej ako jej manžel. Tvorili mladý pár, v manželstve boli necelý rok. Cristine viedla Ricka vysokým schodiskom, vopred sa ospravedlnila za nefunkčnosť výťahu. Vyšli až na tretie poschodie, kde bola Martinova pracovňa, ktorej kraľoval veľký stôl z orechového dreva, výťahové dvere viedli priamo sem. S miestnosťou susedila posilňovňa plná športového náčinia, do ktorej sa vchádzalo cez krídlové dvere. Tie boli teraz doširoka otvorené. Martin Bretoine z nich práve vychádzal a pozdravil hosťa. V rohu pracovne bola pohovka, kde prijímal návštevy, alebo z času na čas podľa potreby odpočíval. Martin sa venoval poloprofesionálnemu boxovaniu už od dorasteneckého veku. Preto bolo pre mnohých prekvapením, že sa dal na písanie romantického románu. Po jeho obrovskom úspechu však nikto nepochyboval, že je to športovec, či

dokonca bojovník, ale s citlivou dušou. Telo mal vypracované, ale nie svalnaté. Bol skôr šlachovitý a pevný. Tvár mal detsky jemnú, ale posiatu niekoľkými jazvami utržených v boji. Vlasy mal plavé a husté, na kratučko ostrihané. Na čele mu pulzovala žila a červené líca prezrádzali, že práve dokončil denný tréning. Oči mu skĺzli na fľašu Whisky, ktorú držal Rick v ruke. Aj keď sa nerátal medzi alkoholikov, vypil si rád. A pil, aj keď len v menšom množstve, ale pravidelne. Ešte ako sa posadil, pritiahol dva poháre a postavil ich pred seba. Manželke Cristine jeho popíjanie očividne neprekážalo, alebo ho prehliadala. Rickovi však vďaka bratovej alkoholickéj minulosti bilo do očí. Napil sa s Martinom skutočne len so slušnosti, pretože sám si vybudoval k alkoholu silný odpor. Bol len o niekoľko rokov starší ako Martin. Rozdiel medzi nimi však vyzeral väčší aj vďaka kondícii v akej sa obaja nachádzali. Kým Martin športoval a staral sa o svoje telo, Rick mal miernu nadváhu a na dôvažok fajčil, čo sa podpísalo na jeho vrásčitom čele.

„Dom máte skutočne krásny. Koľko to má spálni? Šesť?“ Spýtal sa Rick.

„Osem.“ Odvetil pyšne majiteľ domu a vypil naliaty alkohol. Rick uznanlivo pokýval hlavou. Keď si Martin znova naplnil pohár, Rick spustil:

„Asi vieš prečo som tu.“

„Predpokladám, že sa tvoj šéf strachuje, aby som nepodpísal zmluvu na ďalší román s iným nakladateľstvom.“

„Presne tak. A máš v úmysle to urobiť?“ Zadíval sa na Martina. „Ber to tak, že som tu aj ako tvoj priateľ, nie som tu teraz iba pracovne.“

„Popravde ma nikto s ničím neoslovil, určite si myslia, že mám zmluvu s Étoile. Ale aj keď zoberiem do úvahy, že ma nikto nenavštívil... Aj tak by som od vás neodíšiel. Ja som spokojný, len si chcem jednoducho odpočinúť. Trocha vypnúť, chápeš ma?“

„Samozrejme, že chápem. Takto som to tlmočil aj Millerovi, ale jemu to akosi nejde do hlavy. Tlačí ma do ďalšej zmluvy s tebou.“

„Ha, Miller. Veľké zviera Francúzskej literatúry. Hovoril som ti, že mi k narodeninám daroval motorku?“

„Skutočne?“

„Harley - Davidson. Mám ho v garáži. Parádny stroj.“ Simuloval Martin na pohovke, akoby sedel na Harleyi. Pritom sa dobre zabával.

„Viem, je to svojský chlapík, ale o svoje ovečky sa stará.“ Zasmial sa Rick. „Obavám sa, že ma zderie z kože ak sa nevrátim s tou zmluvou, pre ktorú ma sem poslal. Rozumieš, na ďalší román. Viem že pokračovanie asi nepripadá do úvahy, ale na niečom iste pracuješ.“

Martin sa zatváril mrzuto. „Čo ak nepracujem?“

„Takže už písať nechceš?“ Spýtal sa vystrašene Rick.

„Ale čo by som nechcel. Len sa cítim ako zablokovaný, vôbec sa nedokážem na nič sústrediť.“ Ohradil sa Martin a nervózny si naliať ďalší pohár Whisky.

„Žiadny strach, na elimináciu spisovateľského bloku existuje celá rada postupov.“ Ožil Rick. „A najjednoduchším je zmena prostredia.“

„Ale veď tento dom je pre mňa nové prostredie. Bývame tu pár mesiacov a mám sa hneď sťahovať?“ Hneval sa Martin.

„Tak som to nemyslel. Len som chcel upozorniť, že veľa spisovateľov nedokáže tvoriť tam kde žije a trávi väčšinu svojho času. Môj posledný klient, ktorého som mal na starosti, písal vždy len na lodi. Nezáležalo na tom či pláva, alebo je ukotvená v prístave. Doma nemohol vymyslieť ani jeden odsek. Morský vzduch a kolísanie vln v ňom však evokovalo niečo kreatívne. Vieš ako to myslím?“ vysvetľoval.

„Žeby som šiel po dobu kedy chcem písať, preč z domu?“

„Presne tak.“ Rick sa v duchu vyľakal, že Martin bude požadovať od vydavateľstva jachtu, len preto, že mu nahovoril vymyslený príbeh o lodi. Uvedomil si, že toto by ho mohlo stáť krk rovnako, ako keby prišiel bez zmluvy. Preto rýchlo dodal: „Ale o more a loď sa v tvojom prípade nemusí vôbec jednať. Zamysli sa, kde sa cítiš príjemne, alebo čo je ti milé.“

Martinovi sa rozjasnilo a ihneď dostal nápad. Na jeho výraze sa to dalo ľahko spozorovať.

„Myslím, že vieš o čom hovorím.“ Uškrnul sa Rick.

„Západne od Angers leží dedinka odkiaľ pochádza môj otec a starý otec.“ Začal vysvetľovať Martin. „Vlastním tam starú rodinnú chalúpku. Je to skromné bývanie, ale keď som bol malý chlapec trávil som u starkých vždy celé letné prázdniny. Mám na to miesto úžasné spomienky. Myslím, že by som sa tam mohol vybrať, aspoň na skúšku. Možno niečo napíšem priamo tam. To by bolo skvelé.“ Jazyk sa mu mierne zasekával medzi zubami, napriek tomu do seba kopol ďalší pohár Whisky.

„Mám tu niečo ako predbežnú zmluvu,“ pokračoval Rick. „V tejto neuvádzame o akú knihu sa jedná, ani rozsah diela, alebo sumu. Je to akoby poistka, že ďalší rukopis patrí Étoile. Samozrejme preddavkový šek dostaneš ihneď pri podpise.“ Vytiahol z tašky, ktorú mal prevesenú cez rameno, niekoľko listov.

„Nepotrebujem peniaze.“ Martin rozprával rozhodnejšie a hlasnejšie ako na začiatku. „Uf, mám dosť. Odložil fľašu k nohe konferenčného stolíka, ktorý patril k pohovke. Musím si to pozrieť čistým zrakom, inak ti podpíšem nejakú volovinu a do konca života budem ľutovať.“

„To nemaj obavy, v žiadnom prípade, by som ti nepodstrčil mačku vo vreci. Som tvoj agent a tvoja spokojnosť je aj mojou spokojnosťou. Zmluvu si celú prečítaj, nikam sa neponáhľam. Ale ak s ňou od teba odídem, tak si mi človeče zachránil pred Millerom zadok, to ti hovorím.“

„Ááá, tak tu to máš.“ Podpísal Martin papier a silno plesol rukami. „To by sme mali. Ak ti to nevadí, potreboval by som sprchu, smrdím ako dostihový kôň.“ Zasmial sa.

„Nechcem ťa ďalej vyrušovať. Vyprevadím sa sám. Len ma prosím informuj, ako pokračuješ. Či je nejaký príbeh vo výhľade a tak podobne. Musím Millerovi pravidelne hlásiť stav.“ Postavil sa Rick a chystal sa na odchod.

„Zavolám ti, neboj sa človeče. Dík, že si sa zastavil.“

Na stole zostal položený šek na päťtisíc eur.

Cestou do dediny odkiaľ pochádza rod Bretoinov, Martin celý čas uvažoval. Prvých niekoľko minút počúval rádio, ale potom

mu začalo prekážať a radšej ho vypol. Manželka Cristine nebola z Martinovho odchodu práve nadšená. Celý večer ju prehováral a vysvetľoval, že to môže odblokovať jeho tvorivú neschopnosť. Navyše od Angers je to iba hodina cesty. Necelých osemdesiat kilometrov po vidieckych cestách. Kedykoľvek sa jej bude cnieť, skočí do auta a príde - sľuboval. Cesta ubiehala pomaly vďaka rýchlostným obmedzeniam, ktoré platili pri prechode obývanou oblasťou. Okolité dediny Angers boli rozťahané na stovkách kilometrov. Martin mal aspoň čas rozmýšľať nad písaním. Spomenul si aj na otcovo rozprávanie o dedkovi, ktorý bol tiež spisovateľom. Bolo to však písanie ako hobby. Písal krátke publikácie do novin a časopisov za druhej svetovej vojny. Mal niekoľko pokusov o vlastný román. Tie sa však nedochovali, alebo postrácali v neporiadku okolo domu. Roky ho nikto neudržiaval a preto Martin čakal hotovú spúšť, keď nazrie dovnútra.

Auto zaparkoval pred domom na trávnik. Zatvoril za ním rozheganú kovovú bránu a horko ťažko sa mu podarilo otvoriť vchod do drevenice. Železný rám dverí bol celý popreliezany hrdzou. Cez chodbu sa dostal len po niekoľkých minútach náročného presúvania starého nábytku, aby vytvoril priechodziu uličku. Nakoniec sa dostal do miestnosti, kde boli kachle. Našiel tam relatívny poriadok. Uľavilo sa mu. Bola to najväčšia izba v dome. Slúžila ako kuchyňa, spoločenská miestnosť, ale aj manželská spálňa. Starý rodičia mali dohromady šesť detí, ktoré keď odrástli bývali na povale, alebo v príľahlých izbietkach pod schodiskom, v predsieni a podobne. Keďže bola skorá jar a v noci dosahovali teploty nízke hodnoty,

Martin sa rozhodol osídliť len túto hlavnú miestnosť. Všetky dvere dobre pozatváral ešte predtým, ako rozkúril v starých kachliach. Podarilo sa mu to na prvý krát, návyky z mladosti, keď ho dedko učil ako prikladať a udržiavať oheň zostali zachované. Príjemné sálavé teplo po chvíli zaplnilo celú miestnosť.

Kapitola 2

Nasledujúci deň sa Martin pokúšal písať. Už v prvých hodinách vymyslel návrh dejovej osnovy a aby písanie okorenil, začal tvoriť poslednú kapitolu románu. Nápad začať knihu od konca nebol z jeho hlavy. Už pred rokmi čítal, že niektorým autorom pomáha tento postup lepšie vyrozprávať dej. Na jedlo si objednal pizzu, ktorú bohato zapíjal sladkým červeným vínom. Alkohol pri nízkych dávkach podporuje tvorivé myslenie. Martin čítal, že to platí pre pivo, ale jeho obľúbeným nápojom bolo víno, zvykol ho popíjať vždy keď písal. Väčšinu dňa sedel zabalený v deke, na posteli blízko kachlí. Na kolenách mal položený svoj ultra-tenký biely notebook. Kúriť plánoval iba na večer, pretože sa obával, že nebude mať dostatok dreva na vyhrievanie chalupy počas celého dňa. V miestnosti bola len jediná zástrčka, v ktorej mal zapnutú nabíjačku pre počítač. Mohutný luster, ktorý visel nad stolom, osvetľoval celú miestnosť. Skladal sa z niekoľkých samostatných žiaroviek. Prekvapivo všetky fungovali. Elektriку dal otec zaviesť do domu asi pred desiatimi rokmi. Starí rodičia boli zvyknutí na život pri svetle sviec. Martin si ako malý chlapec užíval drsné podmienky vidieka - studenú vodu a sviečky. Potlačenie luxusu v ňom evokovalo príjemné pocity. Znova sa akoby zžíval s prírodou. S dedkom chystal drevo, s babkou plnil paplóny husacími pierkami, varil na ohni. Všetky tieto zdánlivo sťažené úkony mu prinášali zadosťučinenie a radosť. Aj keď rovnako ako jeho

rovesníci neskôr podľahol dobe, vždy rád spomínal na toto obdobie. Niekedy uvažoval, že by sa vrátil na vidiek a žil v podmienkach ako jeho predkovia. Na to by však manželku neprehovoril. Pri zmienke o dedinskom živote a nepohodlí sa okamžite odobrala preč. Nedivil sa jej. Nie je veľa ľudí, ktorí by vymenili pohodlie za prácu a námahu. Aspoň teraz sa môže vrátiť do histórie a takto si zaspomínať na zosnulých starých rodičov.

Čas letel a hodiny ubiehali. Vonku sa pomaly zvečerilo a Martin sa cítil vyčerpaný. Raz darmo, tvorivá práca človeka vysáva veľmi podobne ako tá manuálna. Bez oddychu sa nedá pokračovať. Keďže sa Martin na spánok ešte necítil, rozhodol sa, že si vyjde trocha na prechádzku. Teplo sa obliekol a vybral po ceste priamo naprieč dedinou. Miestnych, ktorých míňal, si veľmi nevšímal. Potreboval si hlavne vyvetrať hlavu. Vonku bolo veterno a on sa musel skrývať do kabáta. Napriek svojej snahe pociťoval nepríjemný chlad. Po niekoľkých minútach chôdze dorazil k miestnej krčme. Nad jej vchodovými dverami visela veľká konská podkova. Bola celá vyrezaná z dreva. Vo vetre sa húpala zo strany na stranu. Cez okná krčmy prenikalo svetlo až na ulicu. Keď vošiel dnu, vládol v celej miestnosti veľký ruch a vrava. Štamgasti si Martina všimli a premeriavali pohľadom. Podišiel až k baru a objednal si pohár vína.

„Ty si od Bretoinov?“ spýtal sa barman.

„Vidím, že tu nikomu nič neunikne,“ odvrkol premrznutý mladík.

„Fučí ako sviňa, ale zajtra bude lepšie. Priveje to teplý front. Bude lepšie.“ Barman reagoval na Martinove grimasy spôsobené chladom. „Chvíľku to trvá, ale zohreješ sa. Nechceš k tomu aj za poldeci?“ spýtal sa.

„Nie, vďaka.“ Zobral si pohár s vínom a presunul sa na krajnú stoličku pri bare. Všetky stoly boli obsadené. Kde-tu bolo voľné miesto. V kozube blčal oheň.

Martin upíjal z pohára a konečne mu ostalo teplejšie na tele. V tom z davu ľudí prišiel jeden starý pán a sadol si vedľa neho.

„Chlapče, ty si Bretoin. Ja ťa predsa poznám. Tvoj starý otec bol obuvník. Veď som k nemu celý život chodil po nové topánky. Dobre si ťa pamätám.“

„Dobrý večer,“ pozdravil sa Martin, „už si na vás nespomínam, ale som rád, že stretávam niekoho kto poznal dedka,“ usmial sa, „smiem vám kúpiť pohár vína?“

„Budeš veľmi milý, ďakujem synak,“ uškrnul sa starký. U barmana si vybral rovnakú odrodu ako pil Martin.

Chlapi v krčme sa postupne stíšili a počúvali rozprávanie mužov pri bare. Barman si hľadel svojho, z času na čas niekomu dolial. Starý pán pokračoval v rozprávaní o Augustovi Bretoinovi:

„Veru, zo všetkých dedín okolo Angers sem chodievali za tvojím dedkom po topánky. To si píš, že ich robil najlepšie v kraji. A keď prišla vojna, tak ho navštívil samotný Nemecký Generál, aby preňho vyrobil čizmy. To sa len tak nevidí chlapče. Taký zručný remeselník to bol.“

„Nie len remeselník, ale aj zbabelec!“ vykrikol niekto od zadného stola pri okne.

Martin sa celý nahnevaný otočil: „Kto to povedal? Aký, že bol môj starký zbabelec!” zakričal.

Zostalo chvíľku ticho, ale nakoniec sa hlas ozval znova: „Bol zbabelec, pretože vydával za vojny Židov priamo Nemcom a to im sľuboval ochranu a dobre si nechal zaplatiť popredu. Sviňa jedna!” Od stola sa postavil muž, bol asi päťdesiatnik, zarastený a prešedivený.

Martin skočil pomedzi chlapov v snahe udrieť odvážlivca, ale zadržali ho skôr ako sa k nemu predral.

„Upokoj sa človeče,” oslovil ho muž, ktorý bol asi jeho rovesníkom. Držal ho mocne za rameno. „Tu v dedine sa spomína, že pochytili všetkých Židov čo sa skrývali po chalupách a odviezli do táborov. Tvoj dedo bol jeden z tých čo udržiaval s Nemcami priateľské styky. Nediv sa, že ho obviňujú.” „Sú to rozprávky starých materí, ani nevieme kto v tom mal prsty,” ozval sa barman, „nemusela to byť vôbec pravda. Nie je to podložené žiadnym záznamom.” Musel kričať, aby si vydobyl pozornosť. „Ja som počul, že bol starý Bretoin poctivý chlap. Nechcem tu počuť žiadne nepodložené obviňovanie, lebo každého rypáka vyhodím von do tej zimy.” Barman si vedel spraviť poriadok.

Chlapi sa upokojili a zasa si posadali na svoje miesta.

„Prečo si sa vlastne vrátil sem? Nemáš peniaze na život v meste?” spýtal sa muž sediaci vedľa Martina.

„To nie, len som chcel znova načerpať atmosféru. V meste nezažijete to, čo na vidieku. Všetky tie drobné starosti o každodenný chod domova. Živím sa teraz písaním a potrebujem

inšpiráciu. Navyše prostredie je tu nádherné.” Martin bol ešte zadýchaný z rozčúlenia. Čochvíľa sa otáčal za seba.

„Napísal si niečo čo poznáme?” *spýtal* sa starý muž.

„Nemyslím si. Napísal som Zlatý poklad. Je to román, milostný príbeh.”

„Tak to Pierre určite nepozná,” vybuchol barman od smiechu.

„Jedine, že by to natočili a dali tam kopec holých báb.”

„Drž hubu, ešte aj minulý rok som čítal tú knihu, ako sa to volá, Chatrč,” zamračene sa ohradil chlapík. „Nerob zo mňa idiota, len preto, že si tu občas vypijem.”

„Dobre, dobre, len sa už toľko nečerti,” povedal barman.

„Myslíte, že to s tými Židmi môže byť pravda?” *spýtal* sa Martin.

„Nemyslím si synak. Podľa mňa to je len legenda, tak ako mnoho ďalších. Vieš čo sa tu napríklad rozprávalo pár rokov dozadu?” *spýtal* sa.

Martin zostal zaujato pozeráť na širokého barmana v rokoch, akoby to bol dedko rozprávkár.

Muž pokračoval: „Jedna rodina sa chcela sťahovať niekam do mesta a preto predávali chalupu nejakým zbohatlíkom až z Paríža. Na ich veľkú smolu sa im predaj nakoniec nevydaril. Kupci požiadali o skúšobný týždeň ešte pre uzavretím zmluvy. Keď nadišla prvá noc nedokázali cudzinci ani len oka zažmúriť a celý nasledujúci deň bedákali, že ich v noci niečo mávalo po dome. Nieкто z dediny sa toho príbehu chytil, pridal trocha fantázie a vznikla celkom zaujímavá historka. Kupci sa po dvoch nociach odporúčali nazad do Paríža a my sme mali odrazu v dedine duchov pozabíjanej židovskej rodiny, ktorá tam mala byť údajne popravená počas druhej svetovej vojny. Ale poviem ti, ja

ničomu z tohto neverím. Ved' mátanie ustalo hneď ako kupci odišli preč. Za týždeň si nikto na nič ani len nespomenul. Teraz už len staré babky strašia svoje vnúčatá, keď nechcú poslúchať, historkami o duchoch nešťastných vyvraždených rodín. Nepopieram, že sa to mohlo stať. Ale predsa nielen vo Francúzsku, ale v celej Európe postihol tisícky rodín rovnaký osud.“ Barman si pomaly utieral poháre, ktoré sa sušili pod pultom. „Napríklad iný príbeh rozpráva o tom, ako Židovská žena prekliala rodinu, ktorá ju vydala do rúk Nemcov. Tiež sa to vraj stalo na začiatku vojny niekde v tejto oblasti. Mama mi o tom niekoľkokrát rozprávala, keď som bol ešte malý. Tu sa však stále niečo takéto rozpráva. Ľudia si radi vymýšľajú a majú priveľkú predstavivosť.“ Usmial sa. „Dolejem ti?“ spýtal sa Martina.

„Vďaka.“ Posunul pohár a počkal kým nebol znova plný. Rovnako dal doplniť pohár priateľovi, ktorý sedel po jeho pravej ruke. Ten mu ešte hodnú chvíľu rozprával historky o dedkovi. Keď však Martin dopil, rozlúčil sa. Poriadne sa zabalil do kabáta a vyšiel von na ulicu. Vybral sa nazad do dedovej chalupy.

Kapitola 3

Cestou z krčmy bojoval Martin so silným vetrom, ktorý akoby naschvál vial priamo v protismere jeho chôdze. Postupne ho pripravil o všetky sily. Teraz ho však zahrial príjemný pocit inšpirácie, ktorú načerpal od domácich obyvateľov. Skrývanie Židov, strašidelné duchárske historky. Všetko veľmi čerstvé a nepočuté. Okamžite dostal niekoľko nápadov ako pokračovať v písaní. Rozhodol sa rozpísať aj v trocha mysterióznom zmysle. Svoj príbeh zasadí na Francúzsky vidiek. O tom bol už presvedčený.

Keď dorazil, rozkúril v kachliach a dojedol konzervu s nakladaným syrom. Začal sa cítiť lepšie. Telu sa navrátila stratená teplota a energia. Ako tak sedel na posteli, napadla mu myšlienka. Čo ak by bolo niečo málo pravdy na príbehoch, ktoré počul? Naozaj skrývali dedko s babkou za vojny židovskú rodinu? Vylúčiť to nemohol. Aj keď od starých rodičov, alebo od otca nikdy taký príbeh nepočul? Rozhodol sa prejsť si dom a pozrieť si ho spisovateľským okom. Ak by našiel nejaký artefakt z čias vojny, mohol ho použiť vo svojom príbehu.

Najskôr začal prehľadávať hlavnú miestnosť. Tú však obehol len zbežne. V podlahe nenašiel žiadne padacie dvere, za kachľami bola stena celá čierna od sadzí. Nevidel nič, kde by sa mohol skryť dospelý človek. Pokračoval vstupnou chodbou, kde sa dalo pohybovať len horko-ťažko a šanca na nájdenie tajných dverí v

podlahe bola preto mizivá. Rýchlo sa vzdal. Podarilo sa mu však odpratať starý nábytok a otvoriť dvere do miestnosti, ktorá bola naľavo od vchodu. Miestnosť nebola taká veľká a cez leto v nej ako malý často prespával. Kedysi slúžila ako detská izba, alebo izba pre hostí. Ak by dom navštívili nemecký hodnostári počas vojny, prespávali by tu. Nanešťastie Martin našiel len niekoľko odznakov. Tie však nemali historickú hodnotu ani neboli ničím zaujímavé. Popravde, ak by sa aj nachádzalo v dome niečo cenné, otec by to už určite speňažil. Okrem nich dvoch do domu nikto nevkráčal už roky. Martin sa teraz vrátil do hlavnej miestnosti odkiaľ viedli ešte jedny dvere. Bola to komora. Mala aj pod-podlažné priestory ako skladisko zemiakov. Nad jamou stáli schody, ktoré viedli na povalu. V snahe dostať sa do jamy pre zemiaky sa poriadne zašpinil a na chrbát nachytil starú pavučinu. Trvalo hodnú chvíľu kým zo seba dostal všetku špinu, navyše z neho vyletela aj poriadna sprška nadávok. Samozrejme, v tej tme nič poriadne neobjavil.

Bol znechutený a vrátil sa nazad ku kachliam. Priložil drevo a rozhodol sa zavolať Cristine. V priebehu dňa si vymenili len niekoľko textových správ. Manželka si kraľovala doma sama. Stále nebola zmierená s jeho odchodom a dávala mu to tónom hlasu najavo. Martin sľúbil, že sa čoskoro ukáže. Pochválil sa novými nápadmi a inšpiráciou, ktorú načerpal. Zaželali si dobrú noc a rozlúčili sa. V tom si spomenul ešte na Ricka - svojho agenta, teda zástupcu vydavateľstva, ktorému taktiež sľúbil informácie. Vytočil ďalšie číslo:

„Ahoj Rick, hádaj čo mám?“

„Ja len dúfam, že knihu,“ odpovedal nedôverčivo.

„Knihu ešte samozrejme nie, ale mám dosť nápadov a rozpísanú kapitolu,“ povedal Martin spokojne.

Rick za snažil rozoznať v Martinovom hlase či je triezvy, alebo opitý. Keďže rozprával dostatočne plynulo, upokojil sa.

„A môžem vedieť aspoň v akom období, alebo prostredí píšeš?“ vyzvedal.

„To by som nerád predbiehal, nechaj sa radšej prekvapiť. Ale očakávaj aj závan tajomna.“

„Ó, skvelé. Tak to sa máme na čo tešiť,“ odkašľal si Ric, „môžem tlmočiť Millerovi tvoje slová?“

„Pokojne, ako len chceš. Ale rozpísanú záležitosť ti určite nepošlem, ak si myslel na niečo také. Potrebujem si to prehrýzť najskôr sám.“

„Rozumiem. Nemám námietky. Ale...“ spravil nervóznou pauzu, „Miller chcel, aby bola kniha hotová v priebehu roka. Za nejakých deväť - desať mesiacov. Čo myslíš, šlo by to?“

„V osnove mám teraz dvadsaťtri kapitol. Tie ešte upravujem, pravdepodobne niečo pridám. Ale áno, to je splniteľné,“ konštatoval Martin.

„Si naozaj pracovitý, vďaka Bohu, že mám na starosti práve teba. Keby čokoľvek potrebuješ tak sa mi ozvi. Som tu pre teba nonstop,“ prízvukoval, „peniaze ti nechýbajú?“

„Nie vďaka, ale určite sa časom ozvem.“

Rozlúčili sa a Martin naštartoval počítač.

Ešte som nebol na povale. Pomyslel si a vyskočil na nohy. Vytrepal sa hore strmým schodiskom vyrobeným z dreva. Svojimi rozmermi pripomínalo skôr rebrík. Povala sa rozprestierala ponad celú chalupu. Strop bol nízky, preto sa

musel pohybovať mierne prikrčený. Všade sa váľali hromady zaprášených ťažkých škatúl. Ako do nich nazeral uvidel v jednej staré fotky, v inej oblečenie prežraté molami, či knihy. Postupne si tie zaujímavejšie poznával dole do izby. Škatuľa s fotkami sa mu pozdávala najviac. Povalu však nemal ešte prezretú ani z polovice. Konečne, bolo to jediné miesto, kam sa mohla skryť aj celá rodina keby to bolo nutné. Museli by sa síce presúvať potichu, lebo drevené piliere vŕzgali. Ale aj tak, možnosť tu bola. Potešil sa, mohol to použiť do príbehu. Vždy si rád obchytkaľ jednotlivé scény predtým, ako o nich začal písať. Na povale nebolo žiadne svetlo, Martin si svietil len baterkou vo svojom mobilnom telefóne. V rohu povaly bola najväčšia hromada škatúl. Siahala až k stropu. Keď sa k nej však blížil, staré drevo pod jeho nohami nebezpečne zapraskalo. Bol to prenikavý hlasitý zvuk. Martin zostal ako obarený, veľmi nerád by sa prepadol o podlažie nižšie, neskončilo by sa to dobre. Našťastie trámy to vydržali. Zvuk ktorý vydali však prebudil nové nebezpečenstvo. Ako si o chvíľu všimol, priamo nad hlavou mu viselo obrovské osie hniezdo. Osi prezimovávali v podkrovi starých domov pomerne často. Niekoľko z nich vyletelo na kontrolu za zvukom. Martin sa skrčil až k zemi a čo možno najtichšie pokračoval k cieľu. K hore škatúl niečo neustále priťahovalo jeho zrak. Bolo v nich oblečenie, ale keď ich potichu niekoľko podkladal na stranu - uvidel hrubý, červený kufor. Bol kožený, mal vygravírovaný nápis ORIN na čelnej strane. Keď ho pritiahol k sebe, pocítil jeho hmotnosť. Bol ešte ťažší ako škatuľa s knihami, ktorú musel pred malou chvíľou prekladať v rukách. Kufor navyše vydával podivný

štrngavý kovový zvuk vždy, keď s ním pohl. Nevedel sa dočkať čo objaví v jeho útrobach. Bol presvedčený, že to bude jedinečný nález. Okolo osieho hniezda sa plazil pri zemi a kufor ťahal za sebou, osi boli našťastie stále pokojné. Aj keď sa pri tých manévroch poriadne zašpinil, cítil že jeho misia bola úspešná. Tešil sa ako objaviteľ novej zeme, aj keď nemohol vedieť či kufor neskrýva len hromadu starých príborníkov.

V izbe si Martin vyložil kufor na stôl. Bol celý spotený a nervózny. Nahmatal koniec zipsu a jedným ťahom ho rozopol. Dráha zipsu viedla takmer po celom obvode kufra. Keď ho následne vyklopil, uvidel čo skrýva. Zaradoval sa ešte väčšmi ako keby našiel zlatý poklad. V koženom kufri sa nachádzal starodávny písací stroj. Bol celý čierny, krytovaný tenkým lešteným plechom. Písmená boli kruhového tvaru s bielymi znakmi. Ani jeden znak nechýbal a celý stroj vyzeral veľmi zachovalo. Martin ihneď skúsil postláčať niekoľko písmen. Úderníky stroja ihneď ožili a lietali smerom k čiernemu valcu, ktorý mal držať papier. Kotúče pásky sa pri každej rane vedno otočili. Stroj vydával cvakané zvuky, ktoré priam lahodili Martinovým ušiam. Obdivoval každý detail stroja, pozeral si ho zo všetkých strán. Názov ORIN bol vygravírovaný aj z čelenej strany šasi. Každý dotyk čierneho plechu zanechal odtlačok prsta. Aký nádherný stroj, pomyslel si. Musí to byť písací stroj starého otca. Ten, na ktorom písal príspevky do novín, ten, na ktorom sa pokúšal o svoj román. Otec mi v mladosti niekoľkokrát spomínal dedkovu poloprofesionálnu kariéru spisovateľa, ktorú vykonával viac-menej ako hobby. Tento stroj

musel byť aspoň sto rokov starý. Teraz držal v rukách skutočný kus histórie.

Kapitola 4

Martin sa rozhodol, že jednotlivé kapitoly bude písať na stroji. Už len kvôli tej atmosfére, ktorá z neho priam sálala. Nerobil to jeho starý otec rovnako? Teraz sa mu úplne priblížil. Ľutoval, že nikde neobjavil kancelársky papier, na ktorom by mohol okamžite začať pracovať. Písať na počítači už teraz nechcel. Prišlo mu to nezaujímavé. Dal sa preto do prezerania starých fotiek. Našiel aj svadobné zábery svojich rodičov, otca ako malého chlapca, ale aj seba. Väčšina z nich bola čiernobiela, no niektoré boli už farebné. Všetky však rokmi stratili na ostrosti. Čo sa vlastne stane po niekoľkých dekádach s našimi fotkami v digitálnej podobe? Zvykli sme si všetky zálohovať. Zamyslel sa. Neprídeme o ne jedného dňa úplne? Bola by to škoda.

Keď sa zabavil s fotkami, na um mu zišla ďalšia aktivita. Ako dlho už necvičil? Dva dni? Vyzliekol si sveter aj tričko, ľahol si hrudou k zemi a začal klikovať. Urobil dvadsať, potom päťdesiat, sto, stopäťdesiat klikov a zadýchaný si sadol na posteľ. Pocítil horúčavu. Otvoril dvere do chodby, vydýchal sa a urobil ešte jednu sériu cvikov. Cvičenie ho vyčerpalo a onedlho zaspal.

Domov k manželke Martin dorazil ešte pred obedom. Hneď ako sa zvalili a najedli, vyrozprával jej plný nadšenia všetko čo robil v posledných dvoch dňoch. Cristine bola jediný človek, ktorému bol ochotný rozprávať o príbehu knihy, ktorú rozpísal. Bola aj

jeho hlavným a jediným poradcom. Už pri Zlatom Poklade mu veľa pomohla.

„Chceš písať mysteriózny príbeh? Si si istý, že to je dobrý nápad?“

„Tiež o tom trocha pochybujem. Chcel som počuť tvoj názor. Ale aj tak, závan nadprirodzena by mohol príbeh okoreniť. Nemyslíš?“

„Určite,“ zamyslela sa, „čo ak by si viedol príbeh cez nadprirodzeno, ale vysvetlenie by bolo realistické? Mal by si zaujímavú zápletku ako ťahák, ale pritom uveriteľný záver.“

„Hmm, asi rozumiem čo myslíš.“ Poslednú kapitolu, ktorú napísal ešte pred myšlienkou na duchov a mystiku mal presne takú, ako by potreboval. To sa môže hodiť. Už len vypísať ostatné kapitoly a napojiť dejové linky. Už len? Usmial sa v duchu. Ako by to bolo také jednoduché. Dobre vedel, že to trvá mesiace.

„Máš nejakú osnovu?“ spýtala sa Cristine.

Vytiahol notebook a posunul ho pred manželku. „Je to na ploche, Kniha 2.“

„Nápadité,“ usmiala sa. Vtom ju mierne myklo a bolestivo sa chytila za brucho.

„Čo sa deje?“ preľakol sa Martin. „Máš bolesti?“ skočil na kolená a chytil ju za ruku.

„To bude v poriadku. Z času na čas ma malé bolestivejšie kopne,“ povedala. „Už to bude dobré.“

„Kedy si bola na prehliadke?“

„Som objednaná na budúci týždeň.“

„Pôjdem s tebou. Aj tak som to už raz slúbil. Chcem byť viac v obraze.“

Usmiala sa: „Budem len rada.“ Počítač sa rozbehol a ona spustila súbor s rozpísanou knihou. „Máš tu dvadsaťtri kapitol ako vidím a poslednú si začal? Chceš písať od konca?“

„Nie, to bol len pokus. Teraz už pôjdem od začiatku a nadviažem na to čo už mám. Ale písať budem na písacom stroji,“ zaradoval sa.

„Máš stroj? Kúpil si si?“

„Kdeže, našiel som v chalupe dedkov starý. Teda zánovný, a vyzerá fakt skvelo. Má také svoje čaro.“

„To ti verím drahý,“ povedala a odmlčala sa. „Zostaneš dnes na noc?“

„Prepáč, ale chcel by som pokračovať v knihe. Musím si ešte nakúpiť kancelársky papier do stroja. Nejaké zásoby... Ale do večera budem pri tebe, sľubujem.“

„Som rada, ale chýbaš mi tu.“

„Aj ty mne chýbaš,“ pobožkal ju na líce. „Už sa teším na ten Millerov výraz keď mu príde rukopis na kancelárskych papieroch,“ uškrnul sa.

„Nieкто to už prepíše. Podľa mňa mu to môže byť jedno.“

„Asi hej,“ odtušil. „Pod ľahni si ku mne. Odpočinieme si. Po jedle som vždy taký ospalý.“ Potiahol ju za ruku do spálne.

„Jeden balík bieleho kancelárskeho papiera, jeden balík žltého kancelárskeho papiera, balenie pásov do písacieho stroja štandardná veľkosť, biely korektor, guma, pijavý papier - jedna rolka. Bude to všetko?“ spýtala sa mladá predavačka v

papiernictve na rohu. Obchod bol neďaleko Martinovho domu, ale doteraz ho nikdy nenavštívil.

Zaplatil a opatrne odniesol nákup do auta. V kufri ho čakala zásoba vína, saláma, chlieb a bagety. Nejaký džem, trocha mlieka a kaviár. Martin sa chystal na neskorú večernú hostinu - ak sa pri písaní zabaví tak dlho ako dnes plánoval. Cristine mu nabalila plnú tašku teplého oblečenia. Škoda, že nikde nezohnal palivové drevo. Našiel iba uhlie na grilovanie. To sa mu však nezdalo použiteľné. No tak silil sám seba, musím si pohnúť ak chcem byť v chalupe pred jedenástou, zašomral, keď nastupoval do auta.

Cesty boli našťastie prázdne a on zvládol doraziť do cieľa tentokrát v rekordne krátkom čase, aj keď porušil niekoľko rýchlostných obmedzení. Kým vyniesol veci z auta do izby, bolo aj tak jedenásť preč. Všade vládla noc a ticho. Len z času na čas zavil pes od susedov na mesiac v splne. Vlastne do úplného splnu mu kúsoček chýbal, všimol si.

V miestnosti bola zima, preto ako prvé rozkúrnil v kachliach. Dal si variť vodu na čaj a do stroja vsunul list papiera. Horel nedočkavosťou ‚Bude pracovať tak ako má? Bude na ňom môcť písať celú knihu?‘ Sadol si za stôl, prsty položil na klávesy rozložené v správnom prstoklade a vyklepal vetu: **Milujem svoju manželku Cristine !!!!!!!!!**

Výborne, všetko fungovalo znamenite. Potešil sa. Spravil niekoľkoriadkovú medzeru a napísal rad slov, ako mu víri v mysli. Stroj pracoval bez chyby. Zalial si čaj, prezliekol sa. Oheň v kachliach príjemne zohrieval miestnosť a on vložil do stroja

nový biely papier. Vypukal si stvrdnuté hánky na oboch rukách a začal písať: **Kapitola 1**

Neprešlo ani pätnásť minút a všetka energia aj nadšenie akoby rázom vyprchali. Čo sa deje? Čakal, že bude pracovať hlboko do noci, možno aj do skorého rána. Ved' nenapísal takmer nič. No tak! Atmosféra domu ho odrazu neoslovovala. Nápady akoby zamrzli niekde na polceste jeho myslou. , Dedko, inšpiruj ma, poďme!' pomyslel si. ,To mám dnes skončiť? Mám ísť spať? Je to únavou?' zamýšľal sa. Napil sa vína, otočil nazad k stroju a napísal na samostatný riadok: **Ako ďalej?**

Stroj posunul na kraj stola, na jeho miesto postavil počítač. Zvalil sa na posteľ a zapol program internetového spravodajstva.

Kapitola 5

Pred dvanástimi mesiacmi

Martin Breiton prechádzal všetky väčšie Francúzske mestá na čítačkách v kníhkupectvách vydavateľstva Étoile. Keď to bol rok od vydania Zlatého Pokladu usporiadalo vydavateľstvo výročnú akciu v Paríži. Pozvali veľa známych osobností, nielen z Francúzska. Ľudia sa predbiehali v snahe získať Martinov autogram s venovaním do svojho výtlačku knihy. Po autogramiáde zvolal Rick Carter malú tlačovú konferenciu. Zástupcovia médií, ale aj všetci zúčastnení sa mohli Martina spýtať na to, čo ich zaujímalo.

„Ako vás teší úspech knihy pán Breiton?“ spýtala sa jedna staršia pani.

„Samozrejme sa veľmi teším z každého čitateľa. Záujem o knihu prekonal všetky moje predstavy,“ zaksichtil sa.

„Takže ste si nemysleli, že je kniha dobrá?“ nadviazal reportér z Washington post.

„Každý autor ak knihu dokončí a pošle vydavateľstvu musí byť presvedčený, že je dobrá a bude sa čítať. Ale autor tiež vníma chyby, ktoré kniha má a mohol by ju čítať o opravovať stále dookola – povedzme bez konca. Nikto nie je stopercentne spokojný, s tým čo napísal. To je údel každého autora. Ale v tom sa už spoliehame na zhovievavosť našich čitateľov,“ vysvetľoval Martin s úsmevom.

„Čo hovoríte na to, že vás kritik prirovnal k Francisovi Scottovi

Fitzgeraldovi? Cítite sa byť umelcom, ktorý sa vyrovná aj takémuto zvučnému menu?" pokračoval reportér.

„Chcete ma rozosmiať?“ odpovedal Martin. „Popravde áno, ale aj nie. Veď kto nám dáva právo nazývať niekoho umelcom a iného nie? Kto určil, kto je už výnimočný a kto určuje čo sa stane umeleckým dielom? Je to záujem určitého počtu ľudí povieť si?“ Martin ostal teraz vážny, aj keď mal celý čas dobrú náladu a s každým vďačne žartoval. „A máme na ten počet ľudí aj presný vzorec? Alebo to niekto strelí len tak od oka? Alebo sú to médiá, ktoré nás manipulujú a vyhlásia niekoho lepším ako sú ostatní? Zamyslite sa, prosím. Mňa nepresvedčí názor niekoho iného. Len preto, že mi povie: ‚Tento obraz je skutočné umelecké dielo,‘ Musí sa mi páčiť? Alebo si môžem spraviť vlastný názor? Môžem vyhlásiť, že ten obraz je odpad? Som pre vás hlúpy preto, že nerozmýšľam ako vy? Alebo som sa stal znalec - expert - kapacita, pretože si stojím za svojím a idem proti prúdu? Proti väčšine? Prosím vás, prestaňte nazývať ľudí a veci týmto spôsobom. Umelec? Nechajte každému rozhodnúť sa samostatne čo sa mu páči. Veď ako aj povedal Edmund Wilson: ‚Žiadni dvaja ľudia rovnakí? nikdy nečítajú tú istú knihu.‘ Platí, že žiadni dvaja ľudia sa nepozerajú na obraz rovnakými očami, nepočujú pieseň rovnakými ušami. Všetci sme jedineční a všetci sme svojím spôsobom umelcami. Ďakujem vám za otázku.“

Martin zinkasoval obrovský potlesk.

„Pracujete na ďalšej knihe?“ spýtala sa reportérka z Londýna.

„Dobrá otázka. Musím sa však priznať, že počas propagačnej kampane mi neostáva dostatok času nazvyš.“

„Takže nepíšete?“ pokračovala.

„Momentálne nie, ale ako náhle mi to moje aktivity dovoľia, mám v pláne rozpísať ďalší román. Toto ste chceli počuť pravda?“ usmial sa.

„Neprezradíte o čom plánujete písať ďalej? Skúsíte aj inú dobu, alebo krajinu?“

„Nekomentujem. Nerozprávam o ničom čo nie je dokončené slečna. A už vôbec nie o niečom, čo nie je ani začaté. Je mi ľúto.“
Tlačovka prebiehala podľa plánu aj nasledujúcu polhodinu. Rick nakoniec stiahol Martina z pódia. Museli sa ihneď vydať na cestu. V pláne bola ďalšia zástavka turné, tentokrát v Lyon.

Súčasnosť

Ráno sa Martin zobudil s bolesťou hlavy. Rozpamätával sa či naozaj vypil toľko vína, aby boli tieto pocity oprávnené. Nezdalo sa mu to. Po vykonaní niekoľkých hygienických návykov sa rozhodol začať deň raňajkami. Potravín mal dostatok, nakrájal zeleninu a salámu. Dal variť vodu na čaj. Všimol si, že notebook, položený večer na stole, bol spadnutý na zemi pod nim. „Kedy zletel?“ Skontroloval ho, ale vyzeral nepoškodený. Dokonca sa normálne zapol. Posadil sa za stôl, aby zjedol pripravené jedlo, keď mu pohľad skĺzol na písací stroj. Dobre si pamätal na posledné slová, ktoré do stroja vyťukal. Teraz však bolo nižšie niečo dopísané. „Ako to?“ zamyslel sa. „Žeby som to s hladinou alkoholu takto prehnal? To nie! To určite nie.“ Aj keď ho hlava stále bolela. Skôr to bolo iba zmenou vonkajšieho tlaku. Chlapi v krčme spomínali nejaké oteplenie.

Nevedel si to vysvetliť. Keď však včera v noci napísal do stroja: Ako ďalej? Teraz tam bolo dopísané:

P O K R A C U J V H L A D A N Í

Tieto slová boli napísané výraznejšie, akoby niekto udieral do stroja s väčšou silou a razantnosťou. Jednotlivé písmená boli oddelené medzerami, ale neboli použité žiadne interpunkčné znamienka. To si niekto robí žarty? Nedalo to Martinovi pokoj. Ešte sa ani raz nezahryzol do chutne pripravenej bagety a vyskočil na nohy. Prešiel obe miestnosti, pozrel na povalu, prechádzal sa po dvore. Auto pred domom našiel odomknuté. To ale bola skôr jeho vlastná zábudlivosť, uvedomil si. Nikde nikoho nenašiel.

No dobre, chcel som nejakú mystiku, mám mystiku. Alebo? Nech sa zamýšľal akokoľvek, neprichádzal na koreň tejto zvláštnej udalosti.

Martin sa naraňajkoval a pokračoval v písaní kapitoly. Išlo to pomaly, ale radšej nevstával od stola. Na prapodivnú hru s písacím strojom nechcel pristúpiť. Pokračuj v hľadaní? Čo to má byť? Skrytá kamera? Bol známou osobnosťou, nemohol vylúčiť, že si chce niekto z neho iba vystreliť.

Na obed mu doniesli teplú pizzu a slanú cibuľovú polievku. Vonku sa skutočne oteplilo. Teplota vystúpila nad dvadsať stupňov Celzia a on sa poobede poprechádzal po dvore – na čerstvom vzduchu. Rozmýšľal nad ďalším vývojom románu.

Troška cvičil, potom sa poumýval vo vedre s vodou a znova písal.

Kapitolu dokončil okolo štvrtej hodiny poobede. Pod textom napísal z recesie ďalšiu otázku. Možno zo zvedavosti, čo sa za všetkým skrýva. Pozatváral a následne prekontroloval všetky okná a dvere. Všetky miestnosti znova prešiel, nikde nenašiel nič podozrivé. Ani živú dušu.

Napísal: **Čo mám ďalej hľadať?**

Stroj nechal odvtedy na pokoji. Nielen, že sa ho nedotýkal, dokonca sa k nemu ani nepribližoval. Aj keď neveril, že by sa niečo stalo. Prvú hodinu venoval cvičeniu, potom si pripravoval večeru zo surovín, ktoré mu ostali z nákupu. Jedným okom stroj pozoroval, ten sa však samozrejme ani nepohol. ‚Čo to robím? Bláznim?‘ zahriakol sám seba a odvrátil pohľad. Keď sa navečeral, odišiel do menšej miestnosti a dobrú hodinu surfoval internetom, čítal svetové novinky, vrátil sa, až keď vybavil všetky maily. Ako prvé sa priblížil k stroju, ale ten bol nezmenený. Nakoniec sa schúlil na posteľ a pozeral jeden so situačných komediálnych seriálov, ktoré mal nahraté v počítači.

Bola ešte hlboká noc, keď Martinov sen prerušilo hlasité dunenie. Akoby niekto chodil po dome v ťažkých topánkach. Keď rozlepil oči a započúval sa do tmy - ostalo ticho. Rozsvietil lampu a vrhol pohľad na stroj, do pekla! Zakričal.

DEDICSTVO

Bolo tam jediné slovo vyfukané úderníkmi. Presne rovnakým spôsobom ako prvý krát. Písmená boli silne vyryté do papiera. Tu už končia všetky žarty. Predsa počul nejaké zvuky, niečo ho vytrhlo zo sna. Päste mocne zovrel a vysunul dopredu – pripravený na boj. Začal opatrne prechádzať dom, vstupné dvere boli stále zamknuté, kľúč bol z vnútornej strany zastrčený na doraz a vyhnutý do strany. Tadiaľto dnu nikto nešiel. Okná boli rovnako pozatvárané. Pochopil, že nik živý v dome nebol. Martina prepadol náhly pocit strachu. Rozsvietil lampy v celom dome a znova naštartoval počítač. Potreboval okolo seba spraviť rozruch. „Už len pre svoj lepší pocit, toto skrátka musím niekomu porozprávať,“ začalo mu víriť v mysli. Všetko to bolo do určitej miery vzrušujúce, určite aj dobre predajné - len to správne využiť. Teraz uvažoval ako autor.

Schytil telefón a vytočil Ricka Cartera, boli práve tri hodiny v noci. Ešte skôr ako telefón prvý krát zazvonil, položil ho. „Nie! Toto nie.“ Chvíľku zalovil v zozname a vytočil ďalšie číslo. Tentokrát volal Michaelovi Semionovi, bol to jeho najlepší priateľ a navyše sparing partner v boxe. Aj keď sa posledné mesiace nestretli, poznali sa od detstva. U najlepších priateľov neplatí systém pravidelného stretávania za účelom zachovania vzťahov. Takému môžete pokojne zavolať na Štedrý deň, požiadať o nocľah a predsa vás neodmietne. Aj keby ste sa nevideli celé roky.

„Martin?“ v slúchadle sa ozval rozospatý hlas. „Deje sa niečo?“

Martin bol nadšený, ale aj vystrašený zároveň. „Brácho toto musíš vidieť,” začal. „Som teraz na chalupe, píšem druhú knihu. Našiel som tu písací stroj starého otca a predstav si - stroj píše v noci sám od seba!”

„Čo to melieš? Akože klepe písmená len tak? Videl si to?” vyzvedal Michael, jeho hlas bol zastrený.

„Nie, neklepe a nevidel som to. Ale večer napíšem otázku a v noci sa objaví odpoveď. Musíš to vidieť. Je tu zasraný duch, alebo čo. Hovorím ti, sila!”

„Človeče s tým sa nezahrávaj. To môže byť nebezpečné!” Michael sa už popreberal.

„Ja viem, tak môžeš prísť alebo nie!?”

„Len mi pošli na mail adresu, alebo mapu ak treba. Zajtra by som sa mohol zastaviť. Cristine si to hovoril?”

„Nikomu som to nehovoril a ty buď takisto ticho. Nechcem, aby si mysleli, že mi preplo.”

Michael tiež uvažoval nad psychickým stavom svojho kamaráta.

„Cítiš sa v poriadku?”

„Je to tu celkom dobré, len trocha horšie spím. Mám strašidelné sny, ale to som si privodil určite sám. Snažím sa písať trocha inak ako doteraz. Ved' sa dozvieš.”

„Dúfam, potrebuješ niečo priniesť keď prídem?” spýtal sa Michael.

„Nerob si starosti. Len dôjdi.”

„Martin? Lahni si ešte a vyspi sa, OK? Ráno bude možno všetko jasnejšie. Vidíme sa čau!”

„Dobrá noc, sorry za ten budík.”

„To je v pohode. Maj sa.”

Telefón zostal hluchý. Martin sa však stále strachoval zaspáť. V pästnom súboji by zložil väčšinu chlapov, ale toto nebolo z nášho sveta, iné vysvetlenie nemal. Svetlo nechal rozsvietené a notebook hral epizódy seriálu jednu za druhou. Bola to ešte dlhá noc. Zaspal až s prvými lúčmi slnečného svitu.

Kapitola 6

Martina zobudil rovnaký buchotavý zvuk ako v noci. Strhol sa a ihneď posadil na posteľ. Zostal čo možno najtichšie - sústredený a počúval čo bude pokračovať. Vtom sa búchanie ozvalo znova. To už ale vedel, že nikto nechodí po povale v ťažkých topánkach. Nieкто stojí pred dverami a búcha na ne ako o život. Vyskočil na nohy, pričom sa mu hlava mierne zatočila. Mozog ešte nebol taký dokrvený, ako by potreboval. Bol rozospatý, ale ihneď pochopil čo je vo veci. Hodinky ukazovali čas: dve hodiny popoludní. Zaspal až nad ránom a telo vyžadovalo tých niekoľko poctivých hodín spánku. Otvoril dvere. Za nimi stál Michael.

„Ty ešte spíš?“ zadíval sa na Martina.

„Človeče, veď som bol celý posraný. Zaspal som až niekedy ráno,“ pretrel si zalepené oči.

„Pod' dovnútra, ukáž mi ten zázrak,“ nástojil Michael. Bol asi rovnako vysoký ako Martin, len s miernou nadváhou. Vlasý mal hnedé, stredne dlhé. Oblečené mal farebné tričko s veľkým nápisom a plátenné nohavice s veľkými vreckami na stehnách. Boli zelené a vyzerali ako vojenské. Michael sa živil ako pracovník stávkovej agentúry. Bol jeden z tých ľudí, ktorí určovali pomery kurzov na jednotlivé futbalové zápasy. Vo svojom remesle sa skutočne vyznal. Už od strednej školy pravidelne stávkovoal, sledoval vývoj vo všetkých ligách a formu hráčov. Častokrát dokázal tipovať pomerne presne na víťaza. Nebolo divu, že si ho jedna so stávkových kancelárii zobrala pod svoje krídla.

„Toto je on!“ ukázal Martin, keď prešli do izby.

Michael sa nahol až tesne nad stroj. Prezeral si ho čo možno najdetailnejšie. „Dedičstvo? To je ono, pravda?“

Martin prikývol.

„Je to písané akosi inak a silnejšie. Niečo na tom bude!“ vystrel sa. „Naozaj si nič nespozoroval? Nikto tu nemohol byť? Alebo je niekde schovaný?“

„Prehľadával som celý dom, niekoľkokrát. V noci ma zobudili dunivé zvuky, keď som sa prebral bolo už ticho. Pozriem na ten stroj a... veď vidíš sám.“

„To je dobrá haluz,“ Michael zostal zamyslený. „Ozaj niečo som doniesol.“ Začal sa hrabať v batohu a vytiahol malú plastovú skrinku. Nebola väčšia ako mobilný telefón. „Toto je kamera do auta. Dokáže nahráť záznam až desať hodín. Navyše funguje na nočné videnie. Tu máš USB kábel, s ním potom pozrieš video na počítači. A ak sa duch ukáže aj túto noc, budeš mať dôkaz.“

„Výborne, to je dobrý nápad. A ak zmizne aj kamera, tak viem, že tu niekto behá po dome a plaší ma.“ Martin sa pokúsil o žart, akoby sa tým snažil nedať najavo svoj strach.

Kameru spoločne nastražili. Zaberala celý stôl z bočnej strany. Položili ju a zaťažili na poličke v skrini.

„Večer ju už len pichni do zástrčky a ráno máš všetko jasné. Samozrejme ak sa to objaví aj dnes. Už vieš čo sa spýtaš?“ vyzvedal Michael.

„Hej, chcel som sa spýtať, kto to je? A som zvedavý, čo to môže odpísať. Ak teda niečo.“

Michael sa vracal domov okolo šiestej večer. Martin ho

vyprevádzal až pred bránu, kde mal zaparkované auto. Popoludnie strávili v dedine, boli aj v miestnej krčme, ktorá tentokrát zívala prázdnotou. Najedli sa, rozprávali. Ešte raz prezreli celú chalupu. Na povalu sa kvôli osám neodvážili. Tie so zvýšenou teplotou ožívali a lietali stále ďalej a ďalej od hniezda. Martin tento deň nenapísal ani čiarku. Nemal nato chuť a nedokázal sa dobre sústrediť. Bol tak napätý, až sa bál, že nedokáže zaspáť. Spomienku na strašidelnú noc, ktorú zažil, odháňal čo možno najďalej. Utešoval sa, že po dnešnej noci skutočne zistí čo je vo veci. Niekoľko minút pred polnocou napísal na stroji krátku otázku: **Kto si?**

Zapol kameru a elektrický kábel dal do zástrčky. Začal pozerať seriál. Batéria notebooku ukazovala výdrž cez dve hodiny. Vôbec si nevšimol, kedy sa počítač vybil a vypol. Martin zaspal.

Kapitola 7

Keď Martin vstal z postele, bolo skoré ráno. Podišiel k písaciemu stroju a hľadal odpoveď. Úderníky boli posunuté niekoľko riadkov nižšie ako včera.

CLOVEK

Znela odpoveď na jeho otázku, ktorú včera napísal na stroji. Ani sa nezamýšľal nad jej významom. Schytil auto-kameru, pripojil ju k počítaču a zapol ho. Nedočkavo pochodoval po izbe kým sa nespustil operačný systém. Úplne prehliadol, že obe dvere do miestnosti boli teraz otvorené, aj keď večer ich dozaista zatváral. Záznam z kamery sa už načítal. Mal dĺžku takmer sedem hodín. Martin ho opatrne preklikával kurzorom myši v snahe zočítať akýkoľvek pohyb. Kamera snímala stôl, a na ňom položený písací stroj. Keď zvýšil hlasitosť záznamu na maximum, stále bolo v miestnosti ticho a pokoj. Martin znova posunul čas. Tentokrát mohli byť už tak tri hodiny ráno. V tom niečo upútalo jeho pozornosť. ‚Konečne!‘ pomyslel si. Zapauzoval záznam, aby sa naň dokázal lepšie sústrediť. To čo počul bol zvuk klepnutia stroja? ‚Je možné, že na ňom píše nejaký duch. Neviditeľná postava?‘ nechcel tomu veriť. Znova stlačil PLAY. Video sa rozbehlo, dlhšie nebolo počuť nič až odrazu silný hrmot. Bolo to búchanie nôh chodiacich po drevenej dlážke. Ťažko našľapujúce

kroky. Potom zvuk otvárania dverí, kroky odišli ďalej od kamery. Potom sa znova priblížili. Ďalšie otváranie dverí. Martin si až teraz všimol, že sú obe dvere do miestnosti skutočne otvorené. „Prečo ho ale hlasité kroky nevítaného návštevníka neprebudili? O koho vlastne ide?“ Na kamere sa obraz stále nezmenil. Zvuky krokov boli na zázname viac ako desať minút s malými prestávkami. Martin bol nedočakavý. Ďalší krát posunul obraz. Len veľmi máličko. Strnul! Nieкто sedí za strojom. V nočnom režime sa dá ťažko identifikovať o koho sa jedná. Záznam je čiernobiely. Všetky farby iné ako čierna doslova žiarili. Z toho videa by sa skutočne nedalo identifikovať o koho sa jedná - ak by Martin osobu na zázname tak dobre nepoznal. Som to skutočne ja? Do pekla, som to ja! Ako to je možné? Hľadá na seba. Ten nočný Martin vyťukáva písmenká na stroji pomaličky a precízne. Dlhو tlačí na každý jeden úder. Medzi jednotlivými stlačeniami robí dlhé medzery. Keď dopíše tých niekoľko písmen, vstáva od stroja. Jeho pohyby sú však iné ako pohyby počas dňa. Jeho telo sa podivne kolíše, akoby bolo pripojené k rybárskemu vlascu. Práve tak, ako bábkoherec ovláda svoju bábku. Akoby bol ľahší ako v skutočnosti a jeho kĺby ohybnejšie. Pohyby boli priam neľudské. Navyše je jeho hlava neprirodzene zaklonená dozadu a pohľad má neustále uprený na strop. Keď nočný Martin odkráčal od stola, zvuky utíchli.

Teraz si ešte raz posunul videozáznam na začiatok akcie a bez prerušovania celý zaujato sledoval. Začal mať strach o svoje zdravie. Strach o svoje telo. Počítal s mnohými variantmi, len nie s týmto. „Čo to vlastne znamená? Je to schizofrénia?“ preľakol sa ešte viac. Koľko kníh čítal, koľko filmov videl - kde

hlavnú úlohu zohrala táto choroba. Cítil sa ako v klube bitkárov, ako v hre na skrývačku. „Rozdvojená osobnosť? Ale prečo ja?“ Snažil sa zorientovať v tom čo teraz videl. „Je možné, že potláčam nejaké emócie? Je možné, že som si to privodil sám? Jednám bez toho, aby som o tom vedel? Som tak mimo?“ preľakol sa ešte viac. Pobalil všetky veci a rozhodol sa ísť domov. Rozpísaná kniha ho už nezaujímala. Jednoducho sa o seba bál. „Čo ak nadobro stratí kontakt s realitou, ako tomu bolo v niektorých strašidelných príbehoch, ktoré počul?“ Snažil sa držať vedomie čo možno najviac pri zmysloch. Obával sa, že príde o kontrolu a velenie preberie jeho druhé ja. Aj keď si nebol istý, či sa to môže skutočne stať. Poukladal veci do auta a vyrazil domov. Ani raz sa neohliadol za miestom, ktoré opúšťal.

Dvere domu Martina Bretoina sa otvorili a mladý muž vošiel dnu. Cristine mu kráčala naproti.

„Prečo si nezavolať, že prídeš?“ usmiala sa. „Som tak rada, že si doma,“ srdce jej poskočilo.

On však úsmev neopätoval.

„Čo sa deje? Stalo sa niečo?“ spýtala sa vystrašene.

Prikývol. „Bojím sa, že stalo.“ Utápal sa v sebaľútosti. On, ktorý bol zároveň filozofom aj bojovníkom? Ako sa niečo také môže stať práve jemu? Nenávidel sa už len pri pomyslení na tú chorobu, ktorú mal. Aj keď si nemohol byť istý.

Tašku s vecami zložil vo vstupnej hale a notebook zobral pod pazuchu. Prešiel do obývacej miestnosti, kde prijímali oficiálne návštevy. Sadol na pohovku a nalial si plný pohár červeného vína. Až potom pokračoval:

„Cristine? Ja mám schizofréniu,” povedal ľútostivo.

„Čože?” vyletelo z mladej ženy. „Ako...? Ako si nato prišiel?”
Zadávala sa naňho.

„Jednoducho. Písal som na tom stroji, veď vieš, čo som našiel po dedkovi. Keď som na ňom napísal nejakú otvorenú otázku, stroj mi na ňu sám cez noc odpovedal. Ako zázrak!” Martin rozprával pomaly.

„To myslíš vážne?” zareagovala Cristine.

„Teda som si to aspoň myslel,” pokračoval. „Ale pozri na toto!” Počítač sa pomaly rozbehol a Martin otočil obrazovku na Cristine. „Vidíš to! To som ja. Odpisujem sám sebe. A nemám o tom ani potuchy. Vôbec si na nič z toho nepamätám.”

Cristine zamrzla. Sledovala záznam a rozmyšľala čo povedať.

„Nebol si len unavený, alebo si to neprehnal s vínom? Veď to ešte nič neznamená.”

„Stalo sa to niekoľko nocí po sebe. Rozumieš? Každú noc! Určite to nie je náhoda. Asi som fakt v riti. Môžeš ma hodiť do ústavu. Prekliaty život!” Martin buchol mocne pästou do pohovky. Cristine až tak myklo.

„Len sa prosím upokoj. Zajtra pôjdeme spolu k lekárovi, porozprávaš sa s ním a uvidíme čo sa dá robiť,” opatrne ho pohladila po ramene. „Aj na schizofréniu existujú lieky. Stačí ich pravidelne užívať a všetko je v poriadku. Myslím, že strýko Henry ňou trpel na sklonku života. Veď to nie je koniec sveta,” pokúsila sa ho utešiť, ale sama mala rovnaký strach. Najmä o svoje dieťa, ak by sa mu malo čokoľvek stať.

„Ale prečo ja?“ zabedákal. „Športujem viac, ako je priemer, emócie vyprázdňujem do kníh, mám usporiadaný život a nič ma netrápi. Ako sa to môže vlastne začať?“

„No, ja netuším, ale keď si v písaní nevedel ako ďalej? Netrápilo ťa to až veľmi? Nebolo to neznesiteľné? Nestalo sa to práve vtedy?“

„Nieeee, nikdy mi zvlášť nevadilo, keď som nevedel ako ďalej. Viac ako mňa, to hnevá vydavateľstvo. Ja som bol vždy OK. Vieš, že to robím ako záľubu. Nie sme na to teraz odkázaní - vedie sa nám výborne. Nevidím dôvod, prečo by som sa mal trápiť. Naozaj nie!“ rozmýšľal Martin a trocha sa vnútorne upokojil. Možno to naozaj nie je to, čo si myslel ako prvé. Možno to nič neznamená. „Poznáš v meste nejakého psychológa, ktorý by ma urgentne prijal? Ukážem mu video a snád poradí čo ďalej.“

„Pohľadám na webe. Daj si raňajky, osprchuj sa - upokojíš sa. Všetko bude dobré, uvidíš!“

„Vďaka láska, bez teba by som bol na dne,“ usmial sa. „Uf, raňajky by som potreboval ako soľ. Nič som nejedol. Máme tam dačo?“ Odobral sa do kuchyne.

„Kukni chladničku, určite nájdeš niečo dobré, včera nám doviezli nákup.“ Cristine si prisunula počítač k sebe a pozerala internetové stránky v snahe nájsť solídneho psychológa s licenciou.

Kapitola 8

„Monsieur Bretoin, posadte sa prosím.” Starší doktor ponúkol Martinovi kreslo. „Manželka po telefóne spomínala, že máte problémy so spánkom. Je to pravda?”

„No neviem, či by som to nazval ako problémy spánku. Mám tu videozáznam, kde chodím v noci po dome a píšem na písacom stroji. Moment, spustím počítač.”

„Dáte si kávu, alebo čaj?” Šedivý doktor vstal z kresla a podišiel k pultu, ktorý slúžil ako kuchynský.

„Radšej čaj. Ovocný, prosím.”

„Výborne. Mimochodom, pani manželka nemohla prísť? Myslel som, že...”

„Necítila sa dobre. Musela si ľahnúť,” odpovedal Martin. Tehotenstvo neznášala Cristine práve najlepšie.

„Och ten spánok, ten spánok... Môže skutočne za všetko.” Posadil sa nazad. „Manželka hovorila, že sa obávate schizofrénie. Môžem vás však upokojiť, toto ochorenie má úplne iný priebeh ako poznáme z filmov. Skutočne sa nemáte čoho báť.”

„To by som bol naozaj veľmi rád, ak to je pravda.” Martin otočil spustený počítač na doktora. Ten si pozeral video so záujmom a pritom sa potmehúdsky usmieval.

„To je všetko? Ó, Monsieur Bretoin. Keby som vám len povedal koľko takýchto prípadov námesačníctva som už videl, ani by ste mi neuverili.”

„Námesačnictvo?“ prekvapil sa Martin. „Ale veď ja píšem na stroji. To nie je iba obyčajné prechádzanie po dome.“

„To ale námesačnictvo nevylučuje monsieur. Námesačník dokáže vykonať počas spánku tie isté úkony, ako aj počas dňa,“ vysvetľoval lekár.

„Ale čo tie zvláštne pohyby, ktoré na zázname robím?“

„To je prirodzené. Už som sa s tým stretol. Mozog počas spánku funguje inak ako počas dňa. Má to hromadu vedľajších vplyvov. Skúste si rozpomenúť na akýkoľvek sen, ktorý sa vám sníval. Veľa vecí je v ňom nereálnych. Niekedy aj úplne všetko, ale vy si to neuvedomujete. Mozog sa správa inak, keď spíme.“ Doktor vstal, dokončil prípravu čaju a položil ho na stôl pred pacienta.

„Takže len obyčajná námesačnosť?“ prekvapene sa spýtal Martin.

„Spánok, spánok, spánok monsieur. V ňom sa nám ukáže všetko. Je zrkadlom našej psychiky. Nášho podvedomia.“

„Ale ja sa cítim v poriadku. Som vyrovnaný, netrápim sa. Ako potom môžem byť námesačníkom?“

„Keď ste sem vošli, spomenuli ste, že manželka sa necíti práve najlepšie. Presne o takéto záležitosti sa jedná. Je to osoba, na ktorej vám záleží. Určite vás to aj vnútorne trápi. Alebo písanie kníh. Pracujete teraz na nejakej? Prepáčte ak som príliš zvedavý, ale používate písací stroj. Dá sa to predpokladať.“
Usmial sa.

„Áno, píšem. Začal som pred nedávnom.“

„Vidíte! O tom hovorím. V týchto dňoch čerpáte zo svojej mysle viac ako inokedy. Ste vnútorne vyťažovaný aj keď to navonok nepociťujete. Je to tiež dôvod na poruchy spánku.“

„Ale v noci som na stroji odpovedal na otázky, ktoré som si večer položil. Ako je to možné? Aj tak sa jedná o námesačnosť?“

„Komunikovali ste so svojim podvedomím. Je to bežný príznak námesačníctva. Nič zvláštne. Nič, s čím by som sa ešte nestretol.“

Martin odpil zo šálky čaju a uvažoval nad doktorovými slovami.

„Čo mám robiť, aby moja námesačnosť prestala?“

„Tak na toto žiaľ nejestvuje zaručený postup. Námesačníctva sa môžete zbaviť pravidelným ventilovaním svojho podvedomia. Ale niekedy sa ho nepodarí zbaviť vôbec. Máme však lieky na spanie, ktoré prejavy námesačníctva spoľahlivo tlmia. A jestvuje aj veľa postupov, ktoré sú na báze prírodnej medicíny. Niekde tu mám vizitku, momentík.“ Doktor vstal a prešiel ku kancelárskemu stolu.

„Myslíte nejakého liečiteľa?“ spýtal sa Martin.

„Dr. Herotto Mandi.“ Doktor podal Martinovi navštívenku. „Nie je liečiteľ. Zaoberá sa poruchami spánku a špecializuje sa na námesačníkov. Jeho prístup je však menej vedecký a viac na prírodnom základe. Ak vás to bude naďalej trápiť, navštívte ho.“

„Je z Francúzska?“

„Áno, pokiaľ sa niečo nezmenilo, tak prednáša na Sorbone v Paríži. Tam by ste ho mohli určite zastihnúť. Je to milý chlapík.“ Doktor sa vybral nazad k stolu a doniesol prázdny lekárenský recept. „Predpíšem vám liek na spanie. Nie je návykový. A na kontrolu prídete povedzme o týždeň. Pred spánkom si pocvičte a všetko bude v poriadku, uvidíte.“

„Nemusíte robiť žiadne ďalšie testy?“

„Podľa toho, ako sa vyvinie váš stav. Ale poznám klasickú námesačnosť, keď ju vidím, nestrachujte sa.“

Martin sa postavil a chystal k odchodu. „Ďakujem, že ste ma prijali ešte dnes doktor. Veľmi ste mi pomohli. Skutočne som sa trápil.“

„Ja by som vás chcel tiež požiadať o drobnú láskavosť monsieur. Nezdržím vás dlho.“ Lekár vytiahol svoj výtlačok knihy Zlatý poklad a podal ho Martinovi do ruky. „Poprosil by som vás o autogram. Pre Lýdiu, moju manželku.“

„Samozrejme, to urobím veľmi rád.“ Podpísal knihu a vyšiel z dverí. „Takže sa vidíme budúci týždeň.“

„S asistentkou si dohodnite presnú hodinu, aby ste nemuseli čakať. Prajem príjemný deň.“ Doktor kývol na asistentku, aby pozvala ďalšieho pacienta. Dvere sa zatvorili.

Martin vytiahol telefón ihneď ako bol sám, aby zavolať Cristine. „Láska?“ počkal na odozvu z druhej strany linky. „Podľa doktora žiadnu schizofréniu nemám. Sú to len prejavy námesačníctva.“ Ostal ticho a počúval. „Naozaj! Nejaké lieky na spanie, ale mám aj kontakt na človeka, čo sa námesačníkmi zaoberá. Nejaký Ind. Učí na univerzite v Paríži.“ Chvíľku bol ticho. „Teším sa, že ti je lepšie. Idem domov. Za chvíľku sa vidíme. Ahoj.“ Nasadol do auta a vybral sa smerom z centra mesta, do štvrti kde býval. Asi by nebolo zlé, keby navštívil toho špecialistu. Uvažoval.

Kapitola 9

„Martin, Martin zobuď sa. Vstávaj!“

„Čo je? Čo sa deje?“ Razom sa posadil a tváril neprítomne.

„Všetko je v poriadku, ale máme takmer obed. Treba vstať ty spachtoš.“ Cristine stála nad posteľou.

„Čo som zasa stváral?“ zahľadel sa na manželku.

„Spal si ako bábätko. Nemaj strach,“ usmievala sa.

„Skutočne?“

„Kontrolovala som ťa každú hodinu. Nepohol si sa z postele. Ale teraz by si mohol vyskočiť, no tak hybaj!“

„Musím ísť cvičiť,“ zahundral.

„To môžeš, len nezabi celý deň v posteli. A čo ten doktor, ktorého si chcel navštíviť? Toho námesačníka.“

„Pôjdem hneď po obede. Včera som volal na univerzitu, má byť celý deň v práci. Pozhováram sa s ním a uvidím čo sa dozviem.“

„Na mobile máš dva zmeškané hovory, volal Rick,“ ukázala Cristine na telefón. „Vypla som zvonenie, nechcela som ťa budiť.“

„Sakra, Rick. Sľúbil som mu, že mu dám vedieť. Ozvem sa mu neskôr.“ Telefón zobral so sebou do telocvične.

Keď začínal tréning, telefón znova zazvonil. Och, zamrmlal Martin a načiahol po ňom ruku. Ale veď to je Mike. Potešil sa.

„Ahoj brácho,“ zahlásil do telefónu.

„Prečo sa neozývaš? Myslíš, že nie som zvedavý čo sa deje?“ zaznelo z druhej strany.

„Prepáč, dopadlo to troška mimo moje očakávanie. Ani to nechci počuť.“

„Ale ja to chcem počuť, preto volám! Nenaťahuj ma človeče.“

„Vyzerá to tak, že som námesačný. Kamera síce ukázala, kto odpisuje po nociach na stroji. Ale som to ja a nie duch, alebo čo som si vlastne myslel. Navyše si to vôbec nepamätám.“

Z druhej strany telefónu zaznel hlasný smiech. „Človeče, ja plačem. Veď som ti vravel, že duchovia neexistujú. Vždy nájdeš rozumné vysvetlenie. Všetko má reálny základ, len sa to niekedy zdá ako v rozprávke.“

„Bavíš sa dobre?“ odpovedal namosúrene. „Človeče ja som si myslel, že mám schizofréniu. Včera som bol u doktora. Vyzerá to na normálnu námesačnosť. Dnes skočím za jedným špecialistom. Každopádne som mal v gatiach nasrané tomu ver.“

„Tomu aj verím brácho. Keď si ťa, ten deň vybavím, nebolo ti všetko jedno. Ale ja by som bol taký istý. Mňa by si nenahovoril nocovať v tom dome.“

„No vidíš, hrdina. Hlavne, že sa mi smeješ.“ Nachvíľku sa obaja odmlčali. „Tá kamera! Ak ju potrebuješ, bude u nás doma, OK? Cristine je stále tu. Pokojne sa zastav.“

„Nie, to je v pohode. Veď sa ešte natoč. Možno to bude nejaká sranda. Uvidíš, že to bude stáť zato.“

„Ach, ty si ozaj debil,“ zasmial sa Martin. „Radšej končím. Ale zastav sa, keď budeš mať cestu. Pokecáme.“

„Rád, drž sa chlape!“

„Aj ty, čau!“ Martin ešte chvíľu cvičil, ale vôbec sa mu do toho nechcelo. Niekoľkokrát mocne uderil do boxerského vreca a vybral sa dole za Cristine.

„Varíš láska?“ zjavil sa jej za chrbtom.

„Ja varím od rána. Už je obed, ak si si nevšimol,“ zvrtla sa a hodila naňho vyčítavý pohľad. Aj keď vedela, že je z posledných nocí nevyspatý. Nenachádzala akosi sústrasť - ľutovala iba seba. Ona sa snaží a pracuje, on si len užíva. Písanie nikdy nepokladala za plnohodnotnú prácu. Nakoniec vytlačila na perách úsmev, ale radšej uhla pohľadom. „Naložím ti?“ V tom ju v bruchu mocne zaboľelo, až sa zviezla na dlážku.

„Bože, Cristine!“ skočil k nej na zem. Nechcel si ani len predstaviť ten pocit pri strate dieťaťa, alebo manželky. „Povedz, že je ti už dobre. Prosím!“ naliehal.

„Som OK. Pomôž mi vstať,“ povedala po chvíli.

„Nejdem za tým spavým špecialistom, či čo to je. Ideme k tvojej lekárke! Musí ťa pozrieť, toto sa stáva až príliš často.“

„Najskôr sa najeme,“ neodporovala. „Potom môžeme ísť.“

„Dobre, ale ty si sadni a ja ti naložím na tanier. Odpočívaj, pracovala si už dosť.“ Vybral sa obsluhovať svoju manželku. Aj keď ho musela viackrát navigovať, čo sa kde v kuchyni nachádza, nakoniec sa spolu najedli.

Boli štyri hodiny poobede, keď sa blížili k Parížu.

„Na kedy si objednaná?“

„Keď prídem, tak prídem.“ Na tvári sa jej zračila bolesť. Ako však komentovala, nebola silná.

Autom prechádzali parížskymi ulicami a mierili k centru. Vymotali sa z večne prehusteného kruhového objazdu pri Víťaznom oblúku a pokračovali na západ. Po ďalších desiatich minútach jazdy dorazili na miesto. Martin odprevadil manželku k recepcii.

„Madam, sadnite si, pani doktorka vás zavolá čoskoro,“ usmernila ich vysoká recepcná.

„Keď sme v meste a ja tu aj tak čakám, čo keby si šiel na Sorbonu za tým špecialistom?“ navrhla Cristine.

Chvíľku rozmýšľal. „Si si s tým istá? Aj tak tu nemám notebook, chcel som mu ukázať ten záznam.“

„Veď to nevedí, navyše som tu bola vždy sama. Len utekaj. Toto nebude bežná prehliadka. Tu sa fotky zo sona nedočkáš,“ usmiala sa. „Ja ťa tu počkám, poprípade budem dole v reštaurácii. Zavoláme si. Uvidíme, kto sa vybaví ako prvý.“

Pobozkal ju na ústa a ihneď sa vybral do auta. GPS ho nasmerovalo k budovám univerzity. Bolo to neďaleko kliniky. Premávka bola v tejto časti nízka a Martin dorazil na miesto za slabých dvadsať minút jazdy.

Od vrátnice ho naviedli až do auly, kde doktor Mandi prednášal. Martin predpokladal, že téma prednášky bude o spánku a preto sa sústredil na prebiehajúci výklad. Na jeho veľké sklamanie doktor rozoberal sexuálne poruchy u mužov a u žien. Toto naozaj nepotreboval počuť, vyšiel na chodbu a počkal, kým prednáška skončí. Jeden zo študentov ho upozornil, že končiť mali pred pätnástimi minútami, ale doktor svoj výklad rád preťahuje. Všetci už vyzerali nedočkavo.

Chvalabohu, netrvalo ani päť minút a húp mladých, ale aj starších študentov, sa vyhrnul z auly. Jednalo sa o poslednú prednášku, lebo všetci mierili po chodbe priamo von z budovy.

„Doktor Mandi,“ Martin dohnal asi tridsaťpäťročného Inda ešte v aule, pri upratovaní pomôcok. „Doktor, prišiel som vás poprosiť o pomoc.“

„O čo sa jedná priateľu? Ste mojím študentom?“

„Práveže nie som. Odporučil ma na vás môj psychológ. Sakra jeho meno si teraz nevybavím,“ zadíval sa uvážlivo do stropu.

„Bol som uňho len jeden krát.“

„Prečo vás poslal za mnou?“

„Námesačnosť. Vyzerá to tak, že som námesačný. Že vraj sa nemusím nikdy vyliečiť, je to pravda?“

„Liečba nepripadá do úvahy - to je pravda. Ale nie preto, že by ste boli stratený. Na námesačnosť sa nepozerajte ako na chorobu, pretože to skrátka choroba nie je!“

Martin sa zadíval prekvapene: „Ako to myslíte?“

„Viem, že by so mnou mnoho ľudí nesúhlasilo. Ak máte niekoľko minút čas, porozprávam vám niečo o námesačnosti.“

„Preto som prišiel,“ prikývol Martin a sadol si do prvého radu.

„Rozoznávame tri typy námesačnosti,“ začal vysvetľovať doktor a stal si pred Martina. „Základný typ - človek chodí v spánku po dome, niekedy rozpráva nezmysly, alebo rieši drobné úkony ako presúvanie predmetov, prikrývanie detí perinou, bez toho, že by sa prebudil. Je to najbežnejší typ a trpí ňou asi osemdesiat percent námesačníkov.“

Potom tu máme Pokročilú námesačnosť. Človek postihnutý touto formou nielen chodí po dome a rozpráva, ale navyše vidí

veci, ktoré sa ešte nestali, ale stať sa môžu. Má víziu padajúcej strechy, zemetrasenia, pozoruje bytosti, alebo predmety, ktoré v skutočnosti nejestvujú. Bežných ľudí, spiacich v jeho okolí, si ale pritom vôbec nevšíma. Tento stupeň je už viac interaktívny. Ostatných ľudí môže pozorovanie námesačníka v tejto pokročilej fáze vystrašiť. Pretože to vyzerá, akoby mal svoj vlastný svet. Jeho prejavy sú často hlasité.

Jestvuje však aj tretí stupeň. Ja ho nazývam stupeň Odovzdanosti, alebo ak chcete Posadnutia. Človek, ktorý podľahol tejto forme námesačnosti, môže konať nielen za seba, ale skrz neho dokážu konať aj jeho zosnulí predkovia. Nie je to typické strašidelné duchárstvo, ako poznáme z filmov. Je to seriózna záležitosť. Musím sa ale priznať, že s takouto vážnou formou som sa stretol skutočne ojedinele. Postihuje menej ako jedno percento zo všetkých námesačníkov. Niekedy zosnulý predok skrz takto námesačného človeka rozuzľuje svoje nevyriešené starosti. Dokončuje veci, ktoré začal a nestihol vykonať za života a podobne. Ako hovorím, je to skutočne ojedinelá forma. Na pozorovanie nie je taká desivá ako pokročilá námesačnosť, ale činy, ktoré námesačník vykonáva sú zmysluplnejšie a cielené. Majú účel a po určitom čase táto námesačnosť mizne. Zväčša, keď je všetko čo bolo treba vyriešiť – vyriešené. Bežne sa o tom nehovorí, námesačník pripomína skôr prvý stupeň. Preto zvlášť neupúta pozornosť. Bežným ľuďom je ťažko uveriť takejto možnosti posadnutia, preto sa o nej príliš nevie. Alebo skôr o nej nechcú počuť. Mnoho z nás nikdy nezistí, že touto formou trpia, alebo niekedy trpeli.“

Martin doktorovým rečiam nechcel veľmi veriť.

„Rozdelenie stavov námesačnosti som vymyslel sám. Slúžili mi k tomu roky pozorovania stoviek námesačných pacientov. Za ten čas som sa o tom niečo dozvedel, to mi verte,“ usmial sa. „A čo trápi vás priateľu? Čo máte za problém?“

Martin sa dal do objasnenia svojich starostí: „Viete doktor ja som spisovateľ. Keď som sa rozhodol písať novú knihu, šiel som do domu mojich starých rodičov nasať atmosféru a získať nové nápady. Po napísaní prvej kapitoly som v dome našiel písací stroj starého otca, ktorý sa tiež kedysi písaniu venoval. Rozhodol som sa písať na ňom, aj keď obyčajne píšem na počítači. Nie som z tých, ktorí si potrpia na staré poctivé papierové zápisky. Všetko držím v notebooku. Toto sa mi však videlo vzrušujúce. Použijem starý písací stroj svojho dedka ako inšpiráciu. Bol to skvelý pocit. Ako som začal, tak som aj veľmi rýchlo skončil. Atmosféra sa akoby vyčerpala a ja som nevedel ako pokračovať. Zo žartu, alebo možno z nudy, som napísal do stroja otázku: Čo ďalej? Na moje veľké prekvapenie som našiel ráno odpoveď. Viete si predstaviť to nadšenie? Bol to dotyk tajomna.“

„Dávala odpoveď nejaký zmysel? Aká bola?“ spýtal sa doktor.

„Hľadaj ďalej, alebo niečo na ten spôsob. Tak som sa večer spýtal znova. Čo mám vlastne hľadať? Dom som už prehľadal deň predtým.“

„Čo stroj odpovedal tentokrát?“

„Odpoveď znela: Dedičstvo. Ale neodpisoval to stroj a ani dedkov duch. Bol som to ja!“ zaksichtil sa Martin. „Nahrал som sa kamerou s nočným videním. Mám o tom ten záznam. Myslel som si, že zachytím ktoviečo?“

„A o tom som práve hovoril! Možno ste to nekonali vy. Možno v dome vášho starého otca konal on za vás. Možno vám chce nejaké dedičstvo darovať. Chce, aby ste niečo mali niečo, čo bolo jeho. Niečo, čo treba hľadať.“

„Ale psychológ, u ktorého som bol, povedal, že to je bežný stav námesačníctva. Že sa s tým stretol a v noci komunikovalo moje podvedomie. Preto som dokázal odpovedať na položené otázky.“

„Myslíte, že vaše podvedomie napísalo: Hľadaj svoje dedičstvo? Tomu neveríte ani vy sám. Stáva sa, že človek si nechá odkaz napísaný na chladničke, alebo v inom priestore domu. Niečo bežné, každodenné. Ale toto? Nenavádza samého seba niekam, čo skutočne nepozná. Priateľu myslím, že ste v treťom štádiu námesačníctva. Som o tom presvedčený!“ Nechcel však návštevníka vystrašiť. „Nemusíte sa vôbec obávať. Myslím, že nájdenie vášho dedičstva bude veľkým prínosom. Duša nikdy nekomunikuje s týmto svetom pokiaľ nechce predať dôležitú správu. Nemali by ste ignorovať jej volanie. Je tu možnosť, že má psychológ pravdu, možno je to vaše podvedomie, ale v skutočnosti neriskujete absolútne nič. Buď sa nič nestane, alebo nájdete dedičstvo, ktoré vám patrí.“

„Myslíte, že by som sa mal vrátiť do toho domu? Neriskujem príliš?“

„Sám ste hovorili, že dedko bol spisovateľom. Rovnako ako vy. Možno existuje nedokončená kniha, ktorú chce, aby ste našli. Možno jej príbeh ovplyvní generácie. To nemôžeme vedieť. Ale chceme sa to predsa dozvedieť. Je tak?“ usmial sa Ind. „Musím

ísť pomaly domov, môžete mi pomôcť odniecť pomôcky do kabinetu, rád vám po ceste ešte zodpoviem nejaké otázky.”

Keď opustili aulu, Martin pokračoval: „Stalo sa, že niekto v spánku. Teda počas námesačníctva zahynul? Alebo si ublížil?”

„Hmm, viem o prípade, keď žena v Kanade počas spánku preplávala studenú riekou - dostala sa na druhú stranu mesta a ani o tom nevedela. Niekto dokonca šoféroval automobil, či strieľal z pištole. Všetko súvisí so stupňom námesačníctva, ako som vám spomínal. Určite je zaznamenaných niekoľko úrazov spojených s pádom z okna, alebo strechy, kde sa vedú námesačníci bežne prechádzať a to už aj v prvom štádiu. Ale vo vašom prípade, by som sa neobával. Tu ide o predanie určitej správy. Predpokladám, že po objasnení toho, čo sa skrýva za dedičstvom, sa všetko skončí a vy budete žiť zasa ako predtým.” Došli až ku kancelárii doktora Mandiho.

„Ako je ale možné, že si námesačný človek nič nepamätá? Aj keď má oči otvorené, pravda?”

„Správne. Vyzerá niekedy ako bežný človek. Ja však stav námesačníka prirovnávam k sliepke, ktorej mäsiar utne hlavu a ona ešte hodnú chvíľu behá po miestnosti. Reflexívne! Nepotrebuje uvažovať, pamätať si, ani spomínať. Je to stav vypnutého mozgu. Všetko sú to však len teórie, priateľu. Psychológ vám určite dal aj nejaké lieky na spanie, ak sa nemýlim.”

„Hej, dal,” prikývol.

„Ak chcete mať pokoj, tak ich užite a spite ako zabitý. Ak sa však chcete dozvedieť čo je vo veci, stačí lieky vysadiť. Je to na vás. Tešilo ma, ale teraz musím skutočne ícť.”

„Ďakujem vám veľmi pekne pán doktor. Ak budete čokoľvek potrebovať, môžete sa na mňa obrátiť.“ Martin podal mužovi vizitku.

„Martin Bretoine? Vydavateľstvo Étoile. Tešilo ma. Zbohom.“

Keď dorazil späť na kliniku, prešiel bez zastavenia až do čakárne, kde pred hodinou opustil svoju manželku. Nevidel ju nikde medzi sediacimi ženami. Vytiahol mobil a vytočil jej číslo.

„Kde si láska?“ spýtal sa.

„Nechávajú si ma tu na pár nocí. Nejaké pozorovanie.“

„Čože? Môžem ťa vidieť?“

„Teraz nie, čakajú ma ďalšie vyšetrenia.“

„Malé je v poriadku?“

„Hej, všetko je OK. Len musíš ísť domov bezo mňa. Pár dní si tu pobudnem, nič viac. Ako si pochodil, našiel si ho?“

„Našiel, našiel... Ale či mi to niečo dalo, neviem. Podľa neho mám hľadať v dome starého otca. Nejakú napísanú a nikdy nevydanú knihu. Alebo niečo podobné, čo mi zanechal. Ale jeho teórie boli trocha pritiahnuté za vlasy. Naozaj netuším, čo si mám o tom všetkom myslieť.“

„Neboj, na niečo prídeš. Musím končiť, zajtra si zavoláme. Choď opatrne a dobre sa vyspi,“ rozlúčila sa Cristine a telefón bol okamžite hluchý.

Kapitola 10

Martin sedel pred televízorom v obývačke a sledoval spravodajský program, keď zazvonil telefón. Tentokrát to nebol mobil. Ten ležal položený vedľa neho na sedačke. Mysľou mu prebehla Cristine. Deje sa snáď niečo? Hneď ráno jej napísal textovú správu, nechcel ju budiť, ak by ešte spala. Zdvihol telefón v nádeji, že začuje jej znelý hlas.

„Počúvam!”

„Ahoj Martin, tu je Rick.”

„Ahoj Rick.” Nebolo mu akosi príjemné teraz s ním hovoriť.

„No ako pokračuješ v písaní? Počujem, že si zasa doma. Prepáč, že ti volám na pevnú, ale na mobil mi neodpovedáš. Deje sa niečo?”

„Cristine je v nemocnici,” odpovedal pohotovo.

„To ma veľmi mrzí. Dúfam, že je v poriadku. Môžem nejako pomôcť?”

„Vďaka, netreba. Áno, všetko bude hádam OK. Pobudne tam niekoľko dní. Tehotenstvo nie je prechádza ružovou záhradou, vieš ako.”

„Samozrejme, samozrejme. Budem na ňu myslieť. Kde leží? Rád by som jej poslal kvety.”

„Na klinike May-Flower v Paríži. Určite sa poteší.”

„To je maličkosť, šiel by som ju aj navštíviť, ale myslím, že sa to nehodí. Každopádne nemôžem vynechať zmienku o románe. Ako si vedieš? Pokračuje všetko podľa plánu?”

„Niečo už mám napísané. Ide to pomalšie, ale mám ešte niekoľko mesiacov, takže...“

„Neber to ako nátlak. Miller by mi neodpustil, keby som sa nespýtal. Veď ho poznáš. Ja sám ti rozumiem. Máš to teraz ťažké. To tehotenstvo a vôbec. Určite sa pripravujete na dieťa. Len sa chcem uistiť, že na knihu nezabúdaš.“

„Pracujem na nej. Nemusíš mať obavu. A vieš, že rozpísanú ti ju aj tak nepošlem.“

„To by som si ani nedovolil žiadať. Ak by si ale čokoľvek potreboval. Či už poradiť, alebo s niečím pichnúť. Stačí zavolať!“

„Vďaka, budem si to pamätať. Plánujem sa vrátiť na vidiek a pokračovať. Možno ešte dnes, tlmoč Millerovi moje plány a pokojne ho pozdravuj.“

„Výborne, vždy rád počuje, keď sa spisovateľovi darí a znova píše. Určite sa poteší.“

„Zatiaľ dopočutia. Pekný deň,“ rozlúčil sa Martin.

„Aj tebe prajem pekný a úspešný deň. Cristine želám veľa zdravia. Maj sa krásne.“

V skutočnosti začal reálne uvažovať nad možnosťou vrátiť sa do chalupy starého otca. Doma ho nič nedrží. Cristine je v Paríži. Prečo si nepobaliť zopár vecí a neodísť čo i len na noc, či dve. Nepotrebuje veľa, všetko na písanie má už na mieste. Možno zopár potravín. Vonku sa oteplilo a podnebie bolo stále príjemnejšie. Môže dokonca písať na dvore. Keď vyrazí ihneď, ešte stihne aj niekoľko hodín hrejivého slnka. Tá predstava sa mu pozdávala.

Do hodiny vyštartoval z domu s naloženým kufrom auta. Cristine odpísala na SMS. Celú noc dobre spala a teraz naďalej odpočíva. Všetky testy dopadli zatiaľ dobre. Dopĺňajú jej vitamíny a proteíny. Za dva dni ju prepustia domov. Skvelé správy! Za dva dni by mohol mať záhadu s písacím strojom vyriešenú. Dedičstvo? Čo môže v tom starom dome nájsť? Netrúfal si hádať. Pohrával sa s predstavou ako napíše na stroji otázku a ráno nič nenájde. Uľavilo by sa mu, ale na druhú stranu, by ho to sklamalo.

Len čo dorazil a poznášal zásoby do izby, chcel pokračovať v písaní na dvore ako si zaumienil. Ako to môžem spraviť s tým strojom? Hĺbal. Stôl je moc veľký nato, aby ho preniesol zapratanou vstupnou chodbou. Písať so strojom na kolenách asi nemalo zmysel. To by bolo dosť nepríjemné, navyše je stroj sám o sebe nadmieru ťažký. Netrvalo dlho a písanie na stroji si rozmyslel. „Prinieslo mi okrem námesačnosti vôbec ničो užitočné?“ Schytil notebook a vyšiel na verandu domu. Svetilo na ňu slnko a bolo tak akurát príjemne teplo. Vietor takmer vôbec nefúkal. Bundu položil pod seba a sadol si na priedomie. Vzduch, ktorý dýchal tu na vidieku bol taký čistý. Chutil priam mentolovo sviežo. Počítač položil na kolená a písal. Začal od ďalšej kapitoly. Dostal niekoľko nápadov. Vrátil sa na začiatok a napísal prvú kapitolu odznova. „Takto má vyzerať romantický príbeh,“ potešil sa. Po ceste okolo domu prešlo niekoľko miestnych obyvateľov. Úctivo ich pozdravil. Vtom mu pohľad skĺzol na muža stojaceho za plotom. Musel to byť obyvateľ susedného domu. Tú tvár poznal. Samozrejme, veď to bol ten, ktorý ho slovne napadol v krčme. Ten, čo ohovoril dedka.

„Čo čumíte? Nemáte dosť svojej roboty?“ postavil sa mužovi proti.

Ten len odprskol a vrátil sa do domu.

„Mamľas jeden,“ pomyslel si Martin. Ja by som mu ukázal, ešte raz si otvorí hubu. Neskôr toho dňa, potreboval do príbehu vpísať negatívnu postavu. Napísal ju podľa suseda, ktorý bol taký protivný, aj keď sa vôbec nepoznali.

Večer mal nahrubo hotové celé tri kapitoly. Cez štyridsať strán textu. Na verande sedel až do hlbokaj noci. Neodohnal ho ani chlad. Konečne našiel miesto, kde sa cíti takto príjemne. Konečne našiel miesto, kde dokáže tvoriť. Cristine napísal na dobrú noc a sám sa chystal do postele. Nalial si pohár červeného vína a bol sám so sebou skutočne spokojný. Dnes to bol úspešný deň. Dnes sa mu darilo. Keby bol tak každý deň ako ten dnešný. Zaželel si.

„Naozaj mám do toho stroja niečo napísať?“ nevedel sa rozhodnúť. „Čo ak dedko zanechal niečo, čo bude dôležité nie len pre mňa. Nemôžem byť sebec, nemôžem sa predsa báť.“ Prešiel celý dom a všetko dobre pozatváral. Ostré predmety odniesol až do auta. Kľúče od neho skryl vo vedľajšej miestnosti. Dvere vedúce na povalu s osím hniezdom zabarikádoval stolom. Uistil sa, že nikde nie je nič, kde by sa mohol nechtiac zraniť. Počítal, že bude v noci chodiť po dome a okolo písacieho stroja. Všetko nakoniec vyzeralo relatívne bezpečne. Asi by to mohlo vyjsť. Chlácholil sa.

Nakoniec podišiel priamo k stroju. Úderník posunul niekoľko riadkov nižšie a napísal otázku ako po iné večery: **Kde mám hľadať?**

Kapitola 11

Martina zo spánku vytrhlo hlasité zvonenie mobilného telefónu. Nestihol ani zaostriť na display, ktorý zobrazoval meno volajúceho. Slnko už bolo vysoko na oblohe a rozžiarilo miestnosť.

„Haló?”

„Martin? Ešte si spal? Prepáč,” ozvala sa Cristine.

„Nie, to je OK.” Pretrel si oči a posadil sa na posteľ. V chalupe bolo chladno. Od večera neprikúril v kachliach a nadránom býva okolo nuly. Jednou rukou sa nemotorne pozakrýval. „Je všetko v poriadku?”

„Áno, len som chcela, či by si po mňa zajtra pred obedom neprišiel. Môžem ísť znova domov. Dnes si ešte poležím na výžive. Ale všetky testy dopadli dobre. Dieťaťko je zdravé.”

„Samozrejme, zajtra pred obedom. Prídem, prídem. Už sa teším.” Spomenul si na stroj. Včera predsa položil otázku. Vyskočil na nohy, zima nezima a rázom stál pri stole. Na prvý pohľad však žiadnu odpoveď nespozoroval. Napätie opadlo - cítil sa sklamaný.

„Aj ja sa teším, keď budeme zasa spolu doma. Ostaneš pár dní pravda? Nechcem byť teraz sama.”

„Sľubujem, písanie ide dobre, zaslúžim si prestávku.”

„Skvelé, tak sa maj krásne. Nechám ťa poriadne sa prebudiť.” Mala veselý hlas v porovnaní s tým, ktorý počul dva dni dozadu.

„Aj ty, láska, pekne odpočívaj. Ahoj.”

„Prečo na tom stroji nič nie je?“ odložil telefón a vytiahol papier.
„Alebo žeby nakoniec predsa niečo?“

P O Z R I   S A   Z A   P L A M E N E

Text bol napísaný nižšie ako obvykle. Akoby po dopísaní niekto vrátil dráhu úderníkov nahor. Tak ako tak, bol tam.

Čo to má byť? Za plamene? Položil papier a pozrel sa na kachle, potom poobzeral starý kozub, ktorý sa roky nepoužíval. To je zvláštne, toto asi nikam nevedie. Doktor Mandi spomínal, že odpovede musia dávať zmysel. Táto však absolútne žiaden zmysel nedávala. Ba čo viac, bola to hlúposť. Teraz sa viac priklonil na stranu psychológa. Je to skutočne len jeho podvedomie, ktoré vypisuje nezmysly - pretože je stresované? Táto teória dávala väčší zmysel. Za plamene? Podivné.

Martin si pripravil raňajky, alebo skôr obed podľa pokročilej hodiny, kedy vstal. Pootváral dvere až von a do izby prúdil slnkom zohriaty teplý vzduch. Kúriť takto cez deň nemalo zmysel. Navyše dreva nemal dostatok.

Takže ešte deň posedím na dvore, budem písať a ráno vyrazím priamo do Paríža. Pred obedom vyzdvihnem Cristine a pokračujeme domov. Ešte jeden deň. Och, keby sa mi písalo tak dobre ako včera. To by som mohol spraviť ďalšie tri, čo možno aj štyri kapitoly. Snažil sa rýchlo dojesť, aby mohol pokračovať v

práci. Na podivnú vetu teraz nemyslel. Bol presvedčený, že je to hlúposť.

Sediac na priedomí písal rovnako ako včera. Počítač sa cez noc ponabíjal, batéria bola schopná vydržať aj desať hodín ťukania do kláves. Slnko Martina zohrievalo nielen na tele, ale aj na duši. Bol to príjemný životabudič.

Štvrtá kapitola bola takmer hotová. Martin v nej vracal hlavnú postavu do detstva. Pri opisoch hier a detskej bezstarostnosti sa inšpiroval sebou samým. Robil to tak často, najmä keď prežil nejaký zážitok, ktorý stál za zmienku - použil ho vo svojej knihe. Ako malý chlapec miloval hru, ktorú stará mama nazývala Cesta za pokladom. Bola to ona, ktorá ho naučila takto sa hrať. Hra pozostávala z jednej sladkej odmeny - ktorá predstavovala spomínaný poklad a hromady malých papierových útržkov. Na tieto útržky starká písala cieľ hľadania - a všetky starostlivo rozmiestnila po dome. Keď napísala v komore na vreciach s múkou, našiel Martin priamo tam prvý kúsok skladačky. Na ňom bolo napísané, pred domom na lavičke, pokračovalo to pod posteľ v detskej izbe, do dedkovej čižmy, pod polienka pri kozube, na povale v strešnom okne, za baldachýnom s horiacim krbom. Počkať! Ten starý baldachýn. Spomenul si odrazu Martin, keď vysvetľoval pravidlá hry do knihy. Odložil počítač a vrátil sa do miestnosti. Kedysi tu predsa visel. Na niektorej stene. Bol to veľmi starý červený koberček s vyšívaným horiacim kozubom. Bol večne zaprášený od prachu zo spáleného dreva, babka ho však nikdy nechcela zvesiť. Teraz si ho nevedel vybaviť, kde vlastne býval? Otec ho už určite zlikvidoval, alebo aspoň premiestnil na povalu. Martin sa snažil

rozpamätať. Mohol visieť oproti kachliam? Prečo nie, ale kde bola táto stará skriňa, ktorá tam teraz stojí. Bola na druhej strane miestnosti? Je to možné. Rozhodol sa skriňu posunúť a zistiť čo za ňou nájde. Predtým ju však musel celú ručne vyložiť, aby sa staré riady neporozbýjali.

Dal do toho všetku silu a skriňa sa nakoniec pohla. Najskôr iba o pár centimetrov, keď zabral znova, odtlačil ju úplne nabok. Tak, to by sme mali. Teraz stál pred holou drevenou stenou. Bolo jasne vidieť obrys kedysi visiaceho koberčeka. Za tie desiatky rokov sa ani nebolo čomu diviť. Je toto miesto, ktoré má hľadať? Nachádzalo sa takmer v rohu miestnosti. Martin začal stenu opatrne kontrolovať prstami. Bola poskladaná z rovnakých drevených profilov, kde jeden zapadal do druhého. Pri troche snahy, by sa dala celá rozmontovať a rovnako tak poskladať, uvedomil si. Dlho neotáľal a vyberal jednu dosku za druhou. Za stenou sa mu začala črtať asi pol metra široká medzera medzi stenami. Bol to skrytý prechod. Prešiel by ním hravo aj dospelý muž. Martin vošiel do jeho priestoru. Tiahol sa okolo zadnej časti chatrče a po niekoľkých metroch začal mierne klesať. Martina dovedol až do podzemných priestorov, neďaleko domu. Musel sa vrátiť pre mobil, aby si v tej tme niečím posvietil a zorientoval sa. Podzemné priestory boli vykopané za účelom niečo ukryť. Nepatrili k domu. Celá tajná miestnosť bola asi štyri metre dlhá a rovnako tak široká. Martin necítil pri jej preskúmvaní žiaden strach. Bol skutočne nadšený z toho čo objavil a prechádzal miestnosť so zatajeným dychom v snahe zachovať všetko v pôvodnom stave. Keď uplynula polhodina pomalého prehľadávania skrýše, objavil iba hromadu

starých kabátov, plachiet a podobného neporiadku. Jediná na prvý pohľad cenná vec bola veľká kovová truhlica, ktorá stála v strede miestnosti. Obával sa, že ju nedokáže vyniesť skrz úzku chodbu až na svetlo. Po niekoľkých pokusoch ako sa s ňou natočiť sa mu to však podarilo. Konečne mal svoj poklad v dome. Vôbec nedbal nato, že sa celý zaprášil. Bolo mu to jedno. Rukávom truhlicu ešte poriadne očistil, nechcel sa zháňať po nejakej handre. Horel nedočkavosťou obzrieť si ju v celej kráse. Bola veľmi zhrdzavená, pôvodná farba sa už nedala identifikovať. Niekoľko minút hľadal zámok, ale márne. Nemohol pritom tušiť, že má tú česť so skrinkou s tajným otváracím systémom veľmi podobným dnešným trezorom. V takýchto skrinkách uchovávali naši predkovia svoje cennosti. Nemuseli si pritom pamätať žiadnu číselnú kombináciu. Išlo tu o sériu niekoľkých po sebe nasledujúcich stlačených výstupkov, ktoré sa nachádzali po celom jej obvode. Keď sa však Martin sebe viac pokúšal truhlicu otvoriť, nepodarilo sa mu to. Po čase sa vzdal. ‚Zajtra ju zoberiem domov a použijem náradie, možno vráčku‘ pomyslel si. Vedel, že v kufri auta má len sadu kľúčov, ktoré by mu teraz neboli užitočné. Aj napriek tomu, že truhlicu neotvoril, bol spokojný. Strach aj napätie pomaly opadli a na povrch vyšla zvedavosť. ‚Čo tak môže byť jej náplňou? Na knihy, je príliš ťažká. Žeby nejaké šperky? Mince?‘ Aj keď bol trénovaný športovec, mal s ňou čo robiť, kým ju vytrepal von.

Poobede pokračoval v písaní románu. Dostal ešte niekoľko povzbudzujúcich nápadov a počas písania sa skutočne bavil. O nájdení truhlice chcel informovať Michaela, ale nepodarilo sa

mu dovolať. Očakával, že sa v priebehu dňa ozve späť, ale márne. Čas plynul veľmi rýchlo a Martin sa s príchodom večera cítil ospalejší ako po iné dni. Bolo to spôsobené opadnutím všetkého napätia, ktoré písací stroj spôsobil. Martin pokladal záležitosť za vyriešenú. Už okolo desiatej ľahol do postele a tvrdo zaspal.

Kapitola 12

Keď sa počítač po hodine prehrávania automaticky vypol, zostalo ticho. Martin vydal občas chraptivý zvuk, po ktorom sa prevalil na druhý bok. Nebol počuť štekot psov, ani ich pravidelné zavíjanie na mesiac. Ten bol práve v splne a preto nebola nikde skutočná tma. Aj miestnosť kde Martin ležal bola zaliata jeho jasnou žiarou. Na oblohu priplávalo s večerom niekoľko väčších mrakov čiernych ako uhoľ. Vyzerali ako predzvesť búrky, ale na poriadny dážď ich nebolo dostatok. Posúvali sa pomaly - kúsok po kúsku, až celkom vstúpili do dráhy mesačného svitu osvetľujúceho Martinovu posteľ. Zotmelo sa a len citlivé oko mohlo spozorovať ako sa Martinova ruka pohla. Zaprela sa o posteľ a vytlačila jeho telo do sedu. Hlava mu odkvacla dozadu. Vôbec nereagoval na zmenu polohy. Potom začali pracovať aj nohy. Postavil sa, ale nie celkom vzpriamene. Pravá časť tela bola viac ťahaná k zemi ako tá ľavá. Namáhavo spravil prvý ťažký krok. Akoby to už nie on, ale niekto za neho, viedol každý pohyb. Ako keby neviditeľné lanko poťahovalo jeho údy a tie sa nemotorne hýbali. Spravil ďalší krok. Narovnal sa, ale hlavu znova hlboko zaklonil dozadu. Ťažko si predstaviť, že sa jednalo skutočne o človeka. Ostal sa pozeráť do stropu a spravil ďalší krok, ktorý hlasito zadunel. Takto prešiel až k truhlici, kľakol si na zem a ruky spustil priamo na ňu. Začal šmátrať po jej obvode. Hlavu mal stále zaklonenú vzad. Truhlica niekoľkokrát hlasnejšie cvakla. Veko sa otvorilo a

predstavilo svoje poklady. Martin naslepo ponoril ruku do jej obsahu - odrazu sa niečo objavilo v jeho dlani.

Mraky sa presúvali stále ďalej a ďalej. Mesiac znova dostal svoju príležitosť a miestnosť sa rozžiarila záplavou strieborného jasu. Mladík držal v ruke pištoľ. Ľavou rukou posunul vrchnú časť zbrane, čím sa náboj dostal priamo do komory. Hlaveň obrátil na svoj zaklonený krk a stlačil spúšť. Zbraň zadymila a s veľkým hlukom vypálila projektil, ktorý sa pri výstrele roztrieštil. Nárazom presekol Martinovu krčnú tepnu a potrhala väzivo. Vtedy sa neviditeľné vlasce, ktoré držali jeho telo, akoby rázom prestrihli a on sa zvalil na podlahu. Krv sa rozliala po celej miestnosti a po niekoľkých tichých stonoch vydýchol naposledy. Nedostal ani šancu uvedomiť si, čo sa skutočne stalo.

Strelba v túto tichú, nočnú hodinu prebudila susedu, ktorá mala veľmi plytký spánok. Žila sama a o všetkom v okolí mala dokonalý prehľad. Dobre vedela, že známy autor píše svoju novú knihu v jej susedstve. Celé dni sa odhodlávala navštíviť ho a požiadať o podpis. Každý deň si hovorila, zajtra napečiem koláč a prekvapím ho. Plán nakoniec nezrealizovala.

Bola hlboká noc, hodiny ukazovali čas pol štvrtej ráno. Postavila sa do okna a zadívala na chalupu, kde nocoval. Aj keď zostalo ticho, bola absolútne presvedčená o tom, čo počula.

Neskôr, ráno vytočila číslo policajnej stanice a nahlásila podozrivú strelbu v susednom dome. Hliadka dorazila a po niekoľkých márných pokusoch doklopať sa dnu vyrazila dvere. V miestnosti s vyhasnutými kachľami našli kriedovo bledé telo mladého Martina Bretoina, zalepené v hustej kaluži vlastnej

krvi. V ruce držal starý nemecký revolver Luger, používaný za druhej svetovej vojny.

Časť druhá

Kapitola 13

Poobede som prechádzal po brehu Seiny a dorazil som až ku katedrále Notre Dame. Na zápach rieky si ako domáci rýchlo privyknete. Po nejakom čase ho prestanete vnímať úplne. Celý rok je v katedrále nadmieru veľa turistov. Ja ale milujem toto miesto priveľmi, aby mi ho mohli sprotiviť. Veľa rodených Parížanov sa v posledných rokoch odsťahovalo z mesta. Ja by som to nedokázal urobiť. Mám už štyridsaťdeväť rokov a skutočne nemám rád zmeny. V kostole som sa pomodlil a navštívil miestneho kanonika.

Domov som sa vrátil pred štvrtou hodinou. Bývam v bytovke v jednej z okrajových častí Paríža. Cesta metrom priamo z centra trvá asi polhodinu. Hneď som putoval do kúpeľne. Potreboval som sa rozobrať po sýtom obede, ktorý som si doprial v reštaurácii a nič nefungovalo lepšie ako vlažná sprcha. Keď som vyšiel, zadíval som sa na seba do zrkadla. Moje špinavo bledé vlasy mi už padali do očí a fúzy vyžadovali rovnakú úpravu. Zobral som nožničky a pomaly zastrihával jeden prameň za druhým. Následne som skrátil fúzy a bradu - vyzerala byť rovnomerná a asi centimeter dlhá. Bol som spokojný. Z upravenej tváre na mňa v zrkadle pozerali moje svetlo zelené oči.

V malom byte som, okrem kuchynského tranzistorového rádia, nemal žiadnu elektroniku. Počítač ani televízor, skrátka nič čo by narúšalo pokoj a ticho prostredia, kde bývam. Nevlastným

mobilný telefón, iba klasickú pevnú linku zapojenú hádam tridsať rokov dozadu. Keď som sa posadil do obývačky a začal čítať víkendovú prílohu novín, zazvonil telefón. Ten deň bola nedeľa.

Volám sa Isaac Fauré a pracujem na kriminálnom oddelení miestnej polície. Do dnešného dňa som o spisovateľovi Martinovi Bretoinovi nepočul. Keď však našli jeho mŕtve telo, začalo sa vyšetrovanie, do ktorého som sa neskôr zapojil aj ja. Nie som bežný detektív. Takých je na oddelení plno. Pracujem na prípadoch rôznych anomálií a povedzme nevysvetliteľných javov. Ako som sa k tejto práci dostal?

Všetko to začalo v dobe, keď som ako malý takmer neprežil požiar nášho rodinného domu. Vtedy hasiči vyniesli priduseného chlapca bez známok života z jeho podkrovnej izby. Po niekoľkých minútach v sanitke sa podarilo lekárom priviesť ma nazad k životu - ale nič nebolo také ako predtým. Život pred nehodou si doteraz nepamätám. Mal som dvanásť rokov a všetko som musel spoznávať nanovo. V ten okamih, akoby malý chlapec Isaac zomrel a nový, ale odolnejší prišiel na svet. Rodičia boli šťastní z toho, že ich jediný syn prežil. Postupne však zosmutneli, keď zistili, že ich vôbec nespoznávam. Najhoršie bolo, že po mojom znovuzrození som nevedel rozprávať, písať ani čítať. Bol som úplne nedotknutý týmto svetom a prvé roky po nehode som sa učil úplné základy. Znova som nastúpil do školy s omnoho mladšími deťmi ako som bol ja. Našťastie rozum zodpovedal skutočnému veku a všetko som dohnal.

Mamička so mnou častokrát navštevovala miestneho kňaza, pretože sa o mňa neustále strachovala. Po nehode som bol oveľa citlivejší a to aj na veci, ktoré bežný človek nedokáže spozorovať. Dokázal som vytušiť prítomnosť zlých síl, démonických bytostí, ale aj obyčajného hnevu, závisti, či klamstva. Keď sa dalo, nechal som si svoje pocity pre seba. Ak som však šípil nebezpečenstvo, rodičov som naň vopred upozornil. Napríklad, do ktorého domu netreba vchádzať, alebo ktorému človeku je lepšie sa vyhnúť. Otec mi od začiatku veril, ale matka plakávala.

Keď som vychodil školu, pracoval som ako bežný kancelársky úradník. Niečo človeka musí predsa živiť. Raz som si všimol v novinách článok o nezvestných deťoch, ktoré sa bez stopy vyparili v dome zo susedstva. Dom som dobre poznal a vyhýbal som sa mu širokým oblúkom, pretože som cítil niečo zlé vychádzajúce z jeho vnútra. Najskôr som sa tomu bránil, ale potom som sa odhodlal a navštívil policajnú stanicu. Rozpovedal som, čo o dome viem. Bolo to síce pocity a ťažko uveriteľné, ale vrchný detektív bol veriaci človek a duchovno mu nebolo nikdy cudzie. Vypočul ma a spoločne sme dom prehľadali. V tajnej priehradke nočného stolíka som objavil drevenú tabuľku, ktorou sa vyvolávali duše mŕtvych ľudí. Málokto však vie, že vyvolávaním privediete k životu omnoho skôr démona, ako požadovanú osobu. Démon sa za osobu vydáva a zbaviť sa ho, je veľmi komplikované. Bez pomoci kňaza, alebo exorcistu takmer nemožné. Po objavení tejto tabuľky, detektív pritlačil na rodičov nezvestných detí. Tí nakoniec nátlak nevydržali a prezradili, že deti odviekli do

opusteného skladu. Presne, ako to démon požadoval. Mala to byť určitá obeta. Deti sme nakoniec zachránili a mne ponúkli prácu u polície - ak som ochotný podstúpiť všetky skúšky a výcvik. Znelo to lákavo, všetko sa nakoniec podarilo a ja dodnes nosím služobnú zbraň a odznak detektíva, ktorý má vo svojom strede latinské slovo PAX. Navrhol som si ho sám, aby som sa od ostatných vyšetrovateľov odlišoval. Nepracoval som totiž tak, ako oni. Bol som prvý svojho druhu, no s postupom času v iných mestách krajiny pribúdali členovia zboru s podobnými schopnosťami ako mám ja. Na pomoc pri riešení takzvaných nezvyčajných prípadov sme vypracovali postupy - podobné ako pre ostatné zločiny. To znamenalo, že škodlivosť podozrivého objektu treba dokázať. Ak sa však preukáže, že dom je pod nadvládou zlých síl, straší v ňom, alebo je v ohrození ľudský život. Oddelenie má v kompetencii zrovnať ho so zemou a miesto nadobro zapečatiť. Ako často sme robili takéto radikálne opatrenie? Oveľa častejšie, ako by ste predpokladali.

Ak si myslíte, že diabol nie je medzi nami, zamyslíte sa znova.

V telefóne mi vrchný detektív oznámil, že ma očakávajú na mieste činu. Z Paríža dobré dve hodiny cesty. Incident bol tri dni starý, miestnou políciou od hora až nadol prešetrený. Niektoré okolnosti prípadu si však vyžadujú zvláštny prístup. Musím preveriť o čo sa jedná. Keď prídem na miesto, mám kontaktovať miestneho vyšetrovateľa, ktorý mi podá potrebnú správu o prípade. Bezodkladne som si pobalil niekoľko vecí do cestovnej tašky. Budem musieť prespať v miestnom hoteli, ak vyšetrovanie zaberie viac ako niekoľko hodín. Vyšiel som pred

bytovku a nastúpil do auta. Vlastnil som pätnásť rokov starý sedan Opel Vectra čiernej farby. Na deliacom paneli bola upevnená stará policajná vysielacia, moje jediné spojenie so stanicou. Aj tú som využíval len v najnutnejších prípadoch. Auto neposkytovalo žiaden luxus, ale motor bol stále v dobrom stave. Nechcel som ho zbaviť za nič na svete. Nahodil som motor a vyrazil. V navigácii mi pomáhala obyčajná papierová mapa. Vyhýbal som sa elektrickým zariadeniam - pretože narúšali moju senzitivitu a celkovo som sa v ich blízkosti necítil dobre. Na spätnom zrkadle sa hojdal čierny ruženec s medailónom Panny Márie. Celú cestu slnko nepríjemne svietilo z pravej strany a oči ma bolestivo pálili. Vedel som si predstaviť aj lepšie strávené nedeľné popoludnie, ale uvedomoval som si význam svojej práce.

Po dvoch hodinách som zišiel z diaľnice na vedľajšiu cestu, vedúcu do dediny. Vysielaczkou som informoval miestneho náčelníka polície o svojom príchode. Dohodli sme sa, že pošle dvoch službukonajúcich seržantov, ktorí mi celý prípad objasnia. Obeť bola objavená v dome starých rodičov. Pozemok patril rodine Bretoinovcov, to mi malo pomôcť ľahšie nájsť cieľ mojej cesty. Keď som prechádzal osadou, videl som malý hotelík s vlastným parkoviskom. Sem by som sa mohol vrátiť, ak budem musieť ostať na blízku. Názov hotela bol: Zelený Potok.

„Prosím vás, môžete mi pomôcť?“

Staršia pani sa nedôverčivo pozerala na auto, ktoré pri nej pristavilo. Vlasy mala zakryté vyšívanou šatkou.

„Hľadám usadlosť rodiny Bretoinovcov,“ snažil som sa hovoriť úctivo. Ľudia na vidieku boli zvlášť citliví na každé prednesené slovo. Poznám som to.

„Usadlosť?“ zasmiala sa takmer bezzubým úsmevom. „Taká malá chatrč a usadlosť? Chodte okolo kostola, asi ešte tristo metrov. Neďaleko je krčma. Pozerajte drevenú chalupu.“

„Veľmi pekne ďakujem madam,“ rozlúčil som sa.

Ponáhľala sa ďalej po ceste.

Keď som dorazil ku krčme s veľkou podkovou nad dverami, spomalil som takmer na rýchlость chôdze a očakával chalúčku z dreva, ktorú opisovala žena. Cesta sa niekoľkokrát zakľukatila a ja som uvidel dom, pred ktorým stálo policajné auto, vedel som, že som správne. Zastavil som priamo za ním. Pri vystúpení z auta ma očaril príjemný svieži vzduch, ktorý mi zadul do tváre. Bola by veľká škoda zničiť to tu, pomyslel som si a otvoril širokú bránu. Ako som sa blížil k dvom policajtom stojacim na prahu chalupy, začul som ich rozprávanie.

„Van Helsing je tu!“ povedal jeden, načo sa druhý otočil a doširoka uškrnul.

„Myslíš, že má v pištoli strieborné náboje?“ Vôbec im neprekážalo, že ich na tú vzdialenosť začujem. Chceli byť nepríjemní, asi sa im nedeľný výjazd nepozdával - rovnako ako mne. Niektorí ľudia ma volajú Van Helsing, inšpirovaní románom Dracula. Postava Van Helsinga bol bojovník s temnými silami. Nezazlieval som im to, že sú sarkastickí. Ľudia si robia často posmešky z toho, čomu nerozumejú.

„Dobrý deň páni,“ pozdravil som sa. „Moje meno je Isaac Fauré,“ vytiahol som svoj odznak s nápisom PAX. „Dozaista ste

boli informovaní, že prídem. Čo mi môžete povedať o mieste činu?”

Obaja ma pozdravili prikývnutím hlavy. Mladší z oboch mužov začal rozprávať: „Teší nás pán Fauré. Aby som bol stručný. Štvrtkovú noc bola v tomto dome spáchaná samovražda. Koroner už vydal výsledky pitvy. Nič nenasvedčuje opaku. Obeťou je tridsiatnik, Martin Bretoin. Spisovateľ žijúci v Angers. Podľa manželky muž trpel nočnými morami a rôznymi stavmi námesačnictva. V poslednom týždni navštívil psychológa práve s týmto problémom. Podľa nej nemal manžel absolútne žiadny dôvod na samovraždu. Navyše spolu čakali dieťa a obaja sa naň veľmi tešili. Samovražda bola spáchaná starodávnym nemeckým revolverom, ktorý musela nájsť obeť priamo v dome. Pravdepodobne v tajných pivničných priestoroch, ktoré nejakým spôsobom objavil. Podľa manželky ho naviedla na samovraždu jeho námesačná osobnosť. Každú noc mu nechávala indície ako sa dostať do skrytej miestnosti, ktorú na svoje nešťastie nakoniec objavil a bola mu osudnou. Nenašli sme žiadny odkaz, ani list na rozlúčku. Nič, čo by vyvracalo manželkino tvrdenie. Bližšie ohľadanie miesta činu už necháme na vás. Všetko je presne tak ako sme to pred tromi dňami našli. Telo bolo samozrejme odstránené.”

Sústredil som sa na seržantovo rozprávanie a obhliadal som dom, ktorý bol miestom činu. Zatiaľ iba z vonkajšej strany. Poďakoval som a požiadal oboch mužov, aby vyčkali, kým nedokončím obhliadku zvnútra.

Moje prvé kroky viedli úzkou zapratanou chodbou do miestnosti, ktorá bola miestnom činu. Z domu doslova dýchala história. Všetko bolo drevené, ručne vyrábané. Podlaha pod nohami pracovala. Nábytok musel byť aspoň päťdesiat rokov starý. V miestnosti stál stôl a na ňom prenosný počítač. Za ním veľmi starý, čierny písací stroj. Na podlahe bola obrovská krvavá škvrna. Zem bola len narýchlo očistená policajnými technikmi, aby sa dalo jednoduchšie prechádzať. Muž na tomto mieste musel celkom vykrvárať. Tiež posteľ, okno aj stena. Všade boli tmavočervené flaky zaschnutej krvi. Odporné znaky brutálnej krvavej popravy. Keď som na mieste, ktoré je z nejakého dôvodu posadnuté zlým duchom, cítim to už z ďaleka. Tu som však cítil len veľmi jemné záchvevy zla, ak vôbec nejaké. Dopredu som nemohol nič vylúčiť, ale predpokladal som, že ak bol za tento čin zodpovedný zlý duch - nachádzal sa pravdepodobne v samotnej obeti. Možno muž podľahol temným silám, nosil nejaké démonické amulety, alebo sa zúčastnil na rituáloch vyvolávania. Pokojne to mohol byť aj zlý pocit z miesta posledného skonu mladého človeka. To bolo prvé čo mi teraz napadlo. V centre krvavej mapy stála otvorená kovová truhlica. Našiel som v nej starú vojenskú uniformu, opasok a hromadu kovových odznakov. Vedľa nej ležala pištoľ. Bol to nemecký revolver z druhej svetovej vojny. Dosť rozšírená a známa zbraň. Ak ste videli čo i len jeden dokument o tomto konflikte, určite vám bude známa. ‚Takže truhlicu našiel muž v tajných priestoroch,‘ hundral som si popod nos. V rohu miestnosti, vedľa drevenej skrine bol otvor do steny. Vošiel som doň. Vo vrecku bundy nosím vystreľovací nožík s baterkou na

druhej strane. Prišiel mi vhod už mnohokrát. Baterku som zasvietil a namieril jej lúč pod nohy. Došiel som až do tajnej miestnosti. Bola prekvapivo veľká, ale slúžila skôr ako skladisko. Predpokladal som, že po vecnej stránke polícia miestnosť prehľadala. Mňa osobne ničím zvláštnym nepriťahovala. Preto som sa vrátil nazad. Ak som niečo cítil, bola to možno mierna klaustrofóbia, aj keď som si to vtedy nepripúšťal. Z času na čas ňou trpíme všetci. Vyšiel som na povalu. Pod strechou viselo veľké osie hniezdo. Bolo však nehybné. Pod ním ležalo množstvo mŕtveho hmyzu. Ešte teraz som cítil chemický zápach spreju, ktorý tu niekto použil vo veľkom. Na povale boli rôzne škatule. Jednu takú som videl aj dole v miestnosti. Bola plná starých fotiek. Keď som škatule poprekladal, našiel som ďalšie dve s rovnakým obsahom. Zniesol som ich. Keď nebudem mať na hoteli čo robiť, prejdem si ich a možno nájdem niečo dôležité. Z času na čas sa stávalo, že som prítomnosť temnoty vycítil aj z fotografie - ak bolo na nej zachytené prekliate miesto, alebo osoba. Nič som nechcel vylúčiť ani zanedbať. Keď vyhlásim dom za bezpečný, uvoľníme ho do používania a po čase príjme ďalších návštevníkov. Preto treba rozhodnúť uvážene a nepodceniť to. Veľmi nerád by som mal na svedomí ľudský život len preto, že som svoju prácu nedokončil poriadne. V dome bola ešte jedna miestnosť. Bola menšia, ako tá, v ktorej sa našla obeť. Ale ako som zistil, nebola ničím zaujímavá. Pred odchodom som sa postavil do stredu krvavej mapy a nachvíľu úplne zastal. Snažil som sa zachytiť čo i len náznak niečoho zlého. Ale márne. Niekedy sa mi blízkosť temnoty ukáže ako mikroskopicky tenká letiaca pavučinová niť. Je to ako

počas babieho leta, keď pocítite na tele jej dotyk. Ale spozorovať ju môžete len veľmi ťažko. Takto temnotu zachytím, ale nie vždy ju aj vidím. Až keď je veľmi silná, dokážem spozorovať ako sa ťahá z jedného miesta. Už vtedy viem, kde je jej pôvod. Tu som však necítil nič. Relatívny pokoj. Len udalosť, ktorá sa stala ma nenechala pokojným. Niečo nebolo v poriadku. To, čo sa udialo, nebola vôbec zvyčajná samovražda. Nočné mory? Námesačnosť? Určite si smrť mladého spisovateľa zaslúžila bližšie prešetrenie, o tom som nepochyboval.

Keď som odnášal škatule s fotkami do auta, obaja policajti stáli už za bránou pozemku.

„Všetko je vybavené pane?“

„Ďakujem za váš čas. Na dnes to je všetko.“

„Môžem to zapečatiť?“ spýtal sa jeden z nich.

„Pokojne,“ súhlasil som.

Muži sa vybrali k domu s červenou páskou v ruke. Okolo miesta činu sa bežne naťahovala páska žltá. Okolo miesta podozrivého z prekliatia to bola červená. Obe mali nápis polícia, neprekračovať!

„Pane? Ste detektív?“ spoza plotu ma oslovil muž. Bol asi v rovnakom veku ako ja.

„Áno, som vyšetrovateľ. Bývate tu?“ spýtal som sa ho a pohľad som hodil na vedľajší pozemok.

„Bývam.“

„Boli ste svedkom niečoho nezvyklého. Najmä v posledných dňoch. Niečo čo by malo za následok takýto tragický koniec?“

„To nie. Ale viem, čo sa na tomto mieste dialo kedysi!“

„Čo tým myslíte?“ čakal som na odpoveď.

„Táto rodina má na svedomí celú židovskú komunitu, ktorá tu zomrela. Možno aj desiatky rodín. Všetko mi to rozprávala stará mama.“ Muž bol rozhorčený. „Starý Bretoine bol obuvník. Pracoval priamo pre Nemcov. Prespával uňho aj plukovník z SS, či dokonca generál. Niet sa čomu diviť, že povyzrádzal všetkých židov, ktorí sa v dedine skrývali. Aj uňho v dome zabili celú rodinu. Stará mama vravievali.“

To by dávalo zmysel. Dom by mohol byť prekliaty. Ale prečo nič necítim? Kde si však takéto informácie overiť? Možno na obecnom úrade. V nedeľu večer asi nie. Uvažoval som v duchu.

„Je to prekliata rodina, prekliata!“ muž zasipel nenávisťou.

„S takými slovami narábajte obozretnejšie, pane!“ vystríhal som ho. Na hnev najlepšie pôsobí pokojný hlas.

„Overím si, čo je pravdy na tomto tvrdení. Ďakujem vám za upozornenie,“ rozlúčil som sa. Muž sa tváril podivne, ale klamstvo to nebolo. Skôr len vykladal informácie, ktoré sa mu dostávali v detstve. Nemusel to mysliť zle. Bol však nadmieru rozhnevaný a nebolo mi príjemné dlhšie sa s ním vybavovať.

To už prišli obaja seržanti nazad k autu. Páska bola natiahnutá niekoľkokrát cez celé vstupné dvere.

„Dá sa niekde otočiť s autom?“ spýtal som sa, ešte než nastúpili do toho svojho.

„Podťe za nami. Ukážem vám.“

Sadol som do mojej Vectry a vyrazil. Dnes by som sa chcel ubytovať v hoteli, ktorý som míňal po ceste. Zajtra ráno navštívim manželku zosnulého.

Kapitola 14

Hotel mi ponúkol príjemný nocľah. Pri raňajkách v spoločnej jedálni som sa zoznámil s mladším párom. Manželia pochádzali z Nemecka a putovali Európou v rámci svadobnej cesty. Dnes sa majú z hotela odhlásiť a pokračovať ďalej. Po jedle som im poprial šťastnú cestu a vrátil som sa na izbu. Musím sa vybrať do Angers. Na stretnutie s vdovou Bretoine som sa vôbec netešil. Nevýhodou mojej práce je stretávať nešťastných pozostalých a vypytovať sa ich na posledné dni, ktoré s obeťou prežili. Takéto spomienky sú zväčša bolestné a ja by som ich radšej nechal na pokoji. Častokrát ale pomôžu posunúť prípad ďalej, preto ich nemožno podceňovať. Viem, že prvý vyšetrovateľ vdovu vypočúval. Ja sa budem pýtať na trocha rozdielne otázky a to sa jej nebude páčiť. Musím sa s ňou však stretnúť.

Do Angers som docestoval pred obedom. Zastavil som sa na policajnej stanici v centre mesta na krátky rozhovor s kapitánom. Počas kariéry sme už mali možnosť spolupracovať a dobre sme sa poznali. Poradil mi kadiaľ sa vybrať, aby som bol v sídle Bretoincov čím skôr.

Ich dom bol skutočne obrovský. Mal niekoľko poschodí, priestraný predný dvor a fontánku pred vchodom. Spisovateľovi sa muselo skutočne dariť.

Zazvonil som pri dverách, ktoré po chvíli otvorila nižšia mladá žena.

„Dobrý deň, hľadáte niekoho?“ spýtala sa.

Oznámil som jej, že som od polície a hľadám vdovu Bretoine, za účelom krátkeho rozhovoru. Vysvetlila, že je rodinná priateľka a posledné dni trávi s Cristine, aby nebola úbohá žena úplne osamelá. Hlavne v tomto nepriaznivom období.

Žena ma odprevadila na druhé poschodie domu, kde bola veľká manželská spálňa. Cristine Bretoine sedela na posteli a pozerala televíziu. Bola zamíknutá, ako sa v jej rozpoložení dalo predpokladať. Nechcel som sa jej takto vtrieť do súkromia, ale nemal som na výber.

„Madam, volám sa Isaac Fauré, som od polície. Prijmite moju úprimnú sústrasť,“ začal som.

Otočila sa na mňa, ale nepovedala ani slovo. Kútiky pier jej utekali smerom nadol. Znova sa zadívala na televíziu.

„Nebudem vás príliš zdržiavať, len by som vám chcel položiť niekoľko otázok.“

„Pýtajte sa,“ odvrkla neochotne. Tvár mala neupravenú a vlasy napevno stiahnuté v cope.

„Viem, že vás už kolegovia s otázkami určite otravovali. Ja však pátram po trocha iných stopách ako oni.“

„Čo tým myslíte?“ znova na mňa pozrela. „Vy ma z niečoho podozrievate?“

„Nie, nie, kdeže. Ja pracujem na prípadoch, ktoré sú nejakým spôsobom tajomné, alebo ťažko vysvetliteľné. Preto pokladám iný druh otázok ako kolegovia z vražd. Môžem teda pokračovať?“

Týmto som vdovu očividne zaujal. Vypla televíziu a počúvala čo bude.

„Nezaoberal sa váš manžel akýmkoľvek druhom okultizmu?“ Je to jedna z najdôležitejších vecí, ktorú musím v rámci vyšetrovania preveriť.

„To určite nie!“ preľakla sa. „Prečo sa pýtate práve na toto?“

„Z ničoho ho neobviňujem, len musím vylúčiť vplyv temných síl. Rozumiete?“

„Nie! Nerozumiem aký má vplyv práve toto na manželovu samovraždu?“

Skutočne tomu nerozumela, alebo len nechcela odpovedať? Prebehlo mi mysľou.

„Podľa okolností prípadu madam. Manžel počas námesačnosti nechával odkazy o tom, kde hľadať tajnú skrýš. Našiel zbraň, ktorou sa nakoniec zavraždil. O skrýši predsa nemohol vedieť, alebo áno? Ja sa snažím potvrdiť, alebo vyvrátiť nabádanie zlého ducha. To je všetko.“

„Čo ste vlastne zač? Exorcista? Ste vôbec od polície?“

„Ubezpečujem vás, že ide o bežný postup. Nebol by to prvý prípad takéhoto druhu madam.“ Vytiahol som odznak a načiahol ruku až k nej. „Je mi ľúto, ale potrebujem vašu odpoveď. Poznali ste obeť najlepšie. Boli ste si najbližší. Zaoberal, alebo nezaoberal sa váš manžel okultizmom?“

„Nie, asi nie,“ zavzlykala. „Keď ja už neviem. Psychológ povedal, že je to obvyčajná námesačnosť. Ako sme mali vedieť, že sa to takto skončí? Možno sa zabil, lebo sa pre niečo trápil. Keď ja naozaj neviem prečo to spravil!“

„Viem, že je to pre vás bolestivá téma. Preto už len niekoľko detailov. Máte doma nejaký privesok, medailón, alebo niečo podobné čo manžel nosieval na tele?“

„Nosil obyčajnú zlatú retiazku. A ešte hodinky - Rolex. Mám ich odložené v jeho pracovni. Ak to chcete vidieť?“

„Retiazka nemá žiadny privesok?“

„Nie, to by som vedela. Nič také. A nijaký okultizmus určite tiež nevykonával!“ Oči mala plné slz.

„Len som chcel nájsť pôvod jeho podivného nočného správania. Nič viac.“ Upokojoval som ju, ako som len vedel. „Na vidiek odišiel písať knihu?“

„Áno a v posledných dňoch sa mu písalo veľmi dobre. Boli sme denno-denne v kontakte. Pred jeho smrťou som bola niekoľko dní v nemocnici. Bol nadchnutý z toho ako pokračuje.“

„O čom manžel písal? Prepáčte nepatrím medzi jeho čitateľov.“

„Milostné príbehy. Historické príbehy. Skôr by ste ma prekvapili, keby ste medzi nich patrili.“ Vreckovkou si pretrela opuchnuté oči.

„Ako dobre mohol manžel poznať dom, v ktorom zomrel? Boli ste tam niekedy spolu?“

„Spolu len niekoľkokrát, aj to na krátku dobu. Ale Martin v tom dome trávil ako malý chlapec každé prázdniny. Patril jeho starým rodičom z otcovej strany. Určite poznal každý centimeter. Hrával sa tam predsa od rána do večera. Aspoň tak mi rozprával.“

„Čo vám odporučil lekár, keď ho manžel navštívil?“

„Predpísal nejaké lieky na spanie. Martin ich však neužíval. Nemal lieky v obľube. Doktor povedal, že ide o bežnú

námesačnosť spôsobenú stresom. Že odkazy zanecháva jeho podvedomie. Niečo ho v skryte duše trápilo. Nečakala som, že to môže dopadnúť až takto zle a určite to nečakal ani on sám.”

„Ako vlastne písal odkazy o ktorých hovoríme?” pýtal som sa ďalej.

„Na písacom stroji. Našiel ho na povale. Martinov dedko bol tiež spisovateľom.”

„Ja som počul, že bol obuvník?”

„Písal len občas, články do novín. Pracoval na nejakom románe, ale nikdy ho nedokončil. Martin si nakoniec myslel, že má román nájsť. Myslel si, že ho starý otec vedie práve k tomu. Myšlienku mu vnukol nejaký Parížsky odborník. Ja som sa s ním nestretla, ale viem, že je to Ind. Učí na Sorbone. Odporučil nám ho ten psychológ.”

Hneď mi bolo jasné o koho sa jedná. S mladým profesorom Mandim som sa stretol niekoľkokrát. Podľa svojich skromných možností sa venoval každému nadprirodzenému javu. Jeho postupy, v ktorých všetko zľahčoval som poznal naspamäť.

„Takže sa vybral hľadať román starého otca?” Pozrel som sa smutne do podlahy. Na písací stroj si spomínam. Stál na stole. Bol som od neho ani nie meter, keď som obzeral miesto činu. V celom dome som necítil nič temné. Mohol sa Martin zabiť sám od seba? Mohol nájsť skrytú miestnosť, pretože jeho podvedomie si ju z detstva pamätalo? Zážitky z mojich prvých rokov sú tiež len v mojom podvedomí. Na nič si nespomínam. Mohol prežiť niečo tak stresujúce čo mu zablokovalo pamäť z prvých rokov života? Prípád mi nebol ani o štipku jasnejší ako predtým.

„Ďakujem vám za váš čas, madam. Ak by vám to neprekážalo chcel by som vidieť dom a najmä pracovňu vášho manžela.“ Ak sa do niečoho zaplietol, nájdem to. Povzbudil som sa.

„Pokojne,“ mykla plecom. „Ale sprevádzať vás nebudem. Necítim sa dobre. Priateľka Gréta vás prevedie.“

„Prajem vám príjemný deň a ešte raz ďakujem.“ Opustil som spálňu Cristine Bretoine a vydal sa na prvé poschodie za rodinnou priateľkou. V jej sprievode som prešiel celý dom. Prezrel pracovňu Martina Bretoina, z čoho by bol ne jeden fanúšik nadšený. Neobjavil som však nič podozrivé. Ani jeden dôkaz, ktorý som hľadal. Ani jediný záchvev niečoho démonického. Dom vyzeral byť skutočne čistý - v zmysle temnoty a zla.

Mojou ďalšou zástavkou bude lekár, ktorý Martina vyšetruoval. V spise mám jeho adresu, býva tu v Angers, nevidím dôvod prečo by som ho nenavštívil okamžite.

Recepčná na súkromnej klinike bola na mňa veľmi milá, ale len do doby než zistila, že som od polície.

„Pán doktor má dnes veľmi nabitý program a nemôžem ho vyrušovať. Práve prebieha konzultácia s pacientom,“ vysvetľovala.

„Ak teraz odidem, nechám doktora predvolať na stanicu. Som si istý, že by radšej stratil niekoľko minút v rozhovore dnes, ako zajtra celý deň.“

Pozrela na mňa vystrašenými čiernymi očami. „Počkajte chvíľku, zavolám mu.“ Zodvihla slúchadlo.

Pred dverami som si postál asi tri minúty než ma poslala ďalej. „Posaďte sa, nech sa páči,” gestikuloval doktor. „Hovoril som to už vášmu kolegovi, a zopakujem to aj vám. Na prvom sedení som nič nezanedbal a neexistuje dôvod, prečo by ste ma mali obviňovať zo smrti pána Bretoina. Postupoval som výlučne podľa štandardov,” obhajoval sa.

Pravdepodobne očakával obviňovanie. Prečo inak by ho polícia opakovane navštívila niekoľko dní po sebe. „Upokojte sa pane,” začal som. „Nie som tu preto, aby som vás z niečoho obvinil.”

„Prečo ste teda prišli? Dnes mám nabitý program a ďalší pacient už čaká.”

„Bude to chvíľka. Chcel som len vedieť odborný názor.”

„Ohľadom?”

„Samovraždy! Mohol sa Bretoin zabiť sám? Alebo lepšie povedané, mal v úmysle zabiť sa?”

„Vedome určite nie! O tom som presvedčený.”

„Takže je odpoveď nie?”

„Nie tak celkom,” pokračoval. „Na druhú stranu podvedomie často jedná na prvý pohľad nevysvetliteľne, detektív. Preto ho nazývame podvedomím, však mám pravdu?” Usmial sa. „Podľa môjho názoru mal Bretoin nevyriešené záležitosti, ktoré ho vnútorne deprimovali a do určitej miery obmedzovali. Písanie na stroji v stave námesačnosti je jedným z viditeľných znakov. Manželka je tehotná, on musí pracovať na ďalšej knihe. To všetko sú dôvody prečo sa trápiť. A to o ďalších udalostiach v jeho živote nemáme tušenie. Každý si so sebou nesieme určitý

náklad. Z času na čas je skrátka priťažký, aby sme ho zvládli uniesť.”

„Takže sa to môže stať?”

„Áno, stáva sa to. Žiaľbohu,” sústrastne odpovedal doktor.

„Bretoinovi ste predpísali nejaké lieky na spanie. Môžem vedieť o čo ide?”

„Samozrejme, jedná sa o prípravok na prírodnom základe. Nazvime ho pokojne placebo.” Doktor sa už nervózne pozrel na dvere.

„Vdova Bretoine rozprávala o špecialistovi, ktorého ste im odporučili. Bol to doktor Mandi?” Chcel som sa uistiť, že som predpokladal správne.

„Áno doktor Mandi. Zaoberá sa poruchami spánku a námesačnosťou.”

„Dobre poznám doktora Mandiho. Spolupracoval som s ním niekoľkokrát.”

„Ak je to všetko detektív, naozaj by som potreboval pokračovať.” Doktorovi sa očividne uľavilo, že otázky nesmerovali na jeho osobu.

„Malo by to byť všetko. Ďakujem vám, za váš drahocenný čas. Nechcel som vás zdržať, ale musím si byť istý.”

„Čím si musíte byť istý? Čo vlastne stále vyšetrujete?” Nedalo nakoniec doktorovi, pre ktorého bol prípad dávno uzavretý.

„Či sa Bretoin skutočne zabil sám,” odpovedal som a prešmykol sa dverami, ktoré zostali napoly pootvorené.

Lekár pozeral za mnou. Až po chvíli sa spamätal a pozval ďalšieho pacienta do ordinácie, pričom sa hlboko ospravedlňoval za zdržanie.

Čo som vlastne dnes zistil? Martin Bretoin sa skutočne zabil sám? Aj keď za veľmi zvláštnych okolností. Bez listu na rozlúčku? Bez toho, aby to najbližší človek - manželka čakala? Spisovateľova myseľ bola skutočne hádankou. Niesol so sebou toľko vnútorných starostí až to nevydržal? Môže naše podvedomie samo od seba ukončiť náš život? Len pomyslieť na niečo také naháňalo strach. Stále som nebol s vyšetrovaním spokojný. Ešte musím preveriť jednu dôležitú vec.

Kapitola 15

Pred tromi rokmi

Po príjazde do oblasti Rochereaux, ktorá sa nachádzala neďaleko Angers sme narazili na husto zalesnenú oblasť. Les sa ťahal, kam až oko dohliadlo a keďže sa rozprestieral na rovine, nedokázal som odhadnúť jeho rozlohu. Obostieral cestu z oboch strán.

„Nebol by tu užitočnejší vrtuľník?“ spýtal som sa kolegu, ktorý šoféroval auto.

„Len by sme spravili zbytočný rozruch, nie je to tak ďaleko,“ ubezpečoval ma. „Vyznám sa tu aj po tme.“

Posledné kilometre sme cestovali úzkou asfaltovou cestou. Z neustáleho natriasania ma rozbolel žalúdok. Jej povrch bol v dezolátnom stave.

„Ublížil niekomu?“ zisťoval som.

„Myslíš starého Pekára? Nič vážne. Ale spravil trocha rozruch.“

„Myslel som si, že ľudia do tohto lesa nechodia.“

„Tiež nás prekvapilo, že tu ešte niekto žije. Že vraj tam je úplne sám.“ Šofér zaparkoval mierne mimo cesty. „Dúfam, že tadiaľto prejde ďalšie auto.“ Premeriaval voľnú časť cesty očami.

„Čo mu to vlastne?“ pokračoval som, keď som vystúpil z auta.

„Je to už starý blázon, kto sa v ňom má vyznať?“ Kolega ma viedol do lesa.

Auto a cesta sa nám vzdávali stále viac a viac. Po chvíli sme boli hlboko v lese Rochereaux, alebo ako ho nazývali domáci - les samovrahov.

„Uf, začínam mať trocha strach,“ nútene sa zasmial. „Ty si v pohode?“

„Neviem, asi aj hej. Snažím sa na strach nemyslieť.“ Putovali sme ďalšie desiatky metrov. Niekedy sme sa predierali hustejším lesným porastom, inokedy prešli čistinkou. Les sa nelíšil od iných, ktoré som doteraz navštívil. Jediná zvláštna vec bolo to neskutočné ticho, ktoré všade vládlo. Nikde nezapískal vták, nikde necvrlikal hmyz - absolútny pokoj.

Môj sprievodca si začal vypiskovať nejakú známu klasickú melódiu. Asi to bol Schubert. Zaháňal úzkosť.

Po čase sme sa obaja zadýchali. „Počkaj chvíľku, neoddychneme si?“ navrhol som.

„Na chvíľku teda.“ Zastal, ale jeho oči hovorili, chcem čím skôr vypadnúť preč.

„Odkiaľ poznáš túto oblasť tak dobre?“ Chcel som konverzáciou priviesť kolegu na iné myšlienky.

„Pochádzam z dedinky neďaleko. Každý tam pozná miesto, ktorému sa vyhnúť. Takto hlboko som v tomto lese ešte nebol. Ani samovrahovia nechodia tak ďaleko,“ odpovedal nervózne.

Les samovrahov. Nazýva sa práve preto, lebo je to často posledné miesto nešťastníkov, ktorí sa rozhodli skončiť so životom. Toto miesto bolo od nepamäti nazvané prekliatym. Za čias Napoleona sa strhla v týchto miestach veľká bitka a svoju krv vyliali stovky až tisíce vojakov - priamo tu. V niektorej časti lesa. Dodnes sa ľudia lesu vyhýbajú. Tí odvážlivci, ktorí doň

vkročili rozprávali o tienistých postavách, ktoré behali okolo nich a hlasne vykrikovali, akoby boli neustále v boji. Iný zasa stratili vedomie, spôsobené náhlymi zmenami tlaku. Ďalší prišli na niekoľko dní o zrak. Jediní dnešní návštevníci sú preto samovrahovia, ktorých les akoby priťahoval. Čo však robí v lese starý Pekár - ako muža v okolitých dedinách nazývali, si nikto nevie vysvetliť. Z nejakého dôvodu sa pred časom do lesa nastáhoval. Osídlil niektorý zo starých zrubov, ešte z doby, keď sa v miestnych riekach ryžovalo zlato. Ľudia si starého Pekára všimli a rozprávali o jeho zmenenej osobnosti. Raz za týždeň prišiel do niektorej z okolitých dedín a nakúpil si zásoby jedla a alkoholu. Minulý týždeň na námestí napadol niekoľkých mužov. Čo bolo prekvapivé vzhľadom na jeho vysoký vek. Podľa výpovede očitých svedkov sa Pekár správal ako zmyslov zbavený. Po roztržke ušiel nazad do lesa. Polícia sa za mužom zo strachu neodvážila. Miestny veliteľ kontaktoval náš úrad - preto som teraz tu. Mám udalosť preveriť a muža predviesť na stanicu.

Keď sme prešli ďalších sto metrov, kolega sa chytil jednou rukou stromu a hlasito sa rozkašľal.

„Si v poriadku?“ otočil som sa naňho.

Následne začal niekoľko krát po sebe dávať.

Tušil som, že sme niekde blízko inkriminovanej zóny, ale kde je Pekárov zrub? V tom som pocítil niečo nepríjemné. Dávno to nebolo také intenzívne ako teraz. Pravú ruku som vystrel pred seba a otočil dlaňou nahor. Na prstenníku sa mi blysol môj strieborný prsteň s čiernou otočnou obručou. Mala po celom obvode vyrytý text v latinskom jazyku. Bola to modlitba Otče

Náš. V centre obruče bol malý zlatý krížik. Prsteň som nosil od nepamäti. Na dlani som zacítil pálenie. Okolo mňa sa tiahla čierna niť. Prekliatie - uvedomil som si okamžite. Niť bola dostatočne hrubá, aby som ju zazrel voľným okom. Plávala vzduchom. Po chvíli sa k nej pridali ďalšie - vychádzali z lesa. Také množstvo som ešte nikdy nevidel. Ohliadol som sa za kolegom. Kľáčal na zemi a kašľal. Vykročil som dopredu. Zacítil som nepríjemnú bolesť v spánkovej časti hlavy. Bodavá bolesť na oboch stranách. Zvrátil som tvár, ale nezastavil som sa. Po niekoľkých metroch bolesť poľavila. Začul som nejaké zvuky, ale neotáčal som sa za nimi. Neznelo to veľmi ľudsky. Čierna pavučina bola všade. Nemohol som sa do nej však zamotať. Ako som kráčal, ona sa pretrhávala, následne priletela ďalšia a ďalšia. V tom som vpredu medzi stromami zahliadol postavu muža. Bol som presvedčený, že sa jedná o človeka. Bol to starý muž, určite Pekár.

„Hej! Počkajte!“ Zakričal som.

Muž sa otočil, ale nereagoval a pokračoval v chôdzi. Neostávalo mi nič iné, len ho nasledovať. Môj sprievodca zostal ďaleko za mnou.

„Stojte! Mám zbraň!“ zakričal som ešte niekoľkokrát. Rozhodne som však nemal v úmysle akokoľvek starému mužovi ublížiť. Približoval som sa k nemu. Podľa pohybov mohol mať aj osemdesiat rokov. Pekár zastal až pred malou chalúpkou. Z komína stúpal dym. Otočil sa a díval mojim smerom, akoby zaostroval kde sa vlastne nachádzam. Zastal som. Boli sme od seba asi sedem metrov.

V tom sa načiahol po sekere, ktorú mal zaseknutú v kláte pri vchode do chalupy a jedným švihom ju hodil mojim smerom. Podarilo sa mi uhnúť, ale kým som sa zorientoval, muža som už nevidel. Srdce sa mi rozbúšilo. Pokračoval som opatrnejšie, pištoľ som však z pošvy nevyťahoval. Vošiel som do chalupy. Dvere pritom hlasno zaškrípali. V izbe bola tma. Hneď som si všimol Pekára sediaceho oproti horiacemu kozubu. Bol ku mne otočený chrbtom.

„Som od polície, pán Pekár!“ vyslovil som nahlas. „Musím vás predviesť na policajnú stanicu. Spolupracujte prosím.“

Muž otočil hlavu mierne na stranu a zavrčal hrubým hlasom:

„Kiež by ste už všetci skapali!“

„Naposlady vás žiadam...“ pokračoval som.

Muž však nečakane vyskočil na rovné nohy a odrazu sme si hľadeli z očí do očí. Tie jeho pritom akoby horeli plameňom hnevu. Dobre som rozlišoval takéto emócie. Sršala z neho nenávisť. Nebola však ľudská. Pekár zavrčal a oboma rukami prehodil mohutný stôl, ktorý stál v miestnosti. Mal hádam do sto kíľ a vyletel do vzduchu, akoby bol z plastu.

Našťastie som zareagoval a letiacemu predmetu som sa šikovne uhol do strany. Viac mi nebolo treba. Jedným skokom som bol pri Pekárovi a oboma rukami som ho zdrapil okolo krku. Nedokázal odporovať dlho. Položil som si ho na zem. Ruky som mu spútal za chrbát. Postavil som ho a viedol von. Ešte mierne odporoval, ale nemal najmenšiu šancu. Áno, aj ja mám svoje esá v rukáve. Keď je situácia vyhrotená - dokážem reagovať rýchlejšie, alebo s väčšou silou, ako priemerný človek. Možno to

je len nečakane silný nával adrenalínu v mojej krvi – nerozumel som tomu celkom presne.

Po desiatich minútach som Pekára dostal až ku kolegovi. Pozviechal sa na nohy a pomohol mi dostať ho do auta.

Na spiatočnej ceste sme obaja celý čas mlčali. Až pri príchode do mesta sa kolega odvážil na otázku: „Ako si dokázal pokračovať lesom?“ spýtal sa. „Necítil si to?“ „Cítil,“ odpovedal som bez rozmyslu. „Je to moja práca!“

Kapitola 16

Súčasnosť:

Dopoludnie nasledujúceho dňa som si dohodol stretnutie so zástupcom miestneho obecného úradu. Pre oblasť Angers existuje centrálna matrika, v ktorej sú zaznamenané historické udalosti o meste, ale aj okolitých obciach. Keď som dorazil pred budovu úradu, všade bolo veľmi živo. Museli byť stránkové dni, pretože pred každými dverami postával zástup ľudí. Chodby boli plné a mňa z recepcie poslali až na tretie poschodie, číslo 383. Neostávalo mi nič iné, len sa trpezlivo predrať preplnenými chodbami. Keď som našiel cieľ cesty, zaklopal som na dvere. Nečakal som na odpoveď a vošiel dnu. Bola to väčšia, ale veľmi preplnená miestnosť. Oproti dverám stál kancelársky stôl s počítačom a staršou paňou hľadiacou na mňa ponad okuliare.

„Prajete si?“

„Dobrý deň, som Isaac Fauré. Od polície.“

„Volali sme si, samozrejme poďte ďalej.“ Vyskočila na nohy, aby ma privítala. Mala oblečenú modrú úradnícku rovnošatu. Bola vo vytržení, akoby nadšená z toho, že ma vidí. „Čo konkrétne vás zaujíma pán policajt?“

Posadila sa nazad za stôl, až keď ma usadila na stoličku.

„Potreboval by som prezrieť záznamy mesta Angers z obdobia druhej svetovej vojny. Viem, že je to dávno. Ale dosť by mi to pomohlo. Je to možné?“

„Všetky záznamy sme prevádzali v posledných rokoch do elektronickej formy.“ Ukázala na obrovské kartotéky stojace v miestnosti. „Najstaršie majú až tristo rokov.“

„Konkrétne sa zaujímam o dedinku Svätý Klement. Leží na západ od Angers.“

„Tú poznám, ale čo konkrétne hľadáte? Ak by ste chceli podrobnejší rodokmeň jednotlivých rodín, to by som vás asi sklamala.“

„Zaujímajú ma najmä osudy židovských rodín, ktoré tu žili. Dokázali by ste vytiahnuť z počítača aj takúto informáciu?“

„Židovských rodín? Myslíte obeť vojny?“

„Áno.“

„V deväťdesiatych rokoch sa pomerne presne vypisovali všetci, ktorí sa stali obeťami vojny. Záznamy sa prehľadávali nanovo. Hovoríte obec Svätý Klement?“ Pani sa hlbavo pozerala do počítača. „Obetiam vojny stavali pamätník. Na nikoho sme nesmeli zabudnúť.“

„Áno, zaujímajú ma rodiny, ktoré boli popravené v tejto obci. Alebo odvedené do pracovných táborov.“

„Vo Svätom Klemente?“ zarazila sa úradníčka. „Nie je to troška dávno na vyšetrovanie? Ste z Mosadu, alebo čo?“

„Nie.“ Usmial som sa. „Vlastne ide o nové vyšetrovanie. Tieto informácie však môžu byť pre prípad dôležité.“

„Môžete prezradiť, čo vyšetrujete?“ Žene zažiarili oči. Očividne sa cítila ako postava z detektívky, ktorá pomôže hlavnému vyšetrovateľovi prípad objasniť.

„O tom by som nemal rozprávať, mrzí ma to.“

Žena ďalej listovala v súboroch počítača. „Sľubujem, že to nikomu neprezradím. Povedzte aspoň aký druh zločinu vyšetrujete.“ Snažila sa ma obmäkčiť.

„Samovraždu,“ odvetil som nakoniec.

„Martina Bretoina? Toho spisovateľa, pravda?“ Žena úplne ožila.

Kývol som hlavou. Očividne mala prehľad v bulvári, o smrti známeho spisovateľa písali všade. „Buďte prosím diskretná, myslite na jeho rodinu.“

„Mrzí ma, že zomrel,“ zmraštila čelo. „Páčila sa mi jeho kniha. Neviete či napísal aj niečo nové?“

„Nemyslím si.“ Obaja sme sa chvíľu odmlčali. „Našli ste niečo?“

„Hm, zo Svätého Klementa podľa našich záznamov nepochádza žiadna obeť vojny. Nieto ešte celá rodina.“

„Ale od obyvateľov dediny som počul niečo iné.“

„Uisťujem vás, že čo nie je v týchto záznamoch, to sa nestalo. V deväťdesiatych rokoch, ako som už spomínala sa pátralo veľmi intenzívne po každom, kto počas vojny zomrel. Na Židov sa bral zvlášť ohľad. Takže sa obyvatelia mýlia. Nikto počas vojny vo Svätom Klemente nezahynul.“ Žena ďalej prehľadávala počítač.

„To je zvláštne, myslel som, že po celkom Francúzku nájdeme...“ Zastavila ma.

„Tu to máme! Pozerala som roky pred vojnou. Pekne jeden po druhom. Každý zápis a niečo som našla.“

„Niektorú rodinu?“

„Nie jednu! Je ich tu dvanásť. Dvanásť rodín. Dva roky pred vojnou.“

„Zavraždili?“ spýtal som sa neveriacky.

„Nezavraždili, emigrovali do spojených štátov. Dva roky pred vojnou.“ Monitor počítača otočila na mňa a ukázala prefotený záznam z obecného úradu. „Máte tu aj mená.“

„To znamená, že v dedine k žiadnemu masakru nedošlo?“

„Podľa záznamov sa vo Svätom Klemente nebojovalo. Bol okupovaný nemeckými vojskami, ale nie krvavým spôsobom. Čo viem ja, tak ľudia často nemeckých vojakov vítali. Ponúkali im svoje služby, alebo tovar. Predávali kone, či dobytok. Obchod prekvital.“

„To ste ma zaskočili.“ Zostal som prekvapene sedieť. Akosi som očakával, že sa dozviem presný opak. Ale toto? Teraz už nič nenapovedá tomu, že by Martina Bretoina niečo k samovražde naviedlo. Aj posledné vodítko sa ukázalo ako falošné. Neostáva mi nič iné, len prehlásiť dom za bezpečný - vyhovujúci na bývanie. „Ďakujem vám madam, za váš čas.“ Postavil som sa. „Veľmi ste mi pomohli.“

„Som nesmierne rada, že som mohla byť užitočná. Vyprevadila ma ku dverám. Budem ticho ako myška, sľubujem,“ zachichotala sa. „Ak budete niečo potrebovať, pokojne zavolajte znova,“ pokúšala sa flirtovať.

Po obede v reštaurácii som sa prechádzal uličkami mesta a zakotvil v jednej z mnohých kaviarní s terasou. Obzeral som ľudí chodiacich okolo a rozmýšľal nad vyšetrovaním, ktoré sa blížilo ku koncu. Čas dnes utekal veľmi rýchlo. Zastavil som sa na policajnej stanici, rozlúčiť sa s kapitánom. Zajtra ráno sa poberiem nazad do Paríža. Dnes však ešte naposledy prenocujem v moteli, kde sa mi spalo skutočne skvelo. Pred

odjazdom musím vrátiť staré rodinné fotografie, ktoré som odniesol z miesta činu. Pozeral som si ich každý večer, ale nevyčítal som nič neobvyklé.

Dopil som kávu a sadol do auta. Cestu do obce Svätý Klement som absolvoval naposledy. Jej príroda ma skutočne očarovala. Vždy som túžil prežiť starobu, v takomto prostredí.

Dorazil som do motela Zelený Potok. Recepčná aj všetok personál boli veľmi ústretoví a milí. Oznámil som, že zajtra doobeda odchádzam. Účet za ubytovanie a stravu budem mať pripravený. Ráno som plánoval vrátiť fotografie a pokračovať priamo domov. Z telefónu v hoteli som informoval komisára v Paríži o priebehu vyšetrovania a o plánoch ukončiť ho. Nemal žiadne námietky.

Celý večer som posedával v hoteli a počúval klavírny koncert, ktorý majiteľ z času na čas usporiadal, aby zabavil svojich hostí. Asi hodinu pred polnocou som zaliezol do postele.

Budík na nočnom stolíku hlasito zacengal. To je už ráno? Nechcel som tomu veriť. Noc prebehla až neuveriteľne rýchlo. Kedysi som čítal, že takýto svižný spánok je najzdravší a načerpáme pri ňom najviac energie. Možno to je pravda, necítil som sa vôbec zle. Osprchoval som sa a naraňajkoval v jedálni. Vyšiel som nazad, pre všetky moje veci. Škatule s fotkami ležali pri dverách. Ani neviem prečo, znova mi na ne ušiel zrak. Kľakol som si k nim a rýchlo preberal rukami. Včerajší večer som sa k ním už nedostal a zďaleka som neprezrel všetky – aj keď som k tomu vlastne ani nemal dôvod. Neviem čo by som viac hľadal.

Asi v dvoch tretinách poslednej zo škatúl obsah fotografií končil a pod nimi sa zjavili malé plastové kotúčky. Boli pekne naukladané vedľa seba v niekoľkých vrstvách. Čo to vlastne je? Najskôr som nemal najmenšie tušenie. Keď som jeden z nich chytil do ruky, podarilo sa mi ho otvoriť. Zvnútra vypadla tenká čierna páska. Umazala mi ruku a skončila na podlahe. Zdvihol som ju a až pri bližšom pohľade som si uvedomil o čo sa jedná. Bola to páska do písacieho stroja. V spánku ma nepríjemne zaboľelo. Čo sa deje? Nerozumiem? Podišiel som k oknu, aby som pomocou denného svetla pásku bližšie preskúmal. Dobré som poznal princíp starých písacích strojov. Moja mama doteraz jeden vlastní, aj keď sa z praktických dôvodov nepoužíva. Pri stlačení každej jednej klávesy sa úderník s písmenom dotkne pásky a papiera, čím vytlačí požadovaný znak. Keď sa vráti nazad, páska sa automaticky posunie o jednu pozíciu a písanie môže pokračovať. Po dopísaní textu sa dá na páske vyčítať všetko čo bolo písané na stroji. Aj po skutočne dlhej dobe.

Vyrazený text som pozorne prechádzal očami. Pomaly písmeno po písmene som lúštil, čo ňou bolo napísané. Nenachádzali sa tam medzery, preto sa jednotlivé slová zlievali dohromady a chvíľku trvalo, kým som zistil o čo ide. V tom som si uvedomil, že nemám do činenia s obyčajnými vetami. Na prvý pohľad nedávali význam, ale mne osobne niečo pripomínali. Je to skutočne možné? Boli to staré zaklínadlá!

Pásku som odložil a zobral ďalšiu. Všade rovnaké zdanlivé nezmysly. Z času na čas spomenuté meno Baal. Starodávny démon, ku ktorému sa ľudia utiekali, keď sa odpútali od priazne

jediného Boha. Komu vlastne tento písací stroj patril? Starému otcovi Martina Bretoina? S tým sa Martin nemal zahrávať! Ale ako mohol tušiť o čo ide? Prečo by ale obuvník písal zaklínadlá? Ako som prezeral jednu pásku za druhou, narazil som na iniciály C.B. Opakovali sa vždy po nejakom odseku a patrili pravdepodobne pôvodcovi písma.

Text z ďalšej pásky bol písaný, ako krátke odkazy, alebo zasvätenia temným silám. Niečo ako krátke čínske šťastička - len so skutočne pochmúrnym obsahom. Nechcelo sa mi veriť, že by sa obyvatelia takejto malej dedinky oddávali temným praktikám. Možno s predzvesťou vojny ich strach naviedol na zlo. Prebehlo mi mysľou. Použiť písací stroj ako prostriedok zasvätenia temným silám? S tým som sa stretol prvý krát!

Rýchlou chôdzou som prešiel k recepcii po telefón. Vypýtal som si povolenie zavolať si a znova som vytočil číslo úradu v Angers. Rovnako ako včera ráno. Tentokrát som chcel zistiť, kto sa mohol skrývať za iniciálami C.B.

„Dobrý deň, tu je Isaac Fauré od polície. Včera sme sa stretli.“

„Zdravím vás pán policajt. Ako vám pomôžem?“ Žena sa potešila, ihneď ako počula môj hlas.

„Zaujímá ma rodina Bretoine z dediny Svätý Klement. Viem o Augustovi Bretoine. Je v záznamoch aj niekto iný s týmto priezviskom? Niekto, kto by odpovedal iniciálam C.B.“

„Moment pohľadám.“ V telefóne som začul vyťukávanie do počítača. „Cecile Bretoin, manželka Augusta Bretoin,“ znela odpoveď.

„Presne to som hľadal! Znova ste mi pomohli. Ďakujem vám!“
Položil som slúchadlo.

Takže Martinova stará mama používala stroj na čarodejníctvo a zaklínanie? To bol dôvod, prečo sa Martin zavraždil? Mohol byť! Viackrát som sa stretol s prekliatím rodu, len preto, že predok navštívil počas života vešticu. Toto bol vážnejší prípad - bol som presvedčený, že mohol končiť aj smrťou. Ľudia často podceňujú Božie prikázania. Je ich desať a prvé z nich hovorí: Ja som Pán Boh tvoj, nebudeš mať iných bohov okrem mňa, aby si sa im klaňal. To platí taktiež pre veštenie, mágiu a duchárstvo. Porušením prikázania si môžeme ublížiť viac, ako si vieme predstaviť. Nielen sebe, ale aj svojím potomkom. Je totiž prvé a najpodstatnejšie! Bojujem s touto formou zla už tak dlho a stále nachádzam nové a nové alternatívy, ako mu podľahnúť. Bol som z toho vnútorne rozčarovaný a smutný.

Nečakal som ani sekundu navyše a uháňal k autu. V prvom rade musím písací stroj zobrať preč z domu a dôkladne preskúmať! Pásky som niesol v škatuli položenej na vedľajšom sedadle. Uháňal som k domu Bretoincov vo Svätom Klemente. Od motela bol vzdialený len niekoľko kilometrov.

Auto som zaparkoval pred domom ako prvýkrát a opatrne poskladal červené lepiace pásky blokujúce vchod. Škatule s fotkami som chcel nechať v miestnosti. Keď som však vošiel dnu, použitím univerzálneho kľúča - zarazil som sa. Miestnosť bola pustejšia ako naposledy. Veľa vecí chýbalo. Počítač, cestovná taška s vecami aj písací stroj a všetky papiere ležiace okolo neho. Toto mi nerobte! Čo sa tu preboha stalo?

Nevyzeralo to na vniknutie a krádež. Polícia musela veci odniesť v priebehu posledných dní. Ponáhľal som sa do auta a ako prvé schytil vysielачku, aby som kontaktoval stanicu.

„Kde sú veci Martina Bretoina?“ zisťoval som od vedúceho vyšetrovateľa nervóznym hlasom.

„Cristine Bretoine si všetky osobné veci vyžiadala prostredníctvom rodinného právnika. Zvlášť požadovala všetko týkajúce sa rozpísanej knihy za účelom odpredaja manželovmu agentovi v nakladateľstve.“

„Prečo mi nikto nepovedal, že sa bude miesto činu takto meniť? Nič som neschválil!“ rozčúľil som sa.

„Vedeli sme, že dom je v karanténe. Nepustili sme doň nikoho. Ale osobné veci karanténe nepodliehali. Čo sme mali robiť, keď ich vyžiadala?“ nechápavo oponoval kolega.

„Veci má už doma? Čo písací stroj?“

„Všetko sme jej doviezli včera večer. Deje sa niečo?“

„Mám zato, že jej hrozí nebezpečenstvo! Pošli k nej okamžite hliadku. Som na ceste!“ Položil som vysielачku a ihneď vyrazil do Angers. Pneumatiky hvízdali v každej zatáčke.

Kapitola 17

Deň predtým:

Vo vstupnej hale domu bolo rušnejšie ako po minulé dni. Hlasy prilákali Cristine, ktorá kráčala po schodoch na prízemie. Dvere boli otvorené a dnu stáli traja policajti v uniformách. Pri ich nohách ležali kartónové škatule. Gréta sa s nimi rozprávala, až kým nespozorovala, že sa blíži.

„Cristine, drahá!“ vykrikla. „Páni od polície doniesli tie Martinove veci.“

„Dobry deň,“ pozdravila sa, keď pomaly zišla až dole. Držala sa za križe a opatrne prešľapovala z nohy na nohu. Jej tvár bola neupravená a opuchnutá. Jej to bolo však teraz úplne jedno. Doliehali na ňu iné starosti. V neposlednom rade hypotéka na dom. Ešteže sa ozval Rick Carter s ponukou odkúpiť Martinov nedokončený rukopis. Bolo to ako závan z jasného neba.

„Madam, tu sme vám doniesli všetky osobné veci vášho manžela. Prijmite prosím našu úprimnú sústrasť,“ rozprával policajt, ktorý bol podľa Cristine služobne najvyšší. Aj keď sa uniformou príliš nelíšil od zvyšných dvoch.

„Ďakujem vám,“ odpovedala ticho Cristine. „Je to skutočne všetko?“ Pozrela na náklad, ktorý priniesli.

„Áno madam, osobne som dozrel, aby sme zabalili všetko. Zvlášť rukopis, počítač a písací stroj.“

„Mohla by som vás poprosiť ešte o jednu láskavosť?“ pokračovala Cristine.

„Radi pomôžeme madam.“ Kapitán si úslužne zložil z hlavy čiapku a pritisol ju na hrud'. „O čo sa jedná?“

„Sme tu len samé dve. Navyše ja som tehotná a škatule, ktoré ste doniesli vyzerajú ťažko. Mohli by ste my ich pomôcť vyniesť na tretie poschodie? Do manželovej pracovne.“

„To je samozrejme bez debaty madam.“ Kapitán odhodlane schytil jednu zo škatúl ako prvý. „Veďte nás!“

„Gréta, prosím ťa. Môžeš odprevadiť pánov do pracovne? Mne by to trvalo celú večnosť.“

Gréta nelenila a ihneď viedla všetkých troch rezko hore schodmi. Cristine zostala dole, ale najskôr zatvorila vstupné dvere, ktorými vchádzal nepríjemný chlad. Stále sa cítila vyčerpaná, unavená a nevyspatá, aj keď posledné dni prakticky neopúšťala spáľňu.

Muži sa v priebehu minúty vracali znova do predsiene, nasledovaní priateľkou Grétou, ktorá vyzerala šťastne, že vidí niekoho iného ako utrápenú Cristine. Bola síce rada, že môže svojou prítomnosťou priateľke pomôcť, na druhú stranu bola jej smútkom sama vyčerpaná.

Cristine sa rozlúčila a nechala Grétu a hostí v diskusii pri káve v dolnej obývacej miestnosti. Sama sa vrátila na prvé poschodie do spálne a zvalila sa na posteľ. Srdce jej silno, unavene udieralo a ona sa po tých niekoľkých schodoch celkom spotila. Potrebovala si znova odpočinúť.

Keď bolo asi osem hodín večer, prebudil ju šuchotavý zvuk nôh prechádzajúcich po jej spálni. Otvorila oči a rozhliadla sa. Nevidela nikoho. Až keď sa následne posadila, všimla si Grétu,

ktorá potichučky zbierala kúsky oblečenia, povalujúce sa kade tade.

„Zobudila som ťa drahá?“ pozrela sa smutne Gréta. „Ja som sa tak snažila byť potichu. Prepáč, hneď som preč.“

„Nie, počkaj, nechod!“ Cristine vstala z postele. „Nechcem byť stále sama a začínam byť hladná.“

„Varila som zeleninovú polievku, prinesiem ti?“

„Zohrej mi ju prosím ťa, dôjdem dole, len čo sa osprchujem.“

Vybrala sa do kúpeľne, spojenej so spálňou. Bola obrovská. Okrem sprchového kúta tam bola aj veľká rohová vaňa s masážnym systémom trysiek. Dve umývadla, dlhé zrkadlo a dvoje osušiek visiach na stene. Pohľad uprela striedavo na sprchový kút a vanu. Vedela, že sprcha by bola rýchla, zato teplý kúpeľ by ju mohol príjemne uvoľniť a povzbudiť. Rozhodla sa okamžite. Do vane nasypala poriadnu dávku eukalyptovej soli a sama sa ponorila do príjemne horúcej vody. Len ležala, nehýbala sa, oči mala zatvorené. Odrazu zacítila prívál chladného vzduchu. Práve tak, akoby mala otvorené okno priamo v miestnosti. Aj keď v jej kúpeľni sa žiadne otvárateľné okno nenachádzalo. Bola tam len ventilácia, ktorá dokázala odsáť prebytočnú vlhkosť. Teraz však bola vypnutá. Dobre vedela, že keby ju zapne - vetrák začne vydávať neprijemný bzučivý zvuk, ktorý neznášala. Preto púšťala ventiláciu, vždy až po kúpeli. Je pravda, že vlhkosť a para z horúcej vody celkom pokrývajú veľké zrkadlo nad umývadlami. To však nebol až taký problém, zrkadlo sa dalo ľahko pretrieť handrou a bolo to.

Ako si tak užívala ticho a pokoj odrazu sa jej do ucha vtieral jemný škripotavý zvuk. Akoby sa o seba drobili malé čiastočky

kovu. Zvuk začal byť intenzívnejší. Otvorila oči a obzerala sa, nedokázala však určiť odkiaľ prichádza. Dokonca sa jej zdalo, že zvuk prestal vždy, keď držala oči otvorené. Naopak pokračoval, keď ich zatvorila. Nevedela rozoznať o čo ide. Nakoniec to prisúdila prechodom zvuku cez panely domu a svojej predstavivosti.

V kúpeľi ležala dobrých dvadsať minút, vedela, že Gréta bude čakať s jedlom, preto sa narýchlo poumývala, opláchla a vyskočila na nohy. Ako prešla, zabalená v osuške až k zrkadlu, všimla si, že parný povlak je v jeho strede porušený. Pretrela ho rukou. Zrkadlo bolo asi v polovici prasknuté. Bola to typická prasklina od hora až na dol, krivoľaká - uskakujúca zo strany na stranu. Ešteže si neporezala ruku. Žeby to bol ten zvuk, ktorý teraz počula? Praskajúce zrkadlo? Nikdy nič také nevidela. Opatrne sa ho dotkla a vtedy ešte raz mocne zavrzgalo. Ruka jej strelila nazad a sama ustúpila krok späť. Na zrkadle sa však nezmenilo nič. Viac už záležitosť neskúmala, obliekla sa a vybrala do kuchyne.

„Tak ako sa cítiš moja?“ oslovila ju Gréta. „Naložím ti?“

„Dám si rada,“ usmiala sa Cristine po dlhej dobe. Skutočne sa cítila lepšie ako posledné dni.

„Keď si spala, volal znova ten agent. Nick! Povedala som mu nech skúsi zajtra.“

Cristine iba prikývla a hltala jednu lyžičku polievky za druhou. Akoby nejedla už roky.

„Prasklo zrkadlo v kúpeľni,“ povedala, keď odložila tanier.

„To sa stáva, neublížila si si?“

„Nie.“

„No veď preto, dáš si ešte?“ ukázala na prázdny tanier.

„Vďaka, mám dosť. Bola naozaj chutná,“ pochválila priateľku.

„Gréta, nechcem ťa už takto ďalej obmedzovať. Máš svoj život, vráť sa domov. Vieš, som šťastná, že ťa tu mám, ale nemám z toho dobrý pocit.“

„Vieš, že som tu rada. S tým sa vôbec netráp. Keď budem potrebovať odbehnem si hocikedy, nemusím sa ťa dokonca ani pýtať,“ zasmiala sa nahlas. „Ale teraz ešte niekoľko dní zostanem. Aj keď ti poviem, vyzeráš rozhodne lepšie. Každým dňom.“

„Vďaka.“ Cristine si prešla rukou po uteráku, ktorý zväzoval jej dlhé mokré vlasy.

A skutočne, jej pleť mala lepšiu farbu ako v posledných dňoch.

„Čo máš v pláne teraz? Pôjdeš si znova ľahnúť?“ vyzvedala Gréta.

„Pôjdem do pracovne prebrať Martinove veci, ale potom asi hej.“

„Tak to ja si pozriem niečo v telke. Zajtra by sme sa mohli ísť prejsť ak by si sa cítila dobre, čo povieš? Naobliekame ťa, neboj sa moja.“

„To by bolo super. Rada by som šla na vzduch.“ Vstala od stola.

„Spravíš mi prosím ťa čaj. Niečo na dobrý spánok. Medovku, prosím,“ požiadala Cristine a pobrala sa znova ku schodisku.

„Dám ti ho k posteli!“ zavolala za ňou Gréta.

Cristine vyšla prvý krát po dlhšom čase na tretie poschodie. Stála v pracovni svojho nebohého manžela. Prešla sa okolo

stola, priamo pred ním boli dvere do výťahu, ktorý stále nefungoval. Na tomto poschodí nebola od Martinovho odchodu, ved' prečo aj? Bolo to jeho kráľovstvo. Pracovňa, spojená s telocvičňou - mužský revír.

Keď zaspomínala a vydýchla si, otvorila prvú škatuľu. Bol tam počítač a niekoľko častí oblečenia. Všetko vyberala a starostlivo ukladala na stôl a stoličku. Zvlášť oblečenie prevesila cez jej operadlo. V ďalšej škatuli bol písací stroj, bol ťažší ako na pohľad vyzeral, ale vyložila ho na stôl. Bola tam aj hĺba rozpísaných papierov. Položila ich vedľa neho. V poslednej škatuli bolo samé oblečenie. Tiež ho povyberala. Veci na stole sa pokúsila poukladať, aby dávali zmysel. Teraz stál písací stroj Martinovho starého otca, vedľa neho počítač, všetko pripravené, akoby sa niekto šiel posadiť za stôl a písať.

Cristine si predstavila ako Martin prichádza, usmeje sa na ňu, sadne za stôl a tvorí. Ona mu naleje pohár červeného vína a on vyzera tak pohrúžene do svojej práce. Jeho prsty lietajú po klávesoch stroja a papier sa stále viac a viac plní znakmi. Vždy dúfala, že nejakú postavu napíše Martin podľa nej. Teraz sa jej to už nevyplní. Nič také sa nestane. Z očí jej znova vytryskli slzy. Prečo, drahý môj? Prečo?

V tom si uvedomila, že neustálym spomínaním si len privolá ďalšiu depresiu. O tom to predsa nie je. Utrela si slzy a obzrela sa po miestnosti. Na komode pri stene stálo niekoľko vonných sviečok. Nie je to úplne to, čo chcela, ale poslúžia rovnako. Zopár ich zobrala a položila na pracovný stôl. Zapálila zapaľovačom, ktorý pri nich našla a zhasla svetlá. Vznikla príjemná spomienková komnata. S intímnym osvetlením a

pokojom vyžarujúcim plameňmi sviec. Ešte niekoľko minút postála a hlbavo pozerala na stôl. Potom sa vrátila dole do spálne. Žiadalo sa jej znova odpočívať.

Kapitola 18

Súčasnosť:

Bolo to tesne pred obedom, keď som šmykom zaparkoval pred sídlom Bretoincov. Pozdĺž fontány stáli dve policajné autá. O jedno z nich sa opieral mladý detektív a zapisoval si poznámky do čierneho notesu.

„Čo sa deje?“ vyletel som naňho.

Len pokrčil plecami.

Vbehol som cez otvorené dvere, kde boli ďalší dvaja strážnici a Gréta, ktorá plakala. Pri tomto pohľade ma zamrazilo.

„Čo sa stalo? Kde je madam Bretoine?“

„To nevieme,“ oznámil mi strážnik. „Vy ste od nás?“

Rýchlo som vytiahol odznak, ukázal ho a čakal čo bude.

„Prišli sme na kontrolu v podozrení z možného nebezpečenstva, ktoré ale nebolo konkretizované.“ Strážnik si počúchal nos, akoby sa snažil upozorniť na nezmyselnosť tohto výjazdu. Unavene prevrátil oči. „V dome sme našli túto mladú slečnu, ktorá skontrolovala prítomnosť druhej osoby v dome - Cristine Bretoine,“ zarazil sa. „No jednoducho, Madam Bretoine v dome nie je!“ dodal.

Gréta len užialene pritakávala, pričom si utierala stekajúce slzy.

„Musíme hľadať!“ Kývol som na strážnika a spoločne sme sa vybrali hore schodmi. Dom som poznal, preto som namieril priamo do spálne. Kontroloval som v prvom rade okná, všetky vyzerali byť pozatvárané zvnútra. Vošiel som do kúpeľne,

pozeral na každý kút. Všimol som si prasknutého zrkadla nad umývadlami. Nikde som Cristine neobjavil. Počas rokov, ktoré som strávil v službe vyšetrovaním paranormálnych javov, som sa nestretol s fyzickým zmiznutím ľudskej bytosti. Jediný záver, ktorý mi z toho vychádzal bol, že sa Cristine nachádza stále niekde v dome, alebo v jeho okolí. Po starostlivom prehľadani celého poschodia sa ku mne pridala aj Gréta a druhý strážnik. Spoločne sme všetci vyšli na tretie poschodie - do kráľovstva Martina Bretoina. Pohľad mi ihneď skĺzol na písací stroj. Stál v strede stola obkolesený vyhasnutými sviečkami. Vyzeral ako zmenšená mohyla - pamätník spisovateľa. Keď som sa ho dotkol, dlaňou mi zapulzovala ostrá bolesť. Vyzeral veľmi aktívne, oveľa viac ako naposledy. Doslova ožil, akoby to už nebol obyčajný predmet, akoby mal svoj príbeh, svoju minulosť - svoje vnútro a pocity. Horel nenávisťou, to bolo to, čo som z neho cítil.

„Ani tu nie je,“ povedal strážnik, keď prehľadal posilňovňu.

„Aká je pravdepodobnosť, že ušla z domu?“ spýtal som sa Gréty.

„Kľúče boli v zámke zvnútra a dvere zamknuté,“ odpovedala.

V tom som niečo zatušil, alebo skôr vycítil. Rukami som inštruoval ostatných, aby mi ustúpili z cesty. Spravil som niekoľko krokov k dverám výťahu. Boli dvojité, vysúvacie a zatvorené na doraz. Gréta spomínala, že výťah dlhšie nefunguje. V pracovni zostalo ticho a ja som natrčal uši zo všetkých síl – zameraný na výťahovú šachtu. Nič som však nezačul. Napriek tomu som sa pokúsil dvere výťahu otvoriť. Na moje prekvapenie to išlo ľahšie ako som si myslel. Jeden zo

strážnikov mi podával baterku, ktorú mal pripevnenú k opasku. Posvietil som dole a kužeľom svetla prechádzal temnotu štvorcového tunela, pozdĺž ktorého sa tiahlo veľké množstvo hrubých oceľových povrazov. Svoje pátranie som začal v spodných častiach, ale nikde som ležiace ľudské telo nevidel. Keď som však opatrne pokračoval vyššie a vyššie uvidel som v povrazoch niečo neprirodzené. Ak ma oči neklamú, je to ľudská ruka, pomyslel som si. Bola o poschodie nižšie. Rozbehol som sa preto dole schodmi. Bol som napätý, ale stále som nevedel či tuším správne. Moji traja pozorovatelia ma mlčky nasledovali. Otvoril som dvere výťahu na druhom poschodí a ihneď uvidel Cristine. Visela za ruku, ktorá sa veľmi čudesným spôsobom zasekla do oceľových lán výťahu. Načiahol som po ňu ruky, pričom priskočil aj jeden so strážnikov a pomohol mi. Ženu sme dostali zo šachty veľmi rýchlo, ostalo teraz len dúfať, že ešte stále žije. Hneď som pochopil, že v snahe spáchať samovraždu skočila do šachty na treťom poschodí. Či už to bolo pri plnom vedomí, môžem len špekulovať. Našťastie sa jej sebevražedný pokus nepodarilo uskutočniť. Dýchala.

„Madam, madam!“ snažil som sa prebrať ženu k životu. Ležala na podlahe, pod sebou mala mäkký tkaný koberec. Ruka, za ktorú visela v šachte bola mŕtvolne biela. Nedostávala sa do nej nijaká krv – čo, ako som sa v krátkom čase dozvedel, zachránilo Cristine život. Ako sa jej vracala do ruky citlivosť a červená farba krvi plnila jej jemné vlásoknice na pokožke, začala naberať prirodzenú ružovkastú farbu. Len čo sa krv priblížila k drobnej rane na zápästí najskôr mierne vytekala a následne začala

striekať asi meter ďaleko. Duchaprítomne som jej stisol miesto pred ranou, až pokiaľ sa tlak striekajúcej krvi nezmiernil.

„Musíme ju dostať do nemocnice!“ vykrikol som.

„Už som volal sanitku,“ odpovedal strážnik.

Do príchodu záchranárov som jej ruku mocne stískal a počúval jej plytký dych. Celý ten čas som sa v duchu modlil, aby boli ona a jej dieťa v poriadku.

Kapitola 19

Sedel som pred kanceláriou okresného komisára polície, ktorý bol náhodou aj mojim šéfom. Cítil som sa ako malý chlapec, ktorý sa ide za svoje neuspokojivé správanie zodpovedať riaditeľovi školy. Vôbec som nebol spokojný so svojou prácou a vývojom posledného prípadu. Takmer sme prišli o dva nevinné životy. Aj keď som nespôsobil ich ohrozenie priamo, cítil som sa za všetko zodpovedný. Našťastie, Cristine Bretoine a jej nenarodené dieťa prežili. Sú v nemocnici pod dohľadom lekárov, ale mimo ohrozenia života. Takto optimisticky som to včera rozhodne nevidel. Sledovať Cristine ako visí vo výťahovej šachte bola pre mňa skutočne nepríjemná spomienka. V ruke som držal zložku so záznamom prípadu. Všetko od prvého príchodu na miesto činu až po včerajšie zabavenie písacieho stroja, ktorý mám teraz na stole v mojej zamknutej kancelárii. Hneď po rozhovore s komisárom dám stroj do bezpečnostného skladu na dôkazy, aby sa k nemu nikto nepovolaný nedostal. Síce, ak som správne uvažoval, nemal by byť nebezpečný pre nikoho, kto nemá Bretoinsku krv.

Dvere sa otvorili a šéf kývol, aby som vošiel ďalej. Poznali sme sa spolu veľmi dobre, bol to človek, ktorý naštartoval moju detektívnu kariéru. Ak sa dá moja práca vôbec takto nazvať.

„Takže, kde sa stala chyba? Ako si prehliadol takú nepatrnú zbytočnosť!?” Šéf zvýšil hlas a dôraz na tieto slová, čím ma ešte viac znervóznil. „Že bol za Bretoinovu smrť zodpovedný prekliaty stroj!”

„Stroj nebol prekliaty,” odpovedal som rozhodne.

„Ja som nemyslel, že bol prekliaty. Len som si zanadával. Isaac, s tebou je niekedy naozaj ťažko,” pomaly sa upokojil. „Čo bolo teda vo veci? Prečo si to prehliadol?” zadíval sa mi do očí.

Zhlboka som sa nadýchol a začal: „Máš pravdu, nedostatočne som prehľadal miesto činu. Spoliehal som sa len na moje pocity z miesta samovraždy, a to som nemal robiť. Donedávna mi nešlo na um, ako mohol byť písací stroj zodpovedný za vraždu Martina Bretoina a následne pokus o vraždu Cristine. Pritom ja som si na mieste nič nevšimol. Odpoveď bola v páskach.”

„Akých páskach?” spýtal sa šéf zvedavo. „To stroj naozaj nič nevyžaroval?”

„Absolútne nič,” pokračoval som. „Až čítaním starých atramentových pásov do stroja som zistil načo sa pred desiatkami rokov používal. Boli to modloslužby, vzývanie démonov, zaklínadlá. Stroj bol však v mojej prítomnosti pokojný. Akoby vedel, že som ten, kto ho môže spoznať a naveky umlčať. Nedokázal sa však ovládať, keď bol v blízkosti niekto z rodu Bretoinovcov. Stará mama Martina Bretoina, bola pravdepodobne jedným z používateľov stroja. Venovala sa písaniu zaklínadiel, čím prekliala seba a ako to býva aj svoj rod.”

„Preto si stroj zobral Martinov život?”

„Myslím, že hej a preto šiel aj po Martinovom nenarodenom dieťati. Preklatie rodu býva až do štvrtého pokolenia. Nič, s čím sa radno zahrávať.”

„Hovoríš, že je stroj teraz pokojný. Znova v jeho prítomnosti nič necítiš?”

„Absolútne nič. Ale hrozba tu určite je. Ešte dnes ho umiestnim do skladu, ako prísne tajné!“

„Výborne. Prepáč ak som sa ťa dotkol, len som bol rozčúlený. Volali mi z kancelárie starostu. Valí sa to na nás so všetkých strán. Každý máme svoje starosti,“ poškrabal sa šéf na lysine hlavy. „Predsa ti chcem poďakovať, že sa ti podarilo madam Bretoine zachrániť, aj keď len na poslednú chvíľu. Okamžite som vydal zákaz manipulovať s čímkoľvek na mieste činu, ktorý vyšetruješ - bez tvojho súhlasu. Toto sa nesmie zopakovať!“

„Určite budem nabudúce pozornejší. Ver mi, že ten stres nechcem už viackrát zažiť. Ohroziť seba je úplne iný pocit, ako ohroziť niekoho iného.“ Vstal som z kresla.

„Sprav si pár dní voľno a zastav sa. Určite sa tu pre teba niečo nájde,“ rozlúčil sa kapitán.

Prípado je týmto uzavretý. Plne vypísanú zložku so všetkými údajmi som vložil do kartotéky v archíve pod vyriešené. Zvyčajne mám po tomto úkone absolútny pokoj na duši. Dnes som však vedel, že nie je koniec. Musím ísť zapečatiť stroj a uložiť ho bezpečne medzi zabavené predmety. Bude ležať na polici medzi škatuľou pašovaných zbraní a igelitového vreca s kokaínom. Za mrežovaným vchodom v zapečatenej drevenej škatuli. Skrytý pred zrakmi akéhokoľvek smrteľníka. Zabavené predmety z prípadov mala na starosti úradníčka s najvyššou previerkou. Nebola oficiálne policajný dôstojník. Volala sa Helena LeCavalier. Bola asi v mojom veku, po rozvode vychovávala sama svoje tri deti a vždy, keď som šiel okolo, sme prehodili niekoľko viet. Boli sme priatelia a niekoľkokrát za

týždeň mi spravila kávu, ja som si pri nej posedel a porozprávala mi čo má v živote nové. Ako sa darí jej trom chlapcom a tak podobne.

„Ahoj Helena,“ usmial som sa.

„Dávno si tu nebol Isaac.“ Všimla si, že pod pazuchou niečo nesiem. „To asi nebude darček pre mňa, že?“

„Tentokrát nie. Patrí to do skladu.“ Opatrne som položil zabalený stroj na Helenin stôl.

„Toto vypíš.“ Podala mi formulár, kde som mal uviesť dôvod zaskladnenia, číslo prípadu a svoje služobné iniciály. Ostalo medzi nami celý ten čas ticho. Až nezvykle ticho.

„A ja som sa tak tešil, že si dáme kávu,“ podpichol som ju. Helena však ihneď zobrala škatuľu a niesla ju cez zamrežované dvere.

„Pomôžem ti s tým?“ zakričal som za ňou.

„Vieš, že sem nikto nesmie,“ odvetila.

Keď sa po minúte vrátila k stolu, bola trocha ustarostená.

„Deje sa niečo?“

„Prečo by sa malo?“ vtlačila na pery úsmev a vyskočila na nohy.

„Ty si chcel tú kávu. Jasnačka, už sa to robí.“ Otočila sa mi chrbtom a nakladala po dvoch lyžičkách granulovej čiernej kávy do nízkych bielych šálok. „Ale vieš, s tými chalanmi, to sú samé starosti,“ pokračovala. „Iste mi rozumieš, tiež si bol teenager.“

„Samozrejme, nemáš to ľahké,“ pritakal som, aj keď o výchove detí som toho veľa nevedel.

Helena sa ma nikdy na prípady nevyypytovala. A nebolo tomu inak ani dnes. Niekoľko minút sme si posedeli pri jej stole, prehodili niekoľko viet o počasí a vypili pripravenú kávu. Keď

som sa rozlúčil, vyrazil som z budovy priamo domov. Chcel som využiť voľno, ktoré som dostal od kapitána.

Časť tretia

Kapitola 20

Helena LeCavalier končila v práci zvyčajne o piatej hodine poobede. Už pätnásť minút pred koncom všetko pripravila, aby mohla budovu opustiť presne o celej hodine. Bolo to z dôvodu, že jej deti boli doma samé a ona musela stihnúť spoj, ktorý stál tri minúty po piatej asi päťdesiat metrov od policajnej stanice. Neraz jej to dalo poriadnu námahu prísť načas. Našťastie autobus často meškal aj niekoľko minút. Tak tomu bolo aj dnes. Keď dorazila na zastávku v napätí očakávala, či sa zmeškaný spoj ukáže, alebo už nebudaj zmizol. Mohla sa spýtať okolostojacich ľudí, ale s cudzími sa dávala do reči nerada. Preto len napäto postávala, kyvkajúc sa na drobných podrážkach so zrakom prilepeným na príjazdovej ceste. Dnes prešiel až nezvyčajne dlhý čas - aspoň sa jej to tak zdalo. Nechcelo sa jej vyťahovať mobilný telefón z kabelky. Autobus nakoniec predsa len dorazil, meškal sedem minút. Trocha to ohrozovalo jej prípoj na pol ceste domov. Keďže od policajnej stanice k sídlisku žiaden priamy spoj nechodil. To, že spoj mešká sedem minút, Helena vyčítala z digitálneho panelu nad kabínou vodiča. Sadla si na samostatné sedadlo, asi v strede autobusu a pozorovala mesto. Cestovala vždy rada a nikdy jej neprekážali dlhé zastavenia pri nastupovaní a vystupovaní spolucestujúcich, alebo hluk, ktorý spôsobovali. Uchýlila sa do svojho sveta, premýšľala nad celým pracovným dňom, plánovala čo má spraviť ako prvé pri príchode domov. Relaxovala. Cesta jej takto zahlbenej ubiehala omnoho rýchlejšie. Ani sa nenazdala a bolo

treba vystupovať. Pohľadom naposledy skontrolovala presný čas z informačného panelu a dvere autobusu sa za ňou zatvorili. Zasa bola vonku na zástavke. Tentokrát sama. Nad mestom sa začali tvoriť husté temné mraky. Našťastie prípoj prišiel načas, druhý autobus bol prázdnejší a ona sa uvelebila až na úplne posledné sedadlo. Pohľad uprela na ulicu za oknom a s kamenným výrazom tváre premýšľala nad svojimi starosťami. Určite to dopadne dobre, musí! Upokojovala sa v duchu a snažila sa nepríjemnú myšlienku ihneď vytlačiť z mysle. Vedela, že ju dnes večer čaká jedno nepríjemné stretnutie. Snáď po ňom bude mať konečne zasa pokoj.

Helena mala vystúpiť na tretej zástavke autobusu. Dnes však nevystúpila a previezla sa o zástavku ďalej. Bol v tom úmysel, aj keď riskovala, že blížiaci sa búrka jej zabráni vrátiť sa domov. Od prvej chvíle, keď vystúpila sa obzerala a presviedčala, že je sama a nikto ju nepozoruje. Stretla niekoľkých psičkárov na prechádzke so svojím maznáčikom. Nikto si ju však nevšimol a ona sa snažila pohybovať ako duch - aspoň vo svojej predstave. Teraz sa nachádzala v priľahlej časti sídliska. Asi kilometer od miesta, kde s chlapcami bývali. Domy nepoznala príliš dobre, navyše si boli veľmi podobné a tiahli sa pozdĺž cesty ako veľký čínsky múr. Pred jedným z panelákov sa zastavila a rozhliadala. Už je konečne na mieste. Jej ruky sa roztriasli od strachu a nervozity. Poriadne sa niekoľkokrát nadýchla a vydala po schodoch. Prešla temnými chodbami starej bytovky bez osvetlenia, až k posledným dverám, na ktoré so strachom silnejšie zaklopala. Na dverách bola číslovka deväť, bez menovky. Dvere sa takmer okamžite otvorili. Helena vstúpila

dnu. Nachádzala sa v obyčajnom jednoizbovom byte. Miestnosť mala na dĺžku asi šesť metrov a začínala úzkou predsieňou. Helenin pohľad pritiahol pravý zadný roh miestnosti. Bolo v ňom kreslo, spoza ktorého svietilo pár silných svetiel. Na kresle sedel zavalitý muž, ale pre žiaru lúčov ho nemohla dosť dobre pozorovať. Rukou si zakrývala tvár a odvracala zrak. Oči ju páľili. Okrem bodových svetiel vládla v byte tma. Dokonca aj okná boli celkom zatemnené.

„Madam LeCavalier,” oslovil ju muž. „Čakal som vás. Máte pre mňa niečo zaujímavé?”

Helena vytiahla z kabelky mobilný telefón a vydala sa rozpačito ku kreslu na ktorom sedel.

„Nie!” zvýšil hlas a vystrel ruku, aby ju zastavil.

V tom prikročila drobná slúžka tmavej pleti, ktorá otvárala Helene vstupné dvere a ktorú pre šero takmer nespozorovala. Zobrala jej z ruky mobil. Muž kývol, aby mu ho podala. Pri dotyku s telefónom Helena začula, že má muž natiiahnuté kožené rukavice.

„Je to posledná fotka.” Dodala Helena a mierne ustúpila ku dverám.

„Áaaa,” hlboko a uspokojivo povzdychol muž. „Doniesol vám ho dnes?”

„Áno dnes,” odvetila.

„Nikto sa k nemu okrem vás nedostane?”

„Nikto.”

„Skvelé!” potešil sa. Keď si fotku v telefóne ešte chvíľu popozeral, podal ho slúžke a tá zasa nazad jeho majiteľke.

„Môžete ísť madam LeCavalier,” dodal muž.

Helena však ostala stáť na mieste ako prikovaná, nechcela uveriť, že je to všetko. Nechcela uveriť, že je už v bezpečí.

„Dovidenia!” povedal ešte raz a kývol rukou ako znamenie slúžke, aby hostia vyprevadila.

Celá jej návšteva netrvala dlhšie ako zopár minút.

Helena vyšla opatrne nazad na ulicu. Nohy sa jej tak triasli, až horko ťažko zišla pár schodov od vchodu. Od nervozity a strachu mala neskutočnú chuť zapáliť si cigaretu, aj keď nefajčila už viac ako pätnásť rokov. Odvtedy čo jej dedko podľahol rakovine pľúc a ona bola svedkom jeho trápenia. Dlho už neuvažovala a vybrala sa priamo domov s úmyslom zastaviť sa v miestnych potravinách, aby ospravedlnila svoje meškanie. Synovia na ňu už určite netrpezlivo čakajú. Hrôzostrašne vyzerajúce mraky nespustili ani jedinú kvapku.

Kapitola 21

Nasledujúce ráno, keď slnko ešte nestihlo vyliezť nad vysoké múry sídliska, sa na dverách Heleninho bytu ozvalo pevné zaklopanie. Bolo krátke a aj keď majiteľku bytu ihneď prebudilo, nedokázala identifikovať či to bol sen, či skutočnosť. Chvíľku počúvala, či sa ten zvuk nezopakuje znova a v duchu dúfala, že to bol len prelud. Keď sa klopanie ozvalo druhýkrát a tentokrát dlhšie, všetka nádej ju opustila. Už na včerajšom stretnutí pochybovala o tom, že bude mať od tajomnej skupiny ľudí, ktorá ju kontaktovala, pokoj. Kto iný by ju vyrušoval v túto včasnú rannú hodinu ak nie oni. Aj prvýkrát, keď ju navštívili dvaja muži v čiernych plášťoch, bolo to takto ráno. Neskôr sa stretla aj s tajomným mužom, ktorému nemohla vidieť do tváre. Strašili ju celé týždne.

Pokúsila sa prekĺznuť okolo izby, v ktorej spali chlapi. Najstarší z nich ju však dohnal na chodbe a ona ho musela nasilu zahnať znova do postele. Zatvorila za ním dvere a ponáhľala sa za klopaním. Rozpačito otvorila horný zámok, následne otočila kľúčom. Pred sebou uvidela známe tváre. Obaja vyzerali ako trestanci, obaja mali dlhé čierne plášte a klobúky. Presne ako z nejakého detektívneho filmu.

„Madam, oblečte sa, odprevadíme vás do práce.“

„Ale je ešte skoro...“ pokúsila sa oponovať. Výraz oboch mužov však naznačoval, že o vyjednávanie nestoja.

Zvrtla sa na nohe a vrátila do bytu. Chlapcom nechala odkaz prichytený na chladničke a narýchlo si obliekla pripravené šaty. Nestihla si umyť tvár, zuby, ani učesať vlasy. Na všetko zabudla a chcela mať nepríjemnú návštevu čím skôr za sebou. Predpokladala, že tajomného muža stretne v aute. Keď ju však sprievodcovia posadili na zadné sedadlo starého sedanu, pochopila, že bude sama.

„Čo sa deje? Kam ma to veziete?“ spýtala sa nedôverčivo, dostala strach.

„Do práce,“ odvrkol jeden z mužov na sedadle spolujazdca.

„Ale prečo?“ nechápavo zvrážtila tvár.

„Aby sme prebrali balík.“

„Balík?“ preľakla sa ešte viac. Určite chcú písací stroj, ktorý včera ukázala tajomnému mužovi. Ona je jediná, kto má do skladu prístup, ak odtiaľ čokoľvek zmizne, pôjdu jej po krku. Pri policajnom výsluchu síce ešte nebola, ale mala dosť dobrú predstavu o tom ako prebieha. Pochybovala, že by vydržala dosť dlho nevyzradiť nejaké tajomstvo a rozhodne nechcela byť spolupáchatelom. „Ale čo keď si niekto všimne, že to zo skladu zmizlo?“

„Vmhmmhmm...“ zamrmlal šofér tak, že mu nemohla rozumieť.

„Čo ste hovoril?“ spýtala sa ho znova.

„Vymeníme ho!“ zakričal. „A teraz už konečne sedzte potichu.“ Prísny pohľadom do spätného zrkadla podtrhol, že to myslí vážne.

Helene nebolo viac treba, zostala sedieť potichu ako myška a v duchu dúfala, že sa jej nič zlé nestane. Ani raz jej za ten čas

neublížili, ale vyzerali nebezpečne a rozhodne sa s nimi nechcela zahrávať.

Bolo práve pol šiestej ráno, keď odbočovali na cestu k policajnej stanici. Vedela, že bežná pracovná zmena ešte nezačala a na stanici je len niekoľko službukonajúcich policajtov. Predpokladala, že by sa to mohlo podariť, keď sa však blížila v doprovode dvoch mužov ku svojej kancelárii prepojenej so sklodom, uvidela jedného mladého dôstojníka ako čaká pred dverami. Hrdlo jej od strachu celkom stiahlo a v hlave začala vymýšľať, ako sa mužovi vyhovoriť a vysvetlí prečo má v budove dvoch cudzincov. Keď sa k nemu však priblížili, mužovia si kývli hlavami na znamenie pozdravu a začali sa rozprávať. Helena ihneď pochopila, že patrí k nim. Prestala mať strach ohľadom výmeny dôkazov, o to väčší des ju prepadol, keď si uvedomila, že ju vlastne všade pozorujú. Dobre ju v ten deň vystríhali: „Neprezrad' to nikomu, ani polícii!“

Helena zložila na pracovný stôl kabát a kabelku, vytiahla z nej kľúče od skladu a vybrala sa otvárať mrežované dvere. Traja muži ju netrpezlivo sledovali pohľadom. Potom použila odtlačok ruky, aby sa odomkol posledný elektronický zámok. Keď otvorila vchod a vstúpila medzi regále, jeden z nich ju nasledoval, pričom v ruke niesol zapečatenú škatuľu. Bola rovnaká ako tá, v ktorej sa nachádzal písací stroj Martina Bretoina. Helena a muž vstúpili do skladu, zvyšní dvaja dávali pozor a čakali v kancelárii. Prešlo asi päť minút, policajný dôstojník začínal byť nervózny a netrpezlivo nazeral do miestnosti. V tom Helena znova vypochoďovala zo skladu,

počkala kým prejde aj muž a mrežované dvere opätovne zamkla.

„Mali sme šťastie?“ spýtal sa policajt.

„Mali,“ odpovedal spokojne muž a spoločne vyšli z miestnosti.

Posledný z nich, ktorý bol šoférom auta sa otočil na Helenu a zodvihol prísne prst: „Nemusím vám opakovať, že nič z tohto sa nestalo.“

Helena len mlčky prikývla a zostala za nimi hľadieť.

Kapitola 22

Deň predtým:

Keď som sedel s Helenou LeCavalier a popíjal kávu, pozorne som sledoval jej správanie, ktoré bolo od toho bežného značne odlišné. Nemusela nič konkrétne povedať a aj tak som správne vycítil, že sa niečo deje. Ako zvyčajne sme prešli niekoľko štandardných konverzačných tém, než som sa rozlúčil s tým, že odchádzam domov. To som však nemohol urobiť. Potreboval som sa zabaviť na niekoľko hodín v meste, aby som sa vrátil k stanici pred piatou hodinou. Mal som v úmysle sledovať Helenu, keď pôjde domov a možno aj prísť na dôvod jej ustráchaného chovania a klamstva, ktorým ma ten deň zahrnula. Bolo presne päť hodín podvečer, keď vytrielila z budovy náhliac sa ulicou. Dorazila na zástavku a vyčkávala na autobus v rade ostatných cestujúcich. Pozoroval som ju z chodníka, niekoľko desiatok metrov vzdialenom. Keď sa priblížil autobus, vrátil som sa k autu a podľa čísla spoja ho pomaly nasledoval preplnenými ulicami mesta. Po niekoľkých zástavkách vystúpila a ostala čakať na prípoj, tentokrát sama. Nebol som ďaleko, ale nespozorovala ma. Moje auto bolo nevýrazné a navyše sa začalo pomaly stmievať. Nad celé mesto sa zniesli husté mraky, ako predzvest' niečoho zlého.

Takto som sledoval Helenu až na sídlisko. Nevystúpila však v časti, kde bývala. Vošla do jednej z bytoviek, kam som ju

nenasledoval. V úzkych chodbách by ma spozorovala a nedokončila by to, prečo sem prišla. Narýchlo som sa rozhodoval, či počkám pred domom, alebo sa vyberiem preč. Vyhrala druhá možnosť, nepokračoval som však k sebe domov, ale do bytovky, kde Helena skutočne bývala. Bola vzdialená len niekoľko minút pešej chôdze, auto som preto nechal na okraji sídliska. Bol som odhodlaný počkať na ňu, keď sa vráti.

Stál som na chodbe, priamo pred dverami do jej bytu. Nevrátila sa ihneď, čakal som pomerne dlho, keď som ale začul zvuky ženských topánok, vedel som, že je to ona.

„Isaac?!“ vystrašila sa. „Čo tu pre Boha robíš? Deje sa niečo?“ Bola veľmi nervózna.

„Neboj sa, všetko je v poriadku. Som tu preto, aby som pomohol,“ snažil som sa ju upokojiť. Rozhodne nebolo v mojom úmysle vystrašiť ju, alebo na ňu akokoľvek tlačiť.

„Nerozumiem,“ odvetila rozpačito. „Niektó ti niečo hovoril? Že potrebujeme pomôcť?“ Snažila sa zakryť jej dnešnú nerovnú cestu domov.

„Ty sama môžeš povedať s čím potrebuješ pomôcť,“ pokračoval som priateľsky. „Viem, že si nešla z práce domov. Viem, že sa to týka balíka, ktorý som dnes uložil u teba v sklade. Vydiera ťa niekto?“

Vtedy svoje herectvo nadobro zabalila, z očí jej vytryskli slzy. Zvalila sa tvárou na moju hrud'. Bolo mi jej veľmi ľúto, musela si prejsť niečím veľmi nepríjemným. Nahlas zavzlykala: „To oni, tí chlapi! Neustále sa mi vyhrážajú. Mám sledovať čo prinesieš! Mám im dať o všetkom vedieť. Takmer každý deň!“

„To bude v poriadku, neboj sa.“ Snažil som sa ju trochu stíšiť, jej prejav mohol vzbudzovať pozornosť susedov. Kto po mne ide? Aj keď som to mohol čakať, ešte nikdy som sa s tým nestretol. Ľudia sa mi skôr vyhýbali, zaujal som niekoho?

„Vyhrážali sa, že mi zoberú chlapcov. Že ich už nikdy nevidím! Bože, Isaac, musíš mi pomôcť. Nesmieš to nikomu prezradiť, sú medzi nimi aj policajti.“ Utrela si slzy do vreckovky, ktorú som vytiahol z vrečka.

„Počkaj, chceš povedať, že je v tom niekto zo stanice?“

Prikývla.

„Poďme dovnútra. Tu sme zbytočne podozriví,“ navrhol som.

Keď sme vošli do bytu, potichu som pozdravil Heleniných synov sediacich pri počítači a vošiel som do kuchyne. Helena dala variť vodu na čaj a sadli sme si oproti sebe ku kruhovému stolu. Prstom som naznačil, aby bola ticho a posunkami som si vypýtal papier a pero. Napísal som:

Tento byt môže byť odpočúvaný. Musíš sa správať ako zvyčajne.

Prikývla a vytiahla niekoľko hrncov, dala variť vodu na polievku, vytiahla tašku zemiakov a začala ich čistiť, pričom sedela vedľa mňa.

„Dúfam, že máte domáce úlohy, prídem si to skontrolovať,“ zakričala smerom do detskej izby.

„Koľko ľudí od nás si s nimi videla?“ napísal som na papier.

Zodvihla jeden prst.

„Meno?“ načarbal som rýchlo.

„Blaire,“ odpísala úhľadne, aj keď mala ruky zababrané od zemiakov.

Poznal som toho mladíka, aj keď nie príliš osobne. Pôsobil dosť obyčajne.

„Vyhrazal sa ti?“

Pokývala hlavou - nie.

„Koľko ďalších ľudí za tebou bolo?“

„Dvaja, zobrali ma za ich šéfom. Toho som nevidela,“ odpísala.

„Ich by si spoznala?“

Prikývla na znamenie súhlasu.

Chvilku som zostal rozmýšľať. Čo bude najlepšie spraviť? Vyčkať? Alebo zvolať akciu a ihneď zakročiť. Vyšlo mi z toho jediné.

„Vymyslím nejakú zámienku, nikto nás nemôže vidieť. Zajtra si prejdeme portréty a identifikujeme o koho ide. Ak sa dozvieš niečo nové povieš mi to zajtra. V poriadku?“

Chytila pero a začala písať. „**Čo ak prídu a niečo nám spravia?“**

„Nespravia nič, nemajú písací stroj - potrebujú ťa. A navyše nevedia, že o nich niekto vie. Spoliehajú sa na tvoj strach.“

Keď som dopísal, papier bol takmer plný, zobral som ho a skrčil do vrečka. Kývol som rukou na pozdrav a vyšiel z bytu. Cestou k autu som nikoho nestretol, vonku bola tma a vial silný vietor. Búrka bola na dohľad.

Kapitola 23

O dva dni:

V malom byte plnom ľudí znie veľmi hlasná roková hudba. Buráca skromným nábytkom a s nepríjemnými pocitmi sa tlačí do uší. Pri jej dlhšom počúvaní sa človeku doslova zdvíha žalúdok, znova preberá všetko jedlo, ktoré tento deň jedol a koncentruje myslenie len na jediný cieľ - nepovracať sa. V miestnosti je mnoho ľudí, tlačia sa jeden na druhého. Pohybujú sa zo strany na stranu, prešľapujú z nohy na nohu. Každý jeden má na hlave kapucňu. Nieкто z vrecoviny, iný len z vlastnej bundy či kabáta. Nikomu nevidno do tváre. Každý hľadí pred seba, alebo do podlahy. Nikto sa neobzerá po ostatných.

Keď vtom chodbou vchádza mohutný muž. Pri nohách sa mu krčí niečo hnedé, huňaté a roztrasené. Ťažko hádať, že sa jedná o dospelého samca nemeckého vlčiaka. Hornú časť šije a chrbát má sfarbený prírodnou čiernou. Chvost má vtlačený úplne medzi zadné nohy a ustráchané dvíha hlavu z jednej strany na druhú v snahe zahliadnuť známu tvár. Za normálnych okolností by bol pánom situácie, vrčal by a štekal na vôkol stojacích ľudí v snahe odohnať ich od seba a spraviť si rešpekt. Jeho strach je však mocnejší ako jeho pudy. Muž ho každú chvíľu silno potiahne za krátky povraz, na ktorom je priviazaný k obojku. Hudba ho ničí viac ako ľudí okolo. Začína byť dezorientovaný a akoby zabudol kráčať ďalej, až kým muž opätovne silno

nepotiahne za povraz. To už pes spraví ďalšiu sériu nesmelých krokov.

Aj muž má na hlave kapucňu, tak ako ostatní. Zastavil sa pred vysokým dreveným stolom. Obrátil sa k stojacim ľuďom a dal príkaz na zatvorenie vstupných dverí. Hudba však stále mohutne vyhrávala. Skrčil sa k zvieraťu a oboma rukami stlačil jeho pevné hrdlo. Pes sa niekoľko krát mykol, otvoril čeluste, vydal zopár hlasnejších zahvízdání, ale nepodarilo sa mu odporovať dlho. Všetky zvuky zostali zakryté revom reproduktorov. Keď sa zviezol k zemi, muž vyložil psa na stôl a vytiahol dlhý špicatý nôž. Pohyby robil automaticky, nezastavil sa, ani nepremýšľal. Nôž strčil do psových vnútorností až takmer po rukoväť. Okolo ostria začala vytekať teplá životodarná tekutina. Predtým, ako sa dotkla stola, ju muž starostlivo zachytil do pripravenej porcelánovej misky. Keď sa pomaly naplnila, muž odložil psa na zem pod nohy stola, pričom dýku z jeho vnútorností nevyberal. Otočil sa a zažal niekoľko za ním stojacích svietnikov na vysokých stojanoch. Temná miestnosť nabrala ešte zlovestnejšiu atmosféru. Svietniky boli vyrobené z červeného skla, ich svetlo celú miestnosť akoby razom zalialo krvou. Muž sa po niečo zohol. Bol to písací stroj.

Keď som zahliadol muža s písacím strojom Martina Bretoina, bola to posledná kvapka. Toho človeka som odniekiaľ poznal. Hovoril som si to celý ten čas. Muž položil stroj na stôl a do jeho útrobov sa chystal nalievať stečenú zvieraciu krv. Bol som len jedným stojacim v dave. Nikto ma nepokladal za hrozbu. Celé divadlo som sledoval ako jeden z mnohých. Keď som sa však

začal predierať vpred, niekto si to všimol. Ja som nemal v úmysle nič iné, len rituál prerušiť. Keď som sa priblížil, z ľavej strany som dostal do hlavy úder päťou. Mierne ma to vykoľajilo, ale nasledujúcu ranu som už dokázal vykryť a útočníka som poslal k zemi. Ľudia stojací okolo nás, sa rozostúpili. Muž vpredu dal pokyn, aby ma nenechali ujsť, ja som však spravil zo dva dlhé skoky a stál som za jeho chrbtom, v ruke som držal zbraň a kričal najsilnejšie ako to len šlo, aby som prehlušil reproduktory.

„Chceš povedať, že si ich to nenechal dokončiť?“ spýtal sa komisár.

„Videl som dosť. Nebol dôvod,“ odvetil som. „Potom začali vybiehať von, pekne jeden po druhom.“

„Dvanásť,“ usmial sa komisár. „Nabiehali nám priamo do náručia.“

„Plus ten jeden, ktorého som držal hore,“ spresnil som.

„Správne.“

Až teraz mi došlo, že som im svojou prítomnosťou nabúral starostlivo vybratý počet zúčastnených. Dvanásť učeníkov a jeden vodca. Možno to tak nemysleli, možno to bola len náhoda.

„André Clements, to je úlovok. Ale v takomto prípade?“ pokračoval komisár.

„Zdal sa mi povedomý, veľmi povedomý, ale že to je minister zahraničných vecí?“

„Asi zošalel.“

„Alebo...“ zastavil som sa. „Dosiahol politický úspech trochu inak ako len vlastnou charizmou.“

„Myslíš, že by v tomto mohli byť zapojení aj ďalší politici? V takýchto rituáloch?“

„Pokojne všetci,“ odvetil som vážne. „Čo vlastne bude s Helenou? Je ti snáď jasné, že bola ku krádeži prinútená.“

„Nevyhodím ju, ak sa pýtaš na toto. Len nemôže pracovať sama. Dám jej posilu, nejakého muža a sprísním podmienky vstupu čo i len nakrátko,“ odkašľal si komisár. „A čo si myslíš, že sa mohlo stať, keby sme celú situáciu neprekazili?“

„Bretoina stálo používanie stroja život. To ešte nevedel, čo s ním vlastne robiť. V rukách takejto sekty mohlo dôjsť k nedozerným následkom,“ odpovedal som.

„Stroj teda zničíme?“

„Bude to tak najlepšie. Dozriem nato.“ Vstal som od stola. „A čo bude ďalej?“

„Ak čakáš sledovačky štátnych úradníkov, nato rovno zabudni. Všetci si môžeme vyskakovať len do výšky svojich právomocí. Tie naše končia priamo tu. Netráp sa tým, táto kapitola je uzavretá, zober si pár dní voľna. Ozvem sa ti,“ rozlúčil sa so mnou komisár.

Kapitola 24

Po niekoľkých mesiacoch:

V meste bolo túto nedeľu zvlášť príjemne. Takéto dni som vždy rád využil na dlhé prechádzky. Človek si môže nad všetkým popremýšľať a vyčistiť si hlavu od starých starostí. Okolo Seiny som pokračoval smerom k centru. Doprial som si len jednu krátku zastávku, pri malom kvetinárstve. Potreboval som kyticu a jedna milá farebná upútala môj pohľad už z diaľky. Neváhal som a kúpil som ju. Mal som namierené k nemocnici svätého Lukáša. Na pôrodnom oddelení ležala Cristine Bretoine. Tento krát už nebola sama. Ako som sa dozvedel na stanici, pred troma dňami porodila zdravého chlapčeka. Čo ma veľmi potešilo, keď som zobral do úvahy predchádzajúce komplikácie. Po nehode v jej dome sme sa ešte niekoľkokrát stretli. Čoby jej záchranca, mal som neustále pocit, že som za ňu zodpovedný. Nebohá žena si prešla veľmi smutným osudom. Ja len dúfam, že s novým prírastkom sa všetko obráti k lepšiemu a ona znova nájde šťastie a pokoj, ktorý si zaslúži. Do nemocnice som prišiel pred koncom návštevných hodín. Na izbe som sa striedal s jej rodinou a priateľmi, keď ma uvidela jej oči vzplanuli radosťou. Dieťa v jej rukách otočila mojim smerom, aby som si mohol chlapčeka dobre pozrieť.

„Isaac, ty si prišiel,“ zaštebotala.

Videl som, že všetko zlé z minulosti bolo narodením tohto malého zázraku razom zmazané. Nič pre ňu nebolo teraz dôležitejšie. Chlapček ticho spal a odľukoval.

„Takú udalosť som si predsa nemohol nechať ujsť,“ usmial som sa a kvetiny som vložil do vázy na nočnom stolíku.

„Volá sa Martin,“ predstavila mi svojho novonarodeného syna pyšná matka.

Vtedy sa chlapec začal pučiť a namáhavo otvoril oči. Spal naozaj tvrdo, ale zobudil sa v presnom načasovaní, aby si ma mohol prezrieť. S Cristine sme sa niekoľko minút rozprávali, než som sa rozlúčil. Nechcela ma pustiť, kým som nesľúbil ďalšiu návštevu u nich doma. Zajtra ich majú púšťať z kliniky. Nechcel som byť na obtiaž, ale pochopil som, že moja prítomnosť ženu nejakým spôsobom posilňuje.

Keď som vyšiel pred nemocničnú budovu, mal som krásny pocit. Stretnúť nový život je neskutočne príjemný zážitok. Presný protiklad pocitu, keď sa počas svojej práce stretávam s opačnou hranicou života - jeho koncom.

Pod dverami môjho bytu som našiel zastrčenú obálku. Musel ju doniesť kuriér, pretože mala čerstvú hlavičku policajnej stanice. Ihneď som si uvedomil, že sa jedná o nový prípad. Začítal som sa do listu adresovaného priamo mne. Bol preložený z nemčiny, jeho prílohou bol aj rukou písaný originál. Odpočinok skončil, vyzerá to tak, že zajtra vyrážam do Berlína.

KONIEC